

Giới thiệu Tới Nay Muốn Lên Giường

Tới Nay Muốn Lên Giường là một câu chuyện khá đặc sắc và thú vị với những tình tiết không thể không bị cuốn vào, tác giả đã rất khéo léo trong việc xây dựng nhân vật và tính cách cùng cách kể chuyện sống động, tự nhiên.

Có chút thực lại mang theo chút cảm xúc, không đậm cũng chẳng nhạt, nhẹ nhàng và dung dị, một truyện ngôn tình đầy day dứt, cứ thế đi vào lòng bạn đọc.

Là loài tôm tép lang nói mơ mộng xuân là một mộng ảo đầy thế lương? Lừa gạt như nhau thôi! Người ta cô ngày cũng làm, mùa thu cũng làm, cô phải làm đến mệt mỏi muốn tạo phản. Vậy mà hôm nay, thực tế tàn khốc liền đặt ở trước mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tới Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ở trong thế giới u ám, sâu thẳm cùng lạnh lẽo ta là Chúa Tể bóng tối, tìm của ta là thành lũy chắc chắn, không để cho ánh sáng xâm nhập vào, lạnh như băng —— là ta có thể cảm nhận được ánh sáng duy nhất từ một cửa sổ rộng mở, một bộ rèm cửa sổ cũ kỹ hoa văn thêu tay, trong từng trận gió đêm thổi lật phất, tiết tấu chuyển động theo gió. Ở trên giường là Diệp Thu Lăng vừa mới mười bảy tuổi, đang khốn đốn một trong giấc mơ màu đen, không thể nào chạy trốn, ở nơi này hắc được không thấy bất kỳ ánh sáng nào trên thế giới, cô như tử tù, không ngừng trốn chạy.

Mệt quá!

Cô rất mệt mỏi, từ khi cô có trí nhớ tới nay, chỉ cần một lần nằm mơ, cô cũng sẽ bị bước chân nặng nề đuổi theo sau lưng.

Nhưng mà, cô hoàn toàn không hiểu được là ai đang đuổi theo cô?

Cái người đuổi theo cô này, mục đích là gì?

Hắn ta muốn cái gì?

Cô đã không có hơi sức nếu tiếp tục chạy nữa. Ở trong mơ đã chạy như vậy, đã khiến cô trở thành nữ sinh chạy nhanh nhất toàn trường.

Cô muốn dừng lại. Rốt cuộc, Thu Lăng dừng lại việc bỏ chạy, nhưng cô không có dũng khí quay đầu lại nhìn bộ mặt thật của người đuổi theo ở sau lưng cô.

"Anh là ai?" Thanh âm của cô yếu ớt, ở trong không khí vang vọng không dứt.

Bốn phía chỉ có trầm mặc đáp lại ——

"Nếu như anh không phải trả lời tôi, tại sao lại ở trong giấc mơ không ngừng đuổi theo tôi?" Cô hỏi.

Vẫn là một mảnh trầm mặc ——

"Tôi và anh có thù oán sao?" Cô rất hoài nghi mình thật ra cũng không có đang nằm mơ, người đàn ông ở sau lưng cô thực sự tồn tại.

Lại là một mảnh trầm mặc ——

Rốt cuộc là ai?

Thu Lăng cũng nhìn không được nữa, cô bỗng chốc xoay người, quay đầu lại vừa nhìn, nhưng mà, cô cái gì cũng không nhìn thấy, đập vào mi mắt chỉ có một phiến đen nhánh.

Cô nghĩ ở trong giấc mơ tối tăm này, hai mắt của cô không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Cô chỉ có thể nghe được âm thanh.

Nhưng mà. Cô cũng không nghe được tiếng hít thở.

Chẳng lẽ. Đuổi theo cô là quỷ? !

Nhưng mà, quỷ không cần hô hấp sao? Cô không biết, trường học không có dạy điều này.

Mà cô, trước kia cũng không có gặp qua quý.

Nếu như anh ta thật. Là quý, cô còn phải bị dây dưa bao lâu? Nghĩ đến đây. Vốn Thu Lăng là người nhát gan, sợ sệt, cố lấy dũng khí nói: "Anh rốt cuộc là ai? Nếu như anh không nói cho tôi biết, tôi sẽ cách xa giường ra, bắt đầu từ hôm nay tôi đều sẽ không ngủ, xem anh muốn vào giấc mơ của tôi thế nào?" Cô uy hiếp nói.

Vẫn chỉ có trầm mặc đáp lại cô ——

Lúc Thu Lăng cho rằng sẽ tiếp tục trầm mặc thì một giọng trầm thấp vang lên trong không gian rộng lớn này.

Thu Lăng nghe được toàn thân rợn cả tóc gáy!

Thanh âm kia chỉ nói bảy chữ, chính là

"Tôi là Chúa Tể bóng đêm."

Cô co rúm thân thể lại một chút, thân thể không nhịn được phát run, lấy dũng khí hỏi tiếp: "Anh ở nơi này làm cái gì?"

"Tôi đang tìm cô."

"Tại sao muốn tìm tôi?" Nhà cô rất nghèo, nghèo đến rớt mòng tơi, anh ta có thể đi tìm người giàu có một chút, không cần tìm tới cô!

Yên tĩnh ...

Trầm tĩnh ...

An tĩnh ...

Lúc Thu Lăng cho là anh sẽ không trả lời nữa cô thì anh đột nhiên nói trầm thấp: "Đen là sắc thái xinh đẹp nhất trên người cô, tôi rất muốn không phải phá hư phần hoàn mỹ này, rồi lại rất muốn ở trên thân cô dùng đao. về xuống mấy vết, nếm thử một chút. mùi vị máu tươi."

Anh ta nói thật hay giống như muốn đem thịt của cô cắt đi làm bộ dạng người thịt bảnh bao xá xiu, Thu Lăng như nghe được chính là âm thanh lưỡi đao xẹt qua không khí, cô run rẩy hỏi: "Anh. hận tôi sao?"

"Đúng!"

"Tại sao?" Cô không hiểu.

"Cô phải vì những chuyện cô từng làm trả giá thật lớn!" Không khí lạnh lẽo, cộng thêm lời nói lạnh như băng của anh ta, giống như chìm đến điểm đóng băng.

"Tôi đã làm gì?" Cô muốn đuổi theo truy cứu tận gốc.

"Cô cho rằng quên mất toàn bộ sai lầm mình phạm phải, tôi sẽ không truy cứu nữa sao? Tôi muốn cô. Cùng tôi chịu đựng nỗi khổ không thể luân hồi, tôi muốn cô và ta rơi vào thế giới bóng tối." Anh ta chìm lạnh lùng nói.

"Tôi không muốn ở lại chỗ này, nơi này. Tối quá, lại lạnh nữa." Cô không cảm thấy chút nhiệt độ nào, giống như đặt mình trong ở trong khối băng vậy.

"Tôi tạm thời bỏ qua cô, tôi sẽ trở về tìm cô nữa." Anh ta nhắc nhở.

"Anh không cần phải tìm tôi, chúng ta người - quý khác đường, tôi và anh cũng không oán không thù." Cô vội vàng cùng anh về giới tuyến rõ ràng.

"Tôi không phải quý ——"

Thu Lăng cảm thấy có chút quên được, lại bị lời nói tiếp theo của anh ta đánh xuống mười tám tầng địa ngục.

"Tôi và cô có thù oán!"

"Tôi và cô có thù oán!"

"Thù cái gì? Tôi căn bản không biết anh, anh nói cho tôi biết, tôi đã làm chuyện gì đối với anh? Cầu xin anh nói cho tôi biết." Nhưng lần này, Thu Lăng đợi đến rất lâu chỉ có —— sự lặng lẽ.

Cô ở nơi này đưa tay cũng không thấy được năm ngón, trong bóng tối tìm anh ta, để anh ta nói cho cô biết đáp án.

Cô vươn tay, nhưng cũng không có bắt được cái gì, có chăng là không khí đi qua giữa ngón tay cô, cô không nhịn được ưỡn oải hô to: "Nói cho tôi biết

——" cô không nghe được bất kỳ câu trả lời nào, chỉ nghe được tiếng vang của chính mình, cô chán nản ngồi dưới đất, lại cảm thấy mặt đất đột nhiên rung chuyển, sau đó là lực hút của một luồng nước xoáy khổng lồ, đẩy cô ra phía ngoài, cho đến khi cô nhìn thấy một tia ánh sáng đông —— Thu Lăng từ trong mơ giật mình tỉnh lại, cô sờ sờ trán của mình, cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mới vừa rồi cô thật sự là đang nằm mơ sao?

Vậy tại sao âm thanh của hắn sẽ như vậy chân thật?

Người đàn ông kia. thật sự muốn tôn trọng cô sao?

Tại sao?

Cô thậm chí ngay cả thân hình anh ta tròn, dẹt như thế nào cũng không biết, tại sao anh ta muốn lần nữa xuất hiện tại trong mơ của mình, nhắc nhở cô. . . . Giữa bọn họ không rõ có dính dáng hay hiểu lầm gì hay không?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự có thâm thù đại hận?

Sau khi Thu Lăng từ trong mơ tỉnh lại, liến lẩn qua lộn lại, khó có thể ngủ say, ở trong đầu cô vẫn xuất hiện âm thanh của người đàn ông kia.

Cô mặc lên đồng phục năm hai của trường trung học Hoa Nam, cầm cặp sách, đi ra khỏi gian phòng của mình.

Thu Lăng nghĩ hôm nay đến trường học phải nộp học phí, hôm nay đã là ngày cuối cùng, xem ra, cô không nói không được rồi.

Thư Hoài từng nói qua giúp đỡ cô. Cậu ta là bạn trai của cô, bọn họ lén lút cha mẹ lui tới, nhưng mà. Cô không muốn cảm tiền của cậu ta.

Ở dưới tình huống bất đắc dĩ, Thu Lăng không thể làm gì khác hơn là đối mặt với mẹ cô, hơn nữa nói với cô: "Mẹ, hôm nay phải đóng phí bữa trưa tháng này ở trường học."

Mẹ của cô Giang Vũ ngẩng đầu nhìn cô một cái, không vui từ trong túi móc ra mấy tờ tiền mặt, vứt xuống trên người cô: "Cầm đi." Tiếp theo, bà lại tức giận mà nói: "Bữa ăn tiếp theo trong nhà cũng không biết ở nơi nào? Còn phải tốn tiền cung cấp cho mày đi học!"

"Để nghỉ hè, con sẽ đi làm thêm."

Chờ Thu Lăng rời nhà, cha của Thu Lăng là Diệp Tham liền nói với Giang Vũ: "Chúng ta thật phải làm như vậy sao?"

"Nếu không khoản nợ ông thiếu người ta, chúng ta có cần thiết làm như vậy sao?"

"Vi tiền bảo hiểm sáu trăm ngàn, sẽ phải bán một mạng của con gái chúng ta, này. Chẳng lẽ không còn biện pháp khác?" Nếu như không phải là không còn cách nào, ông cũng không muốn làm như vậy.

"Nếu không ông nói có thể làm sao? Chờ bọn cho vay nặng lãi, chủ nợ cầm dao chém chết cả nhà chúng ta sao?" Bà thật là số khổ, mới có thể gả cho cái tên đàn ông không có tiền đồ này, còn phải lo lắng cho sự an toàn sinh mạng mình.

"Nhưng mà. Lăng dù sao cũng là ruột thịt máu mủ của tôi." Hồ dữ không ăn thịt con. Nhưng mà. Không có tiền, người chết ngày mai chính là ông.

"Ông không thể mềm lòng, bọn cho vay nặng lãi ép chúng ta chặt như vậy, chúng ta đã không còn đường lui, tôi đã mua được một sát thủ, hôm nay hắn sẽ ra tay."

"Ai! Tôi sẽ mua một miếng đất tốt, mai táng tốt cho nó." Vậy cũng là chuyện cuối cùng mà kẻ làm cha như ông có thể vì cô làm.

"Trả bọn cho vay năm trăm ngàn, cũng còn một trăm ngàn, ông phân năm trăm vạn, tôi lấy năm trăm vạn, đến lúc đó tùy ông thích xài như thế nào đều được, nhưng mà, ông đừng nghĩ thua sạch rồi đến tìm tôi."

"Tôi sẽ không!" Đây chính là tiền con gái của ông bán mạng, ông nhất định sẽ tiết kiệm.

Để cho con gái ông làm tròn chữ hiếu, Thu Lăng nếu như dưới đất có biết, nhất định cũng sẽ nhắm mắt .

Thu Lăng ở trước trường học mua một tờ báo, cô tính toán vừa nghỉ hè lập tức tìm một công việc, không muốn vì mình mà trong nhà gia tăng gánh nặng.

Đi trên đường trước ngã tư đường, vừa lúc đèn vàng chuyển thành đèn đỏ, cô lơ đãng cầm tờ báo lên, thấy tựa đề đầu tiên——Đáy Cổ Thành Địa Trung Hải tái hiện, pho tượng khổng lồ hai ngàn năm trăm năm, cô không nhịn được mở tờ báo ra xem, nhìn thấy cái dấu lớn chữ màu đen viết: thành phố thất lạc bên cạnh còn có từ đáy biển mò lên hình ảnh thạch quan[1], chung quanh thạch quan có chạm trổ điều hầu cùng đầu lâu trông rất sống động.

[1] Thạch quan: quan tài bằng đá.

Tại sao cô xem thạch quan đăng trên báo này, nội tâm của cô nâng lên một cảm giác đau lòng?

Cô nhìn thấy một cái hình khác, bên cạnh phụ chú viết —— đây là một thực thể nhỏ tôn kính, pho tượng nữ thần Hy Y Ti không đầu bằng thạch đen, trong pho tượng Hy Y Ti chỉ khoác tơ lụa trong suốt, loã lồ lộ ra thân thể cô ấy hấp dẫn, duyên dáng, vài bộ thất lại ở bên ngực trái cô ta, mà cô xem không thấy tứ chi của cô ta, cái tượng nữ thần này tứ chi cũng bị gọt đứt.

Nhìn thấy cái pho tượng không đầu này, có một loại cảm giác kỳ quái từ đáy lòng của cô hiện lên, giống như cô biết cái kia chiếc pho tượng đã thật lâu, thật lâu. Một giọt nước mắt lem ra tấm bản đồ, Thu Lăng lại không phát giác gì.

Cho đến khi tiếng còi xe vang lên, Thu Lăng phục hồi tinh thần lại, cô buồn bực cảm xúc mới vừa rồi của mình, đóng lại tờ báo qua rồi qua đường.

Thời điểm cô đang ở giữa đường, phía trước có một chiếc xe hơi màu đen chạy nhanh tới, Thu Lăng muốn né tránh, bên trong xe một lưu manh che mặt lại hướng ngực của cô bắn một phát súng.

"Àm!"

Vốn là đầu đường bận rộn càng thêm lâm vào hỗn loạn, tên lưu manh lái xe đi trong tình huống không có bất kỳ người đi đường thấy việc nghĩa mà hăng hái làm, ung dung mà chạy.

Thân thể Thu Lăng như lá rụng, chậm rãi rơi trong gió thu, chậm rãi rơi xuống đất.

Tại sao là cô?

Cô không có kết thù kết oán với bất kỳ kẻ nào, tại sao sát thủ lại tìm tới cô?

Cô từng xem qua tin tức một phụ nữ có thai đi dạo công ty bách hóa bị bắn chết, nhưng mà, cô hiện tại cũng không có đi dạo công ty bách hóa! Cô chỉ là qua đường đường thôi!

Chẳng lẽ bây giờ an ninh trật tự tệ như vậy sao?

Rất nhiều câu hỏi, có phải bất kể cô có hỏi thế nào, cũng không có đáp án hay không?

Bóng tối hoàn toàn bao phủ cô, cô mất đi tất cả cảm giác. Máu tươi của cô nhuộm đỏ một ít tin tức “Thành phố thất lạc” trên báo, mà pho tượng nữ thần Hy Y Ti không đầu trên tờ báo hình như chuyển động!

Cô chết rồi sao?!

Nếu như sau khi chết có Thảm Phán, cô bây giờ là ở trên thiên đường, hay là ở trong địa ngục?

Cô cái gì cũng không nhìn thấy, như vậy. Nơi này là địa ngục sao?

Cô không thể đến cái nơi này, nhưng mà, một khi người chết rồi, lại có những chuyện tự mình có thể quyết định hay sao?

Lúc Thu Lăng cảm thấy tuyệt vọng, bên cạnh cô đột nhiên vang lên âm thanh của một thiếu nữ dịu dàng: "Cô đã tỉnh!"

Thu Lăng không nhìn thấy cô ta, nhưng cô cảm thấy ra được cái thanh âm này là ở không xa phía bên trái của cô, cô nhìn không được mở miệng mà hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi tên là Anna."

"Tôi bây giờ không phải là đang ở trong địa ngục chứ?" Cô cho là mình bình thường làm rất nhiều việc thiện, mà cô cũng không phải hung ác và rất lưu manh, tại sao cô sẽ bị "Đưa" tới địa ngục tới?

"Không phải vậy." Anna lắc đầu trả lời.

"Tại sao nơi này tối như vậy?" Loại cảm giác đen tối này. Giống như. cảnh tượng trong mơ của cô, mà không giống vậy, người đàn ông kia không có ra mặt rồi đuổi theo cô không thả.

"Nơi này là Vương Quốc Hắc Ám dưới sự thống trị của Ma Vương Hắc Ám."

Vương Quốc Hắc Ám?!

Cô để ý sách giáo khoa trên mặt đất cũng không có đọc được chỗ này!

Nhưng mà, bọn họ đều chỉ thi toàn quốc câu hỏi về quốc gia cùng địa danh, có phải là vì quốc gia quá nhỏ hay không, câu hỏi thi không thi, cho nên, cô căn bản cũng chưa có đọc qua?

Bất kể như thế nào, quan trọng là cô hiện tại muốn đi, cô đã đi học trễ rồi, "Như thế nào tôi mới có thể rời khỏi chỗ này?"

Anna đối cô vấn đề cảm thấy thật khó khăn, không biết trả lời như thế nào.

"Vừa mới tới đã muốn đi?" Một âm thanh lạnh lẽo kim nén bỗng chốc vang lên.

Thu Lăng cảm thấy cái âm thanh này rất quen, sau đó ý tưởng của cô lóe lên — cô lập tức biết hẳn là ai.

Là anh ta!

Người đàn ông đây đưa trong mơ của cô.

Chỗ bắt đồng là, anh ta hiện tại không có đuổi theo cô.

Tại sao?

Rất đơn giản, bởi vì cô bị vây ở chỗ này, anh ta căn bản không cần phí sức đuổi theo cô.

Thu Lăng hướng anh lên tiếng, chính là cái phương hướng kia mà sờ lên, nhưng cô không tiếp xúc được gì cả, trừ không khí, "Tôi sờ không tới ngài!"

"Trừ phi Ma Vương đồng ý, nếu không, cô không cách nào chạm tới ngài." Anna nhất thời xúc động trả lời.

"Người quá nhiều lời, tự phế một tay, đi xuống!" Thanh âm kia hung tợn giao phó.

Anna vội vàng dập đầu tạ lỗi nói: "Thật xin lỗi, thần lỗi. Cảm ơn vương, cảm ơn vương." Cô cầm lên lưỡi đao, muốn cắt đứt tay của mình.

Thu Lăng mặc dù không nhìn thấy, nhưng cô nghe được một tiếng lưỡi đao, lập tức nhanh kêu: "Khoan đã! Người quá tàn nhẫn."

"Ta là Vương cái thế giới này, ta điều khiển tất cả nơi này, tất cả những người muốn sống sót đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta."

"Người quá áp bức, quá dã man." Cô cả gan nói.

"Cô cũng muốn ta phế bỏ tay của cô sao?"

Thu Lăng không nhìn được thờ dốc vì kinh ngạc, chốc lát ở giữa, Anna đã phế bỏ một cánh tay của mình, khom mình hành lễ lùi về phía sau bóng đêm.

"Tàn nhẫn!" Thu Lăng chỉ dám nhỏ giọng nói, lại không dám ngay mặt chọc giận hắn.

"Cô nói cái gì?" Một đạo rét lạnh thanh âm vang lên, trong giọng nói để lộ ra tính uy hiếp nghiêm trọng.

"Tôi nói. hôm nay khí trời rất tốt." Cô không muốn không có hai tay của mình, cô tự nói với mình, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt.

"Nơi này khí hậu mỗi ngày đều giống nhau." Hắn đương nhiên nghe cô mới vừa nói cái gì, món nợ này hắn nhớ kỹ.

Trải qua hấn nhắc nhở, việc làm tàn khốc không có nhân tính mới vừa của hắn, cô cảm thấy thân thể hết sức rét lạnh, tâm cũng lạnh lẽo khác thường.

"Có thể nói cho tôi biết. Chúng ta có cái gì thù sao?" Cô lớn mật mở miệng.

"Cô là người phản bội!"

Thu Lăng lấy dũng khí nói: "Có thể để cho tôi. gặp mặt anh sao?" Cô xem không thấy hắn, có lẽ có thể mượn việc đụng chạm hắn, hiểu rõ oán thù của hai người bọn họ.

"Tôi không muốn để cho người phản bội chạm vào tôi." Ở trên người của cô, chỉ có khắc hai chữ "Sỉ nhục" mà thôi.

"Tôi muốn trở lại thế giới của mình." Nếu như vậy, cô không bằng trở về, cô còn không làm rõ được giữa hai người đã từng chuyện xảy ra, dĩ nhiên không cách nào hóa giải mối hận cũ này.

"Không có ai hi vọng cô trở về." Hắn nhấn tâm đánh vỡ kỳ vọng của cô.

"Cha mẹ của tôi, các bạn bè nhất định sẽ hi vọng tôi trở về." Bọn họ hiện tại nhất định bởi vì không tìm được cô mà gấp gáp, cô không muốn làm cho bọn họ vì cô lo lắng.

Chỉ cần cô có thể trở lại thế giới quen thuộc của mình, giống như hôm nay vậy bão táp rất nhanh sẽ tan thành mây khói.

"Sau khi cô trở về, cô nhất định sẽ phát hiện cô tuyệt không muốn đợi tại nơi đó nữa." Loài người chỉ biết hy vọng vào sinh tồn người khác Đánh nát!

"Không! Tôi muốn trở lại nơi tràn đầy ánh mặt trời, tràn đầy ấm áp, ở cái nơi này chỉ có vừa tối vừa lạnh." Hấn tại sao có thể tự cho là đúng bởi vì cái cô thích không cho là cái gì sao?

"Nếu như cô muốn đi thì đi, ta cũng không có cửa đoạn hai chân của cô." Mặc dù hấn rất muốn bầm thây cô thành vụn đoạn, nhưng hấn càng muốn từ từ lăng trì cô, để cho cô từng chuyện mà bản thân đã làm sai trả giá thật lớn.

"Tôi phải rời đi thế nào?" Nếu như mà biết rõ rời đi thế nào, cô sớm đã đi, cô vẫn cảm thấy hấn có chút âm dương quái khí.

"Cầu xin ta!" Hấn lấy giọng lạnh như băng, đem yêu cầu này coi là chuyện đương nhiên.

Thu Lăng không chút suy tính nào, mở miệng nói: "Tôi cầu xin ngài." Chỉ cần có thể làm cô lại một lần nữa cảm nhận được ánh mặt trời chiếu rọi, muốn cô nói gì, cô đều đồng ý.

"Không nghĩ tới Hy Y Ti luôn luôn kiêu căng, cũng sẽ nói ra lời khẩn cầu với ta!" Hấn khinh thường nói.

Tây y sư [2]?! Cô không phải Tây y sư nha!(thầy thuốc Tây y) Cô chỉ là một nữ sinh cấp 3 bình thường, không biết được hấn đang nói chuyện với người nào? Chỉ là, hấn nói cái tên này làm cô nghe quen tai. Thu Lăng nén xuống cảm giác kỳ quái trong lòng, mở miệng đối với hấn nói: "Tôi đã van ngài, ngài còn không chịu thả tôi đi sao?"

[2] Ở đây Thu Lăng nghe nhầm phiên âm, người đàn ông nói Hy Y Ti (希伊丝) có phiên âm là “xi yi si” ý chỉ bức tượng nữ thần không đầu mà Thu Lăng đọc lúc sáng trên báo nhưng Thu Lăng lại nghe thành “Tây y sư” (西医师) có phiên âm gần giống là “xiyishi”

"Lần này. Ta liền bỏ qua cô, lần sau chúng ta gặp lại nữa, ta sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy đâu!"

Khi hấn không nhìn thấy sau lưng Thu Lăng, cô làm cái mặt quỷ nói: "Không có lần sau đâu."

Trong bóng tối, miệng nói lắm bầm, không lâu, thì có một khối sức lực khổng lồ đem Thu Lăng ra khỏi bóng tối.

Cô đóng lại cặp mắt, bởi vì, cô hình như nghe nụ cười giả tạo của ác ma, mặc dù cô biết cô không cách nào nhìn thấy, nhưng cô vẫn sợ đến không dám mở hai mắt ra.

Hấn nhìn chăm chú vào vùng nước xoáy màu đen mang đi cô đó, trong lòng mình nói thầm: "Chỉ có bóng tối mới có thể thu nhận trái tim trôi giạt khắp nơi của em thôi, em không còn chỗ để đi đâu."

Bọn họ sẽ gặp lại rất nhanh, rất nhanh thôi....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thế giới con người có phải còn đáng sợ hơn so với thế giới quỷ hay không?

Chuyện lạnh lẽo nhất

Thế giới này không hề cho tôi cảm thấy ấm áp nữa.

Ở thế giới người, tồn tại cần có dũng khí.

Mà tôi. Quá hèn nhát!

Lạnh quá!

Cô không phải đã rời cái nơi đen tối, lạnh như băng đó sao? Nhưng vì cái gì thân thể của cô còn lạnh đến phát run?

Nơi này tối quá!

Có thể hay không. Có thể cô căn bản còn chưa rời khỏi nơi tối tăm, và lại lạnh làm cho lòng người trong phát run đến kinh khủng hay không?

Không! Cô tin tưởng "Hắn" sẽ không lừa gạt cô.

Thu Lăng đưa tay ra chạm, nhưng cô chạm lấy bốn phía đều là những tấm ván gỗ cứng.

Cô dùng sức đem hai chân đá ra bên ngoài, vì vậy, phát ra “Ầm!” một tiếng.

Ánh mắt Thu Lăng vừa tiếp xúc với ánh sáng, gần như mở mắt không ra, này ánh sáng quá chói mắt!

Cô từ từ nhấp nháy cặp mắt, từ từ thích ứng ánh sáng. Ha! Xem ra, cô thật đã thoát khỏi cái nơi tối om và không có bất kỳ nhiệt độ kia rồi.

Nhưng là. Cô bây giờ là ở nơi nào?

Cô nhìn cái thiết quỹ (tủ sắt) mới nằm, cô kéo ra thiết quỹ sát vách, nhìn thấy. Nhìn thấy một điện mạo tái nhợt —— người chết!

Cô cùng một đám người chết nằm cùng nhau!

Đây là hầm chứa đá, là nơi đóng băng thi thể người chết.

Thu Lăng nhịn xuống cảm giác muốn ói, muốn chạy ra bên ngoài, lại phát hiện cánh cửa kia bị khóa.

Cô liều mạng đập cửa, muốn chạy đi, nhưng gõ thật lâu, cô dùng hết hơi sức toàn thân, vẫn không ai đáp lại —— giống như không có ai nghe được tiếng cô kêu cứu.

"Lạnh quá !!!"

Cô thật vất vả rời khỏi chốn tăm tối đó, có thể lại chết ở chỗ này hay không?

Như đưa đám, Thu Lăng tựa vào cạnh cửa ngồi xuống, cô hiện tại chỉ có thể từ từ chờ đợi thần Chết đến.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cửa sắt được mở ra, Thu Lăng đắm chìm trong hơi thở chết chóc lại không phát giác gì.

Nhân viên bệnh viện muốn tới đóng băng thi thể, lúc đem thi thể bỏ vào tủ lạnh thì đột nhiên nhìn thấy Thu Lăng, bọn họ cũng run rẩy thảng kêu: "Quý." Thu Lăng phát giác có người, vội vàng hướng bọn họ giải thích: "Tôi không phải quý ——" cô là người, cô còn trẻ, còn không muốn chết. Bọn họ còn nghe Thu Lăng giải thích sao? Bởi vì rất sợ bị Quý lấy mệnh, rồi rít chạy ra ngoài.

Thu Lăng lắc đầu một cái, từ trên mặt đất đứng dậy.

Có thể bọn họ bình thường tiếp xúc đều là người chết, lúc nhìn thấy người sống ngược lại bị sợ đến giật mình.

Cha mẹ cô cùng bạn bè nhất định sẽ thật vui nhìn thấy cô, dù sao, cô cũng là trở về từ Quý Môn Quan.

Nhưng mà. sau khi rời khỏi chỗ đó, cô tại sao lại không tự chủ nhớ tới cái chỗ thần bí đó đây?

Cô tới trường học đi một chuyến, nhưng cũng có thể hôm nay là chủ nhật, trường học không có học sinh, mà Giám thị (bản gốc: Giáo công) thấy cô thì sợ tới mức oa oa kêu to!

Cô chưa bao giờ xem qua Giám thị luôn luôn nghiêm túc, sẽ bị dọa thành cái bộ dáng đó!

Ai! Hay là cô đi tìm Thư Hoài thôi.

Một mình Thư Hoài ở bên ngoài, cậu ấy còn từng giao cho cô cái chìa khóa, nhưng cô đã chết một lần, bây giờ tất cả mọi thứ trên người đều không thấy.

Không sao! Cô đi tìm cậu ấy, cậu ấy sẽ tới giúp cô mở cửa.

Thu Lăng đi về phía chỗ ở Thư Hoài, nhưng cách nhà cậu ta lại không xa nhìn thấy cậu ấy, vốn là cô muốn mở miệng gọi anh, nhưng bên cạnh anh vẫn còn có một người —— là bạn học cùng lớp của cô Giang Thái Huệ!

"Thu Lăng chết rồi, vậy chúng ta có thể quang minh chính đại mà ở cùng một chỗ." Thái Huệ hờn dỗi làm nũng với Thư Hoài.

Thư Hoài sờ sờ tóc mềm mại của cô ta nói: "Ừ, cô ta chen ngang ở giữa chúng ta cũng rất chướng mắt, mình vốn là muốn cùng cô ta chia tay, hiện tại cô ta chết thì đời toái!"

Thu Lăng nghe được đối thoại của bọn họ, đi từ từ hướng tới bọn họ.

Đắm chìm ở trong thế giới hai người, Thư Hoài cùng Thái Huệ hoàn toàn không chú ý tới Thu Lăng, mãi cho đến Thu Lăng đi tới trước mặt bọn họ.

Ba phía rớt cuộc gặp nhau ...

Thư Hoài cùng Thái Huệ lập tức nhường bộ lui binh, trong miệng cũng kêu âm thanh sợ hãi: "Quý."

"Tôi không phải quý." Thu Lăng từng bước từng bước tiến tới gần Thư Hoài, hơn nữa chất vấn hần: "Thư Hoài, cậu còn yêu tôi không?"

Mặc dù ánh mắt của cô nhìn thấy, tai nghe, nhưng cô vẫn suy nghĩ muốn hỏi hần một chút, cô không tin "tình yêu" giữa bọn họ lại không chịu nổi thử thách như vậy.

"Cái người quý này, cách xa ta một chút!" Thư Hoài vô tình nói.

"Cậu thay đổi! Tôi mới chết bao lâu, cậu liền thay lòng!" Cô thật là khổ sở.

"Cô đã chết ba ngày, cái người quý này, cách chúng ta xa một chút."

"Tôi từ Quốc trung (Có thể là cấp 2, cái này chịu) đến bây giờ cùng cậu lên lút nói chuyện yêu đương ba năm, mà bây giờ mới chỉ là ba ngày. Cậu liền. Cám ơn cậu. Dạy tôi một bài học." Cô rất muốn trả thù, nhưng cậu ta đã phản bội tình yêu cùng tin tưởng giữa bọn họ, coi như cô làm nhiều chuyện hơn nữa, cũng tìm không về người con trai cô yêu thương ban đầu đó nữa ...

"Tôi từ Quốc trung đến bây giờ cùng cậu lên lút nói chuyện yêu đương ba năm, mà bây giờ mới chỉ là ba ngày. Cậu liền. Cám ơn cậu. Dạy tôi một bài học." Cô rất muốn trả thù, nhưng là, cậu ta đã phản bội tình yêu cùng tin tưởng giữa bọn họ , coi như cô làm nhiều hơn nữa chuyện, cũng tìm không về người con trai cô yêu thương ban đầu đó nữa.

Chúc phúc bọn họ, cũng hi vọng hần không làm cho cô gái đó bị tổn thương. Thu Lăng xoay người đưa lưng về phía hần lặng lẽ rời đi, cũng chậm bước rời khỏi tầm mắt hai người.

Cô có bóng!

Nói cô như vậy không phải quý. Thư Hoài hướng về phía bóng lưng của cô gọi: "Thu Lăng." Hần không muốn làm phải quá tuyệt tình, Thu Lăng là một cô gái tốt. Thái Huệ ôm thật chặt lấy lưng của hần nói: "Đề cho cô ta đi."

Bất kể cô ta là người hay là quý, cô đều sẽ không đem Thư Hoài tặng cho cô ta.

Sân nhà bạn tốt của cô Giang Định mở tiệc thịt nướng nhỏ.

Cô cũng thật là muốn gia nhập với bọn họ, nhưng Minh xuất hiện trước mặt bọn họ. Khó đảm bảo bọn họ sẽ không lại giết mình.

Cho nên, cô chỉ có thể cách một bức tường, có chút cự ly nhìn bọn họ.

"Thu Lăng đi, đối thủ cạnh tranh thi cử của mình ít đi một. Bài tập cậu ta tốt như vậy, nhất định có thể thi đậu nguyện vọng 1, mà mình hiện tại rớt cuộc không cần lo lắng cậu ta sẽ chọn khoa giống mình." Đỗ Dụ Chi nói.

"Minh cũng cảm thấy như vậy, có cậu ấy ngăn ở trước mặt, mình liền không thi đúng nhất được, cậu ta chết là tốt nhất." Lộ Tiểu Ngọc cũng nói.

"Nói đúng đó! Mỗi lần đều giành hạng Nhất không buông, không biết xấu hổ!" Thẩm Nam Xuân nói.

"Tóm lại, cậu ta chết rồi, mỗi người chúng ta đều có cơ hội giành hạng Nhất rồi." La Kiều Hồng nói.

"Chúng ta tìm một cái ngày nào đó dâng hương cho cậu ta, chúc cậu ta chết sớm siêu sinh." Giang Định cũng phụ họa bọn họ.

Mặc dù cách tường, thanh âm rất nhỏ, nhưng cô đều nghe rõ tất cả bọn họ đối thoại, cũng hiểu rất rõ.

Không nghĩ tới các bạn bè của cô ở sau lưng lại nghĩ như vậy đấy!

Cô không quan tâm mình có thi đạt hạng Nhất hay không, nhưng mà, cô rất quan tâm trong lòng bạn bè nghĩ gì về cô, nếu như có thể, cô nguyện ý đem hạng Nhất này nhường cho bọn họ!

Ai! Cô dù sao vẫn còn có một gia đình mà!

Cha mẹ cô sẽ cho cô an ủi cùng che chở.

Bọn họ thấy cô xuất hiện, nhất định sẽ không cảm thấy kinh ngạc .

Công ty bảo hiểm “Thần tốc”, từ trước đến giờ nhanh chóng đền ý bồi thường vì đối thủ cùng ngành cạnh tranh ưu thế.

Sau khi Thu Lăng chết ngày thứ ba, nhân viên bảo hiểm liền tới cửa, thảo luận thủ tục trả tiền bảo hiểm.

"Diệp tiên sinh, tôi hiểu biết rõ các vị cũng vì chuyện con gái mà rất thương tâm, xin bớt đau buồn đi."

"Tôi hiểu rõ, tiền của chúng tôi lúc nào thì có thể lấy được?"

"Rất nhanh thôi! Công ty sẽ phải phê chuẩn xuống. À! Gần đây công ty chúng tôi có một thiết kế, có lẽ con gái các vị nhanh chóng sẽ có một ngôi mộ tốt, không biết Diệp tiên sinh có hay không." Bảo hiểm viên còn chưa có nói xong, tiếng chuông cửa liền vang lên.

Giang Vũ đứng dậy nói: "Tôi đi mở cửa."

Bà vừa mở cửa ra, lập tức kinh ngạc hô: "Thu Lăng!"

Có người trong nhà nghe được tiếng hét Giang Vũ, tất cả đều vọt ra.

Diệp Tham vội nói với bảo hiểm viên: "Nó không phải của con gái tôi, chúng tôi cũng tận mắt nhìn thấy nó chết rồi, tiên sinh, anh nhất định phải tin tưởng chúng tôi."

"Xin lỗi, chúng ta có thể còn phải lại điều tra một chút, tiền bảo hiểm cần phải thẩm định lại." Bảo hiểm viên nói với cha mẹ của Thu Lăng: "Cáo từ!"

Bảo hiểm viên vừa đi, tiền bảo hiểm cũng bị nhờ, Diệp Tham lập tức căm tức nhìn con gái.

Giang Vũ lấy tay run rẩy chỉ vào Thu Lăng hỏi: "Cô là người hay là quỷ?"

"Mẹ, con không có chết, con đến Quỷ Môn quan đi một lượt lại trở về rồi." Thu Lăng kích động giải thích với mẹ.

Diệp Tham duy trì tức giận vỗ bàn nói: "Mày không chết là tốt sao?"

"Cha, mẹ, con đến cùng phải con gái của các người hay không? Các người vì cái gì đối với con như vậy?" Cô không thể tin được thái độ cha mẹ.

"Chúng ta cũng là bất đắc dĩ, bọn cho vay nặng lãi tìm tới cửa đòi, chúng ta một người chết được rồi, thay vì tất cả chúng ta đều chết, Thu Lăng, không bằng con tận điểm hiếu đạo, lão già này nuôi mày bao lâu, hi vọng mày có thể hồi báo một chút nha!" Diệp Tham duy trì nói ra lời nói trong lòng.

"Chỉ có con chết, vấn đề của các người mới có thể giải quyết, tốt! Vậy tôi sẽ chết cho các người nhìn."

Thu Lăng chạy cách nhà mình, nhưng ở bên ngoài cửa nhà, rất nhiều đèn flash đối diện ra sức quay phim, chụp ảnh chính xác cô.

"Chúng tôi muốn phỏng vấn cô, tiểu thư, nói một chút cảm giác cô chết đi mà sống lại." Chỉ sợ thiên hạ không loạn, phóng viên tin tức nói.

"Tiểu thư, đây là kỳ tích, xin hỏi cô như thế nào trong tủ lạnh ba yếu còn có thể sống lại?" Một phóng viên tin tức “vu cáo” hỏi.

"Tiểu thư, có một hạng kỳ lục thế giới đang thách thức đọi tại trong nhà khảo nghiệm, không biết cô có hứng thú tham dự hay không?" Ký giả đài "Bị đặt hoàn toàn" cũng hỏi.

Cô lạnh lùng nhìn ngôi nhà mình đã từng quyến luyến, không mang theo bất kỳ tâm tình gì mà nói: "Sống không bằng chết!"

Cô gạt đám người ra, rời khỏi nơi đây.

Ở sau lưng cô vẫn có ký giả báo viết làm tình hình thực tế nói: "Trên đây là bản đài ký giả Lý Trân Ni ở bên ngoài cửa nhà kỳ tích người sống lại, tại hiện trường trực tiếp tình hình thực tế, bản đài sẽ tiếp tục vì các bạn truy tìm ra dấu vết sự kiện bí ẩn này, mọi chi tiết xin liên hệ với bản đài."

Thì ra là người đã chết một lần, có thể nghe được nhiều lời thật lòng như vậy!

Trong một đêm, cô đột nhiên thấy rõ rất nhiều chuyện.

Mà thế giới của cô cũng hoàn toàn sụp đổ!

Cái gì tình yêu, cái gì tình thân, cái gì tình bạn, tất cả đều là giả!

Đây là một thành phố dối trá!

Cô từng có tất cả, tất cả cũng đều là giả, trên thế giới, cô sống còn có cái ý nghĩa gì nữa?

Cô không có còn dũng khí sống đối diện với mấy cái chuyện này nữa.

Ở trên đời này, sẽ có người hi vọng cô còn sống sao? Không! Bọn họ tất cả đều ước gì cô chết sớm một chút, bao gồm cha mẹ sinh cô, nuôi cô cũng thế, chỉ có cô chết, bọn họ mới có thể sống.

Vậy cô. Sẽ thành toàn cho bọn họ đi!

Trừ chết, cô cũng không còn có thể lựa chọn con đường nào khác.

Thu Lăng lặng lẽ trở lại bệnh viện, cô dùng vải trắng che kín khuôn mặt, không để cho nhìn người thấy.

Cô đi tới chỗ ban đầu cô rời đi trong nhà xác, mở tủ lạnh đã từng nằm ra mà nằm vào, lấy tay đem lấy chính mình đẩy mạnh vào bóng tối. Cô nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi. cái chết đang đến.

Thu Lăng yếu ớt mở hai mắt ra, ở trong bóng tối, cô nghe được thanh âm quen thuộc —— là hấn!

Hấn một mực chờ đợi cô sao? Bởi vì, hấn biết cô sẽ trở về nơi này.

Thật ra thì. Cô là muốn thoát khỏi thế giới thực tại kia, nhưng cô cũng không nghĩ phải tới đây tới đối mặt hấn; hấn và thế giới kia, cô đều muốn thoát đi!

"Tôi biết rõ cô sẽ chọn trở về." Thanh âm của hấn rất bình thản, nghe không ra bất kỳ tâm tình phập phồng gì.

Không! Hấn nói không đúng, Thu Lăng yếu ớt mở miệng nói: "Tôi cũng không muốn trở lại nơi này, tôi chỉ muốn chết." Mặc dù cô tự cho là một khác kia đã chết rồi, trong đầu nhớ lại thanh âm của hấn, thế nhưng có thể đại diện cái gì?

Người muốn chết nên vứt bỏ tất cả quá khứ, nếu không sẽ không chết được!

"Chết cần dũng khí cực lớn, thì ra cô vẫn có dũng khí tự sát đó!" Cô thật là ngoài dự liệu của hấn, cô không còn là cô gái nhỏ ngày trước chỉ biết núp ở sau lưng người con trai tìm kiếm bảo vệ rồi.

"Đúng, anh có cái gì không, dao găm có thể cho tôi mượn, để cho tôi hoàn thành tâm nguyện muốn chết?" Ở nơi này đen như mực nơi, muốn chết thật đúng là không dễ dàng.

Cô có thể cắn lưỡi tự sát, nhưng là. Cô cắn được hàm răng cũng đau đớn, vẫn là không chết được.

"Tôi có thể, nhưng mà tôi lại không cho cô mượn! Tính mạng của cô bây giờ là thuộc về tôi, điều khiển ở trên tay của tôi, cô là đầy tớ của tôi." Muốn cô chết hoặc sống, toàn bằng hi vọng của hấn.

Cô không khỏi nhú mày nói: "Anh có nhiều đầy tớ, sẽ thiếu một mình tôi sao?" Hấn là vương cái thế giới này, tất cả mọi người sẽ nghe lời hấn, hấn cũng không thiếu 1~2 tiểu đầy tớ hèn mọn chứ?

Hấn nhẹ nhàng khoe miệng, ánh mắt không đành lòng lưu luyến ở trên người cô: "Tôi muốn cùng cô lên giường, để cho cô có mang con tôi." Vậy cũng là trừng phạt ngọt ngào, coi như quá tiện nghi cho cô rồi!

Chỉ là, từ từ đi, dù sao hiện tại tính mạng của cô còn ở trong tay hấn.

"Tôi tin anh không phải sẽ không tìm được người phụ nữ giúp anh sinh đứa trẻ." Mặc dù luồng hơi thở băng lãnh trên người của hấn kia rất khiếp người, nhưng cô tin tưởng lấy quyền thế của hấn, vẫn có thể hấp dẫn không ít người, tối thiểu hấn không cần đem ý nghĩ méo mó kia động đến trên người cô.

"Là có rất nhiều người phụ nữ muốn lên giường của tôi." Từ sau khi "Cô" rời đi, hấn không có đụng chạm qua những người phụ nữ khác, dục niệm trong nội tâm hấn đối với cô giờ phút này mãnh liệt hơn bao giờ hết.

"Vậy anh nhanh cùng các cô lên giường đi." Cô chỉ là một lòng muốn chết, làm gì cùng hấn nói nói nhảm nhí như vậy? Hấn muốn cùng ai lên giường lại không liên quan đến cô, tại sao trong lòng của cô, lại đột nhiên dâng lên một cảm giác khó chịu thế này?

"Tôi đối với các cô ta không có hứng thú." Cõi đời này có thể làm cho hấn cảm thấy hứng thú chỉ có một người phụ nữ, vượt qua thời không truy tìm, hấn chỉ vì có thể tìm cô.

"Chẳng lẽ. Anh đối với tôi có hứng thú?" Ông trời! Van cầu người, Thượng Đế, cứu cô, làm ơn! Không cần đâu!

"Đúng!" Điểm này từ sau khi hấn biết cô, liền không có giấu diếm qua, mà cô cũng vẫn rất hưởng thụ, cho đến "Người kia" xuất hiện!

"Tôi không xinh đẹp." Cô nhiều lắm là chỉ có thể được xưng tụng là thanh tú giai nhân, cho nên, hấn ngàn vạn lần không nên sinh ra "Hứng thú" với cô.

"Chúng ta có thù oán." Hận ý trong nội tâm hấn đã sớm chuyển thành yêu với cô như tằm ăn dâu rồi. "Cái gì thù?" Thôi! Cô hỏi vô ích, dù thế nào đi nữa hấn cũng sẽ không trả lời.

Thu Lăng muốn đánh tan ý nghĩ của hắn, vì vậy khuyên nhủ: "Có lẽ tôi vô sinh, căn bản sẽ không sinh." Hắn cần đứa bé thế, có thể có trên người người phụ nữ khác, tin nhất định sẽ có người đồng ý tiếp nhận!

Sắc mặt của hắn trầm xuống, giọng nói lạnh như băng nói: "Này phải thử qua mới biết, tôi còn muốn hoàn toàn ở trên thân cô sử dụng quyền lực của tôi, tôi muốn giày xéo cô như thế nào, cũng tùy cao hứng." Nếu cô rơi vào tay của hắn, hắn tuyệt đối không sẽ dễ dàng thả qua cô.

"Nghĩ hay quá nhỉ, tôi cũng không có đồng ý để cho anh làm xằng làm bậy đối với tôi." Coi như cô muốn chết, cũng muốn bị chết có tôn nghiêm.

"Tôi là Vương nơi này, người muốn sống nhất định phải nghe lời của tôi." Hắn không cho phép bất luận kẻ nào phản kháng hắn, uy hiếp được quyền uy của hắn.

"Nhưng tôi căn bản cũng không muốn sống nữa!" Có thể để cho cô luyện tiếu, động lực để cho cô muốn sống đã toàn bộ. Điều biến mất.

Ở trên thế giới này, không còn có bất kỳ lý do đáng giá nào để cô sống nữa.

Ánh mắt hắn như chim ưng sắc bén đe dọa nhìn cô nói: "Tôi sẽ không để cho cô chết, đến quyền lợi cô chết đều là thuộc về tôi. "

Hắn phải có tất cả của cô, không cần hoài nghi!

"Tôi vừa mới cho rời một cái địa ngục, có lẽ, tôi lại nhảy vào một địa ngục khác."

Chỉ có chết, mới có thể làm cho cô giải thoát.

Một người nếu như không có đường sống. . . Tôi thiếu, hắn còn có một đường cuối cùng —— đường chết.

Hắn nâng lên nụ cười khát máu nói: "Nỗi thống khổ của cô chính là hạnh phúc của tôi." Nhìn cô bị hành hạ, nội tâm của hắn càng có một loại cảm giác thỏa mãn không thể thay thế.

"Anh vui về sao?" Giống như hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, Thu Lăng le lưỡi một cái nói: "Sorry, tôi nhìn không thấy anh, cho nên, tôi cũng không biết anh vui về hay không?"

"Chỉ cần có thể thấy cô chịu hành hạ, tôi có thể vui về đến gấp trăm lần, nghìn lần!"

Hắn muốn đem thống khổ trên người của hắn, tất cả đều trả cho cô.

"Anh tại sao hận tôi như vậy?" Cô thật không có đắc tội với hắn!

"Bởi vì, tôi đã từng không có chút nào cất giữ nào mà yêu cô ——"

Đáp án của hắn ngoài dự liệu của cô, cô chưa từng có cảm giác được hắn yêu, cô còn tưởng rằng hắn chỉ sẽ ở trong mộng của cô đuổi theo cô.

Nhưng bất kể đáp án của hắn là cái gì, cô căn bản không để ý. Hiện tại, sinh mệnh của cô chỉ còn lại một con đường.

Là cô phải cô độc đi hết một mình —— cô chỉ có thể tự giúp mình, dựa vào sức chính mình hoàn thành.

Thu Lăng kiên quyết mở miệng nói với hắn: "Tôi có thể cùng anh lên giường, chỉ là, sau khi xong, tôi cầu xin anh giết chết tôi."

Bộ dạng này, thân xác này đối với cô mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa, nếu như hắn muốn, cô thì cho hắn đi!

Tôi nay muốn lên giường, sau đó, giết chết cô!

"Tuân theo mong muốn!" Trên mặt ma quỷ đen tối nâng lên một nụ cười lạnh đầy tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phản bội anh là tim của tôi.

Trả lại anh là của sinh mạng của tôi.

Nên dùng cái gì hồi báo anh.

Chuyện xưa lúc bắt đầu anh ban cho tôi một đao.

Có phải lời tiên đoán đã sớm kết thúc hay không?

"Cởi quần áo!"

"Tôi như vậy, cái gì cũng nhìn không thấy, có cởi cũng như không cởi." Mặc dù cô cũng nhanh muốn chết, nhưng cô dù sao cũng là con gái, cũng sẽ xấu hổ.

Hắn cứ như vậy, không chút ngượng ngùng mà bắt cô cởi quần áo, không biết được hắn trên giường có háo sắc kỳ quái hay không?

Hi vọng sẽ không!

Hắn không lấy cho phép cô chất vấn, nói với cô: "Tôi bảo cô cởi thì cô cởi!"

Hắn muốn xem cô có còn xinh đẹp như trong ký ức của hắn hay không, hắn muốn tìm là bản thân đã bị cô lừa gạt từ trước, xem lòng của hắn còn có vì một mỹ nhân lòng dạ rắn rết mà mê muội hay không?

Bá đạo! Độc tài! Đáy lòng cô không khỏi dâng lên một tia hoài nghi, hắn có cần phải giày xéo cô từ lời đầu tiên hay không?

Nhưng cô biết cá tính tự đại của hắn, nhất định sẽ không để cho cô nói chết thì chết.

Cô sẽ dùng thân thể của mình, đổi được cái chết.

Bỉ ai a! Lại muốn lợi dụng thân thể của mình để tìm cái kết cho sinh mệnh của mình.

Thu Lăng miễn cưỡng cởi quần áo ra, cho đến toàn thân trần truồng, cô mới dùng đôi tay che trước ngực của mình.

"Tôi cần bản không cách nào vượt ve đến anh, anh nghĩ làm sao làm đây?"

"Tay của cô sờ phía trước đi."

Tay của cô sờ phía trước, vậy hắn không phải cái gì đều nhìn thấy sao? Cô trầm nghĩ kỹ ở trong lòng, nhưng đã làm đến bước này, cô không làm cũng không được rồi.

Dù sao cô cũng nhanh muốn chết, đem dè dặt vút qua một bên đi, hiện tại suy nghĩ hắn có bị bệnh AIDS hay không, cũng quá đã muộn!

Thu Lăng theo lời đưa tay đụng phía trước, đột nhiên, tay của cô đụng phải một cơ thể giống như bức tường.

Cứng quá đó!

Bắp thịt của hắn có phải làm bằng sắt hay không?

Hơn nữa, ngực cũng có mao (lông)!

Hắn rốt cuộc có diện mạo như thế nào?

Cô làm sao vậy, một người gần chết thì không nên đối với diện mạo người khác cảm thấy tò mò chứ!

Nhưng. Nghe thanh âm của hắn, cô đã cảm thấy đáng đáp hắn nhất định rất quyến rũ cùng hấp dẫn.

Loại người gần chết giống như cô, có phải sẽ biến thành hoa si hay không?

Ai! Dù sao cô cũng nhanh muốn chết, cô hiện tại có thể phải đem lễ nghĩa liêm sỉ, luân lý đạo đức tạm thời quăng đi, nếu không, cô có thể sẽ không chết được!

Thanh âm Dạ ma khàn đục nói với cô: "Sờ bên cạnh đi." Kỹ xảo của cô luôn cao siêu, điều này, hắn không hề hoài nghi.

Tay của cô vượt ve bên cạnh, vừa vặn liền đụng phải đầu vú hắn.

Ở giữa mềm mại cùng cứng rắn, Thu Lăng tò mò nắm lên để cho nó bắn về.

"Sờ ở dưới!"

Mới vừa rồi là bên cạnh, bây giờ là đi xuống, hắn là muốn cô sờ bụng của hắn, có đúng hay không?

Tay ngọc của cô dùng ở trên bụng của hắn.

"Tiếp tục đi xuống!"

Nhưng tiếp tục đi xuống sẽ. Sẽ đụng phải nơi đó!!!

Cô lấy giọng thương lượng nói với hắn: "Tôi không dám sờ, anh có muốn tự mình sờ không, sẽ nhanh thôi!"

"Cô đang vũ nhục tôi!" Hắn khó chịu.

"Tôi không có sỉ nhục anh, chỉ là đề nghị anh."

"Bảo cô sờ liền sờ, không được nói nhảm."

Người đàn ông này. Không cho phép người khác cự tuyệt hắn chút nào, tay nhỏ bé của Thu Lăng hướng nơi đó của hắn lướt nhẹ qua, sau đó, vội rút trở về.

Trong bóng tối, thanh âm dạ ma lại vang lên: "Giúp tôi cởi áo ra!"

Hắn tạm thời quyết định tha cho cô một lần, dù sao thời gian còn nhiều.

"Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, tự anh cởi áo so với tôi còn nhanh hơn." Cô chưa bao giờ có kinh nghiệm ở trong bóng tối cởi quần áo cho đàn ông.

"Tôi nói cô làm, cô cũng làm nhanh chút đi!" Cô tốt nhất không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn lần nữa.

Thu Lăng nhú nhú mày, trầm nghĩ, tính tình của hắn tệ như vậy, trên mặt nhất định hiện đầy nếp nhăn, nhưng mà, bằng vào chạm tới bắp thịt của hắn, hắn lại không giống như là một ông lão.

Tay cô run rẩy nhẹ nhàng đặt ở trên quần áo hắn, tìm kiếm nút áo trên quần áo hắn, từ từ thay hắn cởi ra.

Cô mở một nút lại một nút, thật vất vả mới cởi ra tất cả nút áo.

"Như vậy được chưa?" Hắn nên hài lòng chứ?

Dạ Ma nhìn thân thể của hắn nói: "Còn có quần!"

Hắn sao mà đến cả quần đều muốn cô giúp hắn cởi? Ủ! Có lẽ hắn là người đàn ông lười biếng, nhưng cởi quần của hắn? Thật kỳ quái!

Mặc dù trong lòng Thu Lăng cảm thấy kỳ quái, nhưng cô còn không dám không nghe lệnh, dù sao, trên người của hắn có sức mạnh với cô lợi thế, đó chính là ban thưởng cô cái chết.

Cô từ từ đem quần hắn lột ra, ngón tay lơ đãng mon tron bắp đùi trắng kiện trên cơ thể hắn.

Loại khoái cảm như sét đánh do da thịt của hắn chạy sang đầu ngón tay của cô, tiến tới trong cơ thể cô dần từng cơn cảm giác như lửa cháy mạnh mẽ.

Thịt của hắn sao lại như lửa, giống như muốn cô cùng cháy!

"Chạm vào tôi!" Âm thanh ồm ồm của hắn ám hiệu giờ phút này, dục vọng hắn hết sức mãnh liệt.

"Ở đâu?" Cô không phải đã sờ hết hắn rồi sao?

Hắn cầm tay của cô, hướng xuống dưới bụng hắn mà vuốt ve.

Hắn khẽ cắn lỗ tai của cô, thanh âm mỉa mai hoặc mà nói: "Chúng ta muốn thân mật, không sờ tôi, chúng ta làm sao mà thân mật đây? Tôi muốn dùng đầu lưỡi của mình liếm qua từng nơi trên thân thể cô."

"Đồ háo sắc!" Cô nổi hết cả da gà lên rồi.

"Chờ chút nữa chúng ta sẽ làm chuyện sắc tình hơn."

Hắn khẽ cắn lỗ tai của cô, thanh âm mỉa mai hoặc mà nói: "Chúng ta muốn thân mật, không sờ tôi, chúng ta làm sao mà thân mật đây? Tôi muốn dùng đầu lưỡi của mình liếm qua từng nơi trên thân thể cô."

"Đồ háo sắc!" Cô nổi hết cả da gà lên rồi.

Thân thể mạnh mẽ của hắn đè cô trên giường lớn, thân thể cường tráng không cho phép cô chút phản kháng nào, bàn tay của hắn điên cuồng vuốt ve thân thể của cô.

Giọng điệu của hắn lạnh như băng, cô còn tưởng rằng thân thể của hắn cũng là lạnh như băng, chỉ là, thân thể của hắn rất nóng!

Vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau, thân thể dây dưa, lúc lửa dục thiêu cháy, dục vọng nguyên thủy đốt cháy đầy buồng thả.

Hắn cúi đầu, ngậm đầu vú như nụ hoa màu hồng phấn chớm nở trước ngực cô, bừa bãi gặm cắn, ở trên người của cô khơi lên một luồng sóng cảm nhận run rẩy.

Tay của hắn cũng không có rãnh rỗi, lửa nóng bàn tay ở giữa hai chân cô vỗ về chơi đùa, hắn dùng ấm áp ngón tay tha hồ trêu chọc cô, khiến mật dịch say lòng người trong cơ thể cô tiết ra.

Thân thể của cô rung động, thân thể mềm mại, ấm áp cong lên, nghênh đón hắn vuốt ve.

Ngón tay của hắn ở giữa hai chân cô nhanh chóng khiêu khích, dần dần, mật dịch bên ngoài nhụy hoa của cô thấm ướt đầu ngón tay hắn, hắn đuổi ngón tay về, kêu gọi trên môi mình, thưởng thức hương vị của cô.

Mặc dù đang trong bóng tối cô nhìn không thấy mặt của hắn, nhưng nghe thanh âm của hắn, cô cũng hiểu được hắn đang làm cái gì, mặt của cô xấu hổ đến đỏ bừng.

Hắn không để ý tới cô ngượng ngùng, ngón giữa vững chãi tiến vào trong cơ thể cô, hắn lập tức cảm thấy cô rất chặt, đường vào như thu hẹp lại.

"Em chính là chặt như vậy, thậm chí so với lúc ban đầu của chúng ta còn chặt hơn."

"Anh nói cứ như chúng ta trước kia đã làm qua." Có sao? Không thể nào?

"Dĩ nhiên, em đã nói ân ái tựa như điểm tâm ngon miệng, em mỗi ngày đều muốn ăn một "bữa" trở lên."

Cũng là bởi vì lúc hắn lúc đầu không thỏa mãn được cô, cô mới có thể tìm tới. Người kia sao?

Cô có nói qua lời hão sắc này sao? Người đàn ông này thật sự có điểm âm dương quái khí, nói cái gì cô hoàn toàn nghe không hiểu!

Lối vào ướt át của cô khiến cho dục vọng ở bụng dưới của hắn càng thêm cứng rắn cùng phần chấn, hắn rút tay, lấy thân thể trắng kiệu áp lên trên thân thể mềm mại của cô, không chừa khe hở.

"Tôi muốn ở trên người em lưu lại dấu vết hoàn toàn thuộc về tôi." Hắn muốn tuyên bố cô là của hắn.

"Anh muốn thỏa thích đoạt lấy tôi, rồi một đao chấm dứt tính mạng của tôi, vậy sao?" Đây coi như là ăn bữa tiệc cuối cùng trước khi chết, có đúng hay không?

"Đúng! Em có sợ hay không?" Hắn muốn xem cô sợ hãi, vẻ mặt hoảng sợ của cô.

"Tôi không sợ chết, nhưng tôi sợ miệng của anh. Làm xằng làm bậy!" Cô từng tưởng tượng cùng người yêu làm chuyện kia, nhưng chưa từng nghĩ tới. Cùng hắn! Một người đàn ông thường xuyên dây dưa ở trong những giấc mơ của cô.

"Em sẽ càng ngày càng thích tôi làm những chuyện như vậy với em." Cô là loại phụ nữ sẽ không dễ dàng cảm thấy thỏa mãn, hắn sẽ không để cho cô thất vọng.

Lưỡi linh hoạt của hắn tựa như một con rắn nhanh nhẹn, ở trên người cô trơn trượt di động, không ngừng thăm dò nơi tư mật nhất trên người cô.

Cô đột nhiên cảm giác tiếp xúc thân mật giống như vậy, bọn họ trước đây thật đã làm qua chuyện này, đã rất lâu? !

Nhưng mà.

Cô không có suy xét đường sống.

Hắn nâng cao bắp đùi của cô, đặt thân thể cường tráng ở giữa hai chân cô, sau đó nhấn tâm đâm vào.

"A!" Cô thét chói tai, cảm giác trong cơ thể có một luồng nóng bỏng mà áp lực nặng nề.

Hắn cắn đầu vú cô, cuồng dã mà hỏi: "Hắn ta là như vậy đoạt lấy em của tôi?" Ở trong lòng hắn, trong đầu, có bao nhiêu lần bị cái hình ảnh kích thích đó làm phát điên lên!

"Anh nói người nào?" Cô không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, đây là lần đầu tiên từ lúc cô chào đời tới nay, tại sao hắn sẽ nói ra lời kỳ quái như thế?

Trong giọng nói của hắn, "Hắn" kia chỉ rõt cuộc là ai?

"Tôi muốn tiêu trừ dấu vết trên người em thuộc về hắn ta." Chỉ để lại hắn mà thôi!

Đối với thân thể mềm mại, trắng như tuyết của cô lại găm lại cần, tựa như con dĩa thú mất khổng chế, găm cắm da thịt trắng nõn của cô.

Hắn tựa như con mãnh thú, làm cho cô đau đớn không chịu nổi, cô bắt đầu hoài nghi thù oán giữa hai người nhất định phải tương đối sâu đậm, sâu đến cô không cách nào gánh vác nổi.

Mặc dù nói. Cô sẽ chết, bộ dạng này, xác thịt này đến lúc đó sẽ không liên quan đến cô, nhưng là. bây giờ cô cảm thấy đau!

Hơn nữa còn là rất rất đau!

Nếu như vẫn tiếp tục đau như vậy, cô có thể chết, lúc đó cô cũng không tránh khỏi cực khổ!

"Dừng tay!" Cô lên tiếng muốn ngăn lại hành động điên cuồng của hắn.

"Không thể nào dừng lại, tôi và em sẽ vẫn triển miên."

Hắn lại lần nữa dùng môi răng vuốt ve cô, muốn cho thân thể của cô đáp lại hắn, mà hắn là vẫn duy trì kết hợp hai người, không chút dấu hiệu buông lỏng nào.

Đi qua giới hạn đau đớn cùng tư vị vui thích, ngược lại từng bước một đem Thu Lăng đẩy vào điểm giới hạn kích tình, cô bị nhiệt độ ấm áp trên người hắn hấp dẫn.

Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông phủ trên người cô này, hình như có thể lấy cô từ trong địa ngục cứu ra ngoài.

Chỉ là, là ảo giác của cô thôi!

Cô sẽ rất nhanh chết trong tay của hắn, đối với một người sẽ chết, có thể trải nghiệm khoái cảm điên cuồng một lần, coi như cái thế giới này đã cho cô một vật kỷ niệm đi!

Cô không để ý đau đớn, nâng cao chân của mình, vòng chặt thắt lưng cường tráng của hắn, mà kích thích biểu tượng nam tính của hắn đang trong cơ thể cô dùng sức rong ruổi.

Hắn nâng cao cái mông của cô, ở trong cơ thể cô đâm vào qua lại, di động vào sâu ra cạn, khơi gợi cảm giác thoải mái cùng vui sướng nhất trong cơ thể cô.

Dần dần, mật huyết cô giống như quen với cơ thể hắn tiến vào, nhụy hoa của cô bao quanh hắn, khi hắn một vào một ra, đang lúc vui vẻ, bọt sóng sôi trào. Hắn lật thân thể của hai người, để cho cô ngồi trên người hắn, mà hắn là không ngừng va chạm phía trên, mỗi tiến lần vào, cô bám vịn lấy bả vai hắn một lực nhất định.

Thân thể của hắn tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, đồng thời dừng lại.

"Em muốn không?"

"Tôi muốn xin anh để cho tôi chết." Đây là mục đích cuối cùng của cô, cô chưa bao giờ quên.

"Tốt, tôi liền thành toàn em."

Tay của hắn đặt ở trên cổ của cô, để cho cô cảm giác trên cổ áp lực càng lúc càng nặng, giống như biểu tượng đàn ông ở trong cơ thể cô.

Lúc cô cho là nhất định sẽ chết ở trong lòng bàn tay của hắn thì hắn ở trong cơ thể cô bắn ra chất lỏng nóng bỏng, tiếp theo bàn tay đặt ở trên cổ cô cũng buông lỏng sức lực.

Thu Lăng thờ hồng hộc, cô giống như người trong sóng biển cao như tòa nhà chọc trời kích thích trôi dạt đến phía chân trời. Lại trở lại trần gian.

Đây coi như là chết khi lên đỉnh đi!

Cô trước khi chết mà lên "cao triều", cũng coi là lần cuối cùng trong cuộc đời đặc biệt trải nghiệm.

Cô cũng không thương hắn, nhưng cô tại sao cảm nhận được thể nghiệm rung động như vậy?

Thân thể của bọn họ rất hợp, giống như ngay từ lúc mấy ngàn năm trước bọn họ đã quen biết nhau.

Cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hắn chỉ là một người xa lạ, hơn nữa hắn không muốn gặp lại cô còn có thể ẩn hình, để cho cô căn bản không gặp được hắn.

Vốn là cô cho là đụng phải hắn, sẽ làm cô nhớ tới chuyện lúc trước của hai người một chút, nhưng trong đầu cô căn bản không nghĩ ra được gì cả.

Cô rốt cuộc đã làm gì chuyện đắc tội với hắn? Tại sao lòng của hắn lại có oán hận đối với cô sâu vậy?

Chỉ là, hiện tại những thứ kia đều không quan trọng, bởi vì Cô cũng nhanh muốn chết.

"Ra tay đi!" Tất cả đều không có ý nghĩa, mọi thứ đều là giả dối, chết tốt hơn.

Cô có thể cảm giác đến lưỡi dao xẹt qua khuôn mặt của cô, từ lòng mày cô chạm được chớp mũi của cô, cảm giác lạnh như băng khiến cô nổi lên một con run rẩy, nhưng mà, hấn lại chậm chạp không có xuống tay.

"Ra tay giết chết tôi đi!" Cô vốn là muốn chết, không biết vì sao sao cô còn có thể ở chỗ này?

Dao của hấn lưỡi dao trượt xuống cằm của cô, ở cô hai vú đột nhiên vẽ vòng vòng trên nụ hoa, sau lại dời xuống đến trên bụng của cô.

Nếu như hấn muốn mở rách bụng cô, không phải sẽ làm cô đau đập chết? Trời ạ! Hấn tại sao không nhanh một chút để cho cô chết vui vẻ đây?

Thu Lăng cho là hấn sẽ một dao xỏ xuyên qua bụng của cô, nhưng mà không nghĩ tới dao của hấn tiếp tục đi xuống, đến. . . . Giữa hai chân cô!

"Anh muốn làm gì?" Không thể nào! Hấn là đồ biến thái, coi như cô thật muốn chết, nhưng . . . Nếu như là chết kiểu cực kỳ tàn ác đó, cô không muốn đâu!

"Em sợ?"

"Anh cầm dao từ đặt ở nơi đó của tôi làm gì?" Cây dao kia đặt ở nơi quá mập mờ.

Hấn tà nịnh đối cô nói: "Tôi thích xem đáng sợ hãi của em." Ngày trước cô chính là quá to gan, mới có thể làm ra cái loại chuyện chọc giận hấn đó.

"Anh nhìn thấy tôi?" Cô cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác tiếp xúc, tại sao hấn có thể nhìn thấy cô?

"Đúng!" Loại da thịt nõn nà, đôi mắt đen như sao sáng, cặp môi đỏ mọng mê người, cô là hóa thân của nữ thần.

"Tại sao. . . . Tôi nhìn không thấy anh?" Nội tâm của cô đột nhiên dâng lên một luồng khát vọng, muốn xem bộ dáng của hấn.

"Tôi là Dạ Ma (Ma ban đêm), tôi có thể nhìn thấy thứ tôi muốn nhìn thấy." Toàn bộ thế giới này hấn nắm trong tay bằng ý chí tự do của mình.

"Vậy anh cảm thấy đáng đập tôi như thế nào?" Cô đều phải chết, còn cùng hấn tán gẫu chuyện này, nhưng cô thực sự muốn biết đánh giá trong lòng hấn về cô.

"Rất đẹp!"

Thu Lăng vì những lời này của hấn mà cảm thấy vui vẻ không thôi, nhưng câu nói tiếp theo của hấn lại đánh vỡ niềm vui sướng của cô tan tành.

"Nhưng mà, cô có trái tim hiểm độc như bò cạp."

"Anh lại không nhìn thấy lòng của tôi, làm sao biết tôi có trái tim hiểm độc như bò cạp?" Cô không phục.

"Không cần nhìn, trước kia tôi từng thể nghiệm qua." Hấn còn vì vậy mà trả giá quá cao.

"Thôi! Chúng ta bây giờ thảo luận cái vấn đề này cũng không có ý nghĩa, anh mau giết chết tôi, nhưng chính là đừng đem dao găm đặt ở nơi đó của tôi!" Cô không muốn mở xẻ hi nộ ái ô của hấn, cũng không hiểu rõ hấn muốn làm gì!

Thu Lăng khép mắt, chuẩn bị chịu đựng mùi vị đau đớn, nhưng đợi thật lâu, cái chết cũng không ập đến, ngược lại cảm thấy lưỡi dao vốn là chống đỡ ở giữa hai chân cô, đã bị môi của hấn thay thế.

Thân thể của cô lui về phía sau, thoát đi sự kiềm chế của hấn, hơn nữa lấy giọng không hiểu hỏi: "Tại sao anh không có xuống tay? Tôi đã chuẩn bị xong muốn chết." Hấn thật là một tên đàn ông tà ác, luôn là làm những chuyện vượt ngoài tưởng tượng cũng như dự đoán của cô.

"Tôi không thể giết em!" Hấn không muốn làm cho cô chết sớm, cũng không muốn để cho cô chết từ từ.

"Anh không có tuân thủ cam kết!" Sớm biết hấn là kiểu đàn ông như vậy, vừa rồi cô cũng không cần hy sinh thân thể của mình đổi lấy cái chết.

"Nơi này tôi là vua, tôi có quyền lợi hủy bỏ bất kỳ cam kết nào." Mà những thứ kia tất cả đều phải xem tâm tình lúc đó của hấn mà quyết định.

"Anh muốn làm gì?"

"Tôi muốn em mang thai đứa trẻ của tôi." Đây là điều hấn muốn nhất.

"Tôi sẽ không dễ dàng mang thai như vậy."

"Tôi sẽ một lần lại một lần ở trong cơ thể em gieo giống, cho đến trong cơ thể của em có đứa trẻ của tôi mới thôi." Máu trong cơ thể của hấn là thừa số,

vì vậy có thể truyền cho đời sau.

Nói là làm, thân thể của hắn rất nhanh liền đặt lên thân thể của cô, hôn nhiệt liệt lên bà vai không tỳ vết của cô.

Đầu lưỡi của hắn giống như loại đĩa muốn điên cuồng hút huyết nhục của cô, tim của cô cùng thân thể cũng vì động tác khản cấp mà tràn đầy lực lượng của hắn mà rung động.

Cô không thể lại bị hắn quyến rũ, người đàn ông này ở trên người cô là có mục đích, điểm này cô so bất kỳ kẻ nào cũng rõ ràng, cô không thể để cho hắn được như ý.

Cô cùng hắn ân ái, là muốn cầu được chết, mà không phải vì có thai đứa trẻ của hắn.

Thu Lăng tăng lực giãy dụa, muốn phản kháng hắn, nhưng bắp đùi hắn cường tráng xâm nhập giữa hai chân cô, đôi tay cũng chiếm lấy hai tay của cô, ngăn lại cô lộn xộn.

"Thời điểm tôi muốn, em không nên làm loạn."

"Ma quỷ! Tôi không muốn." Hắn thật sự là tên khốn kiếp không hơn không kém, đồ trướng rùa, hột gà thú vị.

"Tôi không cho phép em không muốn!"

Dục vọng của hắn nhắm ngay cô u cốc, đúng lúc muốn đi vào.

"Tôi muốn tiến vào trong cơ thể của em." Hắn báo trước nói.

"Không!!!"

Cô hướng bà vai to lớn của hắn cắn, đồng thời cũng nếm mùi vị máu tươi, hắn cũng dừng mảnh tiến vào trong cơ thể cô.

Thân thể của cô mãnh liệt giùng giàng, "Anh đừng nghỉ ở bên trong cơ thể của tôi gieo giống, đừng có dùng máu bản thủ nhiễm bản tôi."

Đột nhiên, tất cả dừng lại, Thu Lăng có thể cảm giác này giống như đêm trước giông bão sắp tới.

Sau đó, cô nghe được lời nói lạnh như băng của hắn khạc ra : "Tôi đều không chê em dơ bẩn, em lại nghi ngờ tôi?"

Thu Lăng cảm thấy hắn mới vừa cầm cây đao kia, lần nữa xuất hiện lại trong tay của hắn, cô khép mắt, muốn chờ đợi cái chết.

Nhưng hắn cũng không có xuống tay, mà hắn cũng không tiếp tục chiếm thân thể của cô, ngược lại rời khỏi cô.

"Em là muốn chọc giận tôi, để cho tôi giết chết em , nhưng tôi mạn phép không!" Hắn lấy ra một sợi dây thừng trói chặt tay của cô: "Tôi muốn để cho em phiêu phiêu dục tiên."

"Anh một đao kết liễu tôi, tôi sẽ phiêu phiêu dục tiên hơn." Hắn. Còn muốn làm cái gì?

Sống lưng đao của hắn xẹt qua gò má trắng nõn của cô, mị hoặc nói nhỏ: "Em chết, trò chơi sẽ không vui rồi."

Sau một khắc, Thu Lăng cảm giác cả người bị ôm lấy, không biết hắn đặt cô ở nơi nào, chân của cô lắc lư giữa không trung.

Hắn tà ác ở bên tai của cô thì thầm hỏi: "Em biết ngoài cửa sổ là cái gì không?"

"Cái gì tôi cũng không nhìn thấy." Cô thật sợ.

"Vách đá, có muốn để cho em chết hay không, tất cả đều do tôi quyết định."

"Tự tôi nhảy ra ngoài, cũng không cần anh quyết định." Miệng cô nghẹn ngào tranh luận nói.

Thân thể hắn nghiêng về phía trước, hôn đầu vú tròn trịa trước ngực cô: "Tôi sẽ dùng ma lực cứu em về. "

"Anh."

Cô không có cơ hội cùng hắn đấu khẩu, bởi vì, hắn đã nhân cơ hội tách bắp đùi của cô ra, tiến vào trong cơ thể cô.

"Aaaaa!!!! Để cho tôi chết, để cho tôi chết."

"Tôi sẽ để em chết, chỉ là, không phải là chết kiểu em muốn này."

Hắn đang trong cơ thể cô đâm vào qua lại, co rút vào sâu ra nông, dường như nhất định khơi lên vui sướng trong cơ thể cô.

Lối vào nhỏ hẹp của cô, mỗi một lần đều bị hấn chen lấn dễ dàng ra vào, cái vũ khí nóng bỏng kia như đã thú hăm dọa làm âm ỉ, không ngừng tập kích con mồi yếu đuối như cô.

Thân thể của hấn đụng cô, mỗi một lần, Thu Lăng cảm giác mình sẽ rơi ra đi thì hấn lại đem cô cứu trở về.

Là Thiên đường? ! Hay là địa ngục? ! Cô đã không rõ, thậm chí lý do ban đầu cô muốn chết, cô cũng không nhớ rõ ràng như vậy rồi.

Thứ duy nhất cô có thể rõ ràng cảm nhận được là cơ thể to lớn cùng sức mạnh của hấn.

Có thể chết như vậy. Cũng không tồi.

"Tôi không cho phép em phân tâm."

Môi của hấn hung hăng cắn nụ hoa màu hồng trước ngực cô, cho đến khi cô cầu xin tha thứ.

"Anh không có. Những chuyện khác có thể làm sao?" Tin chắc ở trên đời này, nhất định còn có rất nhiều chuyện có thể để cho hấn làm.

"Tôi chỉ cần cùng em lên giường là được, chỉ là, chúng ta bây giờ không cần giường." Bất kỳ thời gian nào, bất kỳ địa điểm nào, chỉ cần hấn muốn, nơi nào cũng có thể.

"Anh đối với mỗi người đàn bà đều là như vậy phải không?" Lòng của cô. Giống như ê ẩm.

"Tôi chỉ làm cùng em!" Đây là số mệnh từ xưa, số mệnh tộc nhân bọn họ (người trong tộc), một người đàn ông cả đời chỉ có thể yêu một người phụ nữ.

"Để cho tôi chết đi." Cô có thể nghe ra từ trong giọng nói của hấn, hấn không muốn cho cô chết.

"Tôi có thể tiễn đưa cho em một bộ xinh đẹp quan tài."

"Anh phải đưa tôi đi chết rồi."

"Đúng vậy!"

Hai tay của hấn vòng chắc tám lưng xinh đẹp của cô, bắt đầu dùng mảnh ở trong cơ thể cô bào tổ vào bào tổ ra.

Cơ hồ sắp không chịu nổi kích thích sóng lớn cuộn cuộn nổi lên của hấn, không nhịn được rên rỉ kêu.

Mà cô ngâm gọi càng thêm kích thích hấn, khiến cho hấn mãnh liệt hơn nữa tiến vào.

Va chạm của hấn mất dần tốc độ, động tác nhanh chóng nhưng mãnh liệt như Báo Châu Mỹ, thân thể của cô giống như từ cao không rơi xuống mặt đất loại, mất hoa, không trọng lực. Hấn nâng cái mông của cô lên, đón lấy vật nóng rực, cứng rắn của hấn, động tác mãnh liệt như vậy, hấn đem nhiệt dịch nóng bỏng rót vào thật sâu trong cơ thể cô, cùng lúc, cô cũng ngất đi.

Không lâu, cô tỉnh lại, lập tức chất vấn hấn: "Anh gạt tôi, anh không để cho tôi chết!"

"Tôi vốn là không muốn cho em chết, tôi muốn em sinh hạ đứa con của tôi."

"Anh không phải là rất hận tôi sao? Tại sao lại muốn tôi sinh con anh?" Cô thật sự không hiểu người đàn ông này đang làm, đang nghĩ gì hết.

"Bởi vì. Em hại chết đứa con của chúng ta, tôi muốn em bù lại một đứa cho tôi." Có lẽ cũng có thể bù mười, tất cả đều phụ thuộc vào vui vẻ của hấn.

Hấn lại đang nói gì cô nghe không hiểu, cũng không nhớ ra được từng chuyện đã làm.

"Nói cho tôi biết chuyện xảy ra ngày trước!" Cô không cần hấn luôn đem những chuyện cũ năm xưa kia dọa cô, ép tới ngực cô thật khó chịu, cũng không cách nào hít thở.

"Em muốn biết, tôi mạn phép không nói cho em." Ngày trước hấn chính là quá cưng chiều cô, cô muốn sao trên trời, hấn cũng sẽ nghĩ cách vì cô lấy xuống.

"Không nói, đừng nói, tôi sẽ tự mình nghĩ cách chết!" Hấn không giúp cô coi như xong, nhất định còn có những phương pháp khác có thể để cho cô chết.

"Bất kể em chết mấy lần, tôi đều sẽ đem em cứu về."

Dạ Ma xuống giường, cầm quần áo mới vừa rơi xuống đất mặc vào.

Thu Lăng hồi tưởng lời của hấn, cô tin tưởng hấn làm được, cô muốn chết lại không chết được, vậy mà, tại sao hấn năm lần bảy lượt ngăn cản cô đi tìm chết?

"Anh có phải không nỡ để cho tôi chết hay không?" Nếu như ở trên đời này còn có một người không nỡ để cô chết, có lẽ, cô cũng sẽ không muốn chết như vậy rồi.

"Cô đừng tự mình đa tình, tôi chỉ muốn hành hạ cô." Nếu như cô quá sớm chết, sẽ khiến cái trò chơi này mất đi phần thú vị.

"Vậy không bằng anh một đao kết thúc tôi để cho tôi thoải mái!"

"Ở chỗ này, không có ai có thể kết thúc tính mạng của mình, trừ phi tôi ra lệnh."

"Anh thật ghê tởm, thậm chí ngay cả quyền lợi chết tôi cũng không có!" Cô tức giận.

"Tôi chính là ghê tởm thế đó, ức hiếp cô, xem đáng về đáng thương của cô là niềm vui thú lớn nhất trong cuộc đời tôi."

Thu Lăng vì lời hắn nói mà cảm thấy tức giận, thân thể của cô đánh về phía trước, muốn bắt hắn lại, nhưng cô lại chỉ nhào tới không khí.

Cô biết cái người khiến người ta chán ghét đó lại ẩn hình rồi.

"Ghê tởm, tại sao chỉ có anh có thể ẩn hình, mà ta lại không được?"

"Cô nói cái gì?!"

"Tôi nói anh là thần linh của tôi, cảm ơn anh mới vừa cứu tôi." Cô cũng không hy vọng hắn lại đưa ra phương pháp quái đản để chinh đốn cô.

"Không khách khí!"

Dạ Ma phun ra ba chữ này, rồi rời cô đi.

Thu Lăng ở trong không khí không cảm thấy hơi thở tà ác của hắn, liền biết hắn đã rời đi.

Nghĩ đến hắn mới vừa nói "Không khách khí", Aaaa!!! Trời ạ! Cô đem trình tiết của mình dâng hiến cho hắn, còn phải nói cảm ơn với hắn?

Ở nơi này rét lạnh, thế giới không có nhiệt độ, có phải liên quan đến việc đầu óc của cô cũng đông lạnh đến hư rồi hay không?

Một ngày nào đó cô mới có thể thoát khỏi cái nơi quỷ quái này đây? Hiện tại cái vấn đề này giống như so cô tìm chết như thế nào còn quan trọng hơn ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ngon lửa ghen ghét giống như cây đuốc vĩnh viễn dập không tắt trong lòng anh, thiêu đốt thế giới tình yêu của chúng ta không tha cho một viên cát cho dù khi chúng ta đi lại trong sa mạc chỉ còn lại một ngụm nước, anh sẽ trước hết để cho ta uống nhưng anh lại không cho người khác vuốt ve, vỗ về một sợi tóc ta.

Từ ngày đó, sau khi hai người xảy ra quan hệ thân mật, Dạ Ma liên tiếp lạnh nhạt cô mấy ngày, cho đến ngày thứ hai mươi, hắn mới tìm đến cô.

Thu Lăng ở trong không khí cảm thấy sự hiện hữu của hắn, tâm tình của cô vừa sợ hãi lại nghi hoặc, còn mang theo vẻ chờ mong.

Cô sao lại muốn gặp hắn? Hắn là người bội tín, ngay cả cô muốn chết, hắn cũng không muốn thành toàn cô, hắn thật là một người đàn ông không có phẩm chất!

Đĩ nhiên, cô chỉ dám ở sau lưng trách cứ hắn, không dám mắng trước mặt cho hắn nghe.

"Em đang nghĩ cái gì?" Hắn muốn lúc nào cũng có thể nắm chắc cô, không cho phép có chút sai lầm nào.

"Tôi đang nghĩ anh hôm nay đẹp trai hơn so với hôm qua." Nếu như nói với hắn điều cô nghĩ trong lòng, không biết được hắn lại chinh đốn cô như thế nào?

Dạ Ma lấy giọng khinh thường nói: "Em lại không thấy được." Hừ! Lời phụ nữ nói hoàn toàn không thể tin.

Thu Lăng le lưỡi một cái nghĩ thầm, cô nhìn không thấy, chẳng lẽ hắn nhìn được?

Đúng rồi! Hắn có ma lực, dĩ nhiên nhìn thấy!

Nhưng là, cô khẳng định có thể, hắn nhất định là người con trai rất cơ bắp, chỉ từ biểu hiện thường ngày của hắn cũng rất rõ ràng.

"Tôi cũng nghĩ vậy! Anh tìm đến tôi có chuyện gì?" Hắn tìm đến cô nhất định có chuyện, từ biểu hiện hắn lạnh nhạt cô hai mươi ngày đã biết.

"Tôi muốn em gặp mặt một người." Chính là cái người này xuất hiện, phá hư cuộc sống vốn yên tĩnh của bọn họ.

"Anh muốn tôi thấy người nào?"

"Một người em nhớ mãi không quên." Hắn nói như đinh đóng cột.

"Tôi đối với người trên thế giới này đã không còn lưu luyến rồi."

"Hắn ' không giống." Dạ Ma có điều ám chỉ mà nói.

"Tôi có thể lựa chọn. Không cần thấy. Hắn hay không?"

Không biết tại sao, trong lòng cô mơ hồ cảm thấy giống như có một trận gió bão sắp tới.

"Trong vương quốc của ta, không tới phiên em lựa chọn!" Lời của hắn chính là ý chỉ của thần linh.

Hừ! Hắn, cái tên Bạo Quân chuyên chế, độc tài!

Thu Lăng miễn cưỡng, chầm rì rì từ trên giường đứng dậy, Dạ Ma một mực nắm lấy tay của cô, đem kéo cô ra bên ngoài.

Hắn thật đúng là một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc!

Chỉ là, hắn rốt cuộc muốn để cho cô gặp ai?

Người kia rất quan trọng sao?

Hai người đi tới "Ma Cung" trên đại điện, Dạ Ma ngồi lên vương vị của hắn, hắn đem Thu Lăng ngồi sau màn che.

Dạ Ma giương tay lên, trên cung điện có chút ánh sáng giống Quỷ Hỏa lơ lửng bất định, chỉ thấy trên mặt Dạ Ma được che bởi vải bố màu đen, cho nên, Thu Lăng còn là không nhìn thấy diện mạo hắn, chỉ mơ hồ nhìn thấy cặp mắt to của hắn.

"Vệ sĩ, dẫn hắn đi lên."

"Dạ! Vương."

Không lâu, vệ sĩ đem một người toàn thân là máu mang tới cung điện.

Dạ Ma tại sao phải tàn nhẫn đối với hắn ta như vậy đấy? Xem ra người kia nhất định là. . . . Đắc tội hắn rất nhiều!

Thì ra là, trên đời này còn có người xui xẻo hơn so với cô, hắn đắc tội với cái tên ma quỷ hi vọng vô thường này, Thu Lăng không khỏi đối với hắn ta sinh ra chút đồng tình!

Ở phía dưới, Tây Mầu Lôi vừa nhìn thấy hắn, lập tức la mắng: "Dạ Ma, người rốt cuộc muốn làm cái gì, người đã nhốt ta hai ngàn năm trăm năm." Trong lúc chờ đợi tự do, hắn nhớ mãi không quên chỉ có một người.

"Ta nghĩ người muốn gặp mặt một người!" Ở trên đời này, hắn oán hận Tây Mầu Lôi mạnh mẽ vượt lên trên tất cả.

"Ta không muốn gặp bất luận kẻ nào." Dạ Ma đã tách đầu với tứ chi "nàng" riêng biệt, để cho hắn tận mắt thấy cả quá trình, hắn còn muốn làm cái gì?

"Người này thì khác, người nhất định có hứng thú thấy nàng ấy đấy!" Hắn chính là đánh giá thấp Tây Mầu Lôi hứng thú với cô, mới có thể để cho bọn họ làm ra loại chuyện tăng tiện đó.

"Ai?"

Dạ Ma đi về phía màn che, nắm lấy tay Thu Lăng, dẫn cô ra ngoài.

Thu Lăng ngã ngồi ở dưới chân của Dạ Ma, ngẩng đầu lên, ánh mắt ngênh coi người đàn ông cả người là máu đỏ.

Tây Mầu Lôi vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô, liền đau lòng thảng kêu: "Hy Y Ti, Hy Y Ti. . . ." Người này xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại gọi cô là "Tây y sư" (thầy thuốc Tây y) [1], cô cũng không phải là Tây y sư, bọn họ làm gì kêu cô Tây y sư?

[1] Ở đây Thu Lăng nghe nhầm phiên âm, người đàn ông nói Hy Y Ti (希伊丝) có phiên âm là "xī yī sī" chỉ bức tượng nữ thần không đầu mà Thu Lăng

đọc lúc sáng trên báo ở phần 3 – chương 1 nhưng Thu Lăng lại nghe thành “Tây y sư” (西医师) có phiên âm gần giống là “xi yi shi”

Có thể. Ở trên thế giới này rất thiếu thầy thuốc Tây chứ?

Dạ Ma nắm cằm của cô, làm cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chú hấn: "Nhìn thấy tình nhân của em, em một chút cũng không cảm thấy hưng phấn sao?"

Tình nhân? !

Bọn họ đã từng là tình nhân sao?

Vì sao cô một chút ấn tượng cũng không có?

"Hy Y Ti, ta đã nhớ nàng hai ngàn năm trăm năm rồi."

Lâu như vậy, cô mới mười bảy tuổi mà, hấn vậy mà có thể nhớ cô lâu như vậy. Tình huống như thế chỉ có một giải thích.

"Anh có phải nhận lầm người hay không?" Đây là giải thích hợp lý duy nhất.

"Không! Ta không có, nàng là Hy Y Ti."

"Tôi không phải Tây y sư, tôi là Diệp Thu Lăng." Cô chính là cô, trên đời không còn có cô thứ hai.

"Bất kể nàng nói cái gì, ta tin tưởng nàng chính là Hy Y Ti. Hy Y Ti, làm sao nàng sẽ cùng kẻ ma quỷ như hấn ở chung một chỗ?"

"Tôi cũng không muốn vậy!" Nếu như có thể, cô cũng muốn chạy trốn xa xa.

"Ta nhất định sẽ dẫn nàng rời khỏi hấn!" Bất kể như thế nào, hấn nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp.

"Này." Hấn nói lớn tiếng như vậy, không sợ Dạ Ma nghe được sẽ rất tức giận sao?

"Ta chờ người mang nàng đi, chỉ là. trước đó, " Ánh mắt khát máu hấn dừng trên người Tây Mẩu Lôi chốc lát, chậm rãi mở miệng nói: "Ta muốn trả thù người."

Dạ Ma nhìn chăm chú vào ở phía dưới Tây Mẩu Lôi, máu lạnh cười nói: "Muốn chúng ta ở chỗ này thân mật cho người xem không?"

Hấn muốn vệ sĩ trói hấn ta ở trên cây cột, sau đó triệt hạ vệ sĩ.

Tiếp theo, hấn xấu bụng nhìn Thu Lăng, từng bước từng bước tiến tới gần cô.

Cô tin tưởng cái người đàn ông điên cuồng này chuyện gì cũng làm ra được, Thu Lăng bắt đầu chạy trong cung điện, mà Dạ Ma ở sau lưng cô đuổi theo, hai người ở bên trong cung điện truy đuổi nhau.

Trong nháy mắt, Thu Lăng liền bị hấn bắt được, ôm vào trong ngực.

"Anh muốn làm cái gì?" hấn chẳng lẽ thật muốn làm trước mặt người khác! Không, nếu chuyện như vậy xảy thật ra, cô về sau phải làm người như thế nào?

Thu Lăng liều mạng giãy giụa, nhưng sức lực này đối với hấn chỉ như gãi ngứa.

Bị trói ở trên cây cột Tây Mẩu Lôi lên tiếng hô to: "Dạ Ma, người dừng tay, chớ khi dễ nàng ấy."

"Ta vui về khi dễ nàng thế nào thì khi dễ nàng thế ấy, người từ từ nhìn."

Hấn một tiếng xé rách quần áo của cô, nghiêng người hôn da thịt trắng như tuyết trước ngực của cô.

"Dừng tay! Dừng tay!" Cô muốn ngăn cản hành động cuồng vọng của hấn, nhưng hơi sức của cô quá yếu, căn bản không ngăn cản được hấn.

Bọn họ đến gần trước mặt Tây Mẩu Lôi, dựa vào cây trụ bắt đầu làm tình.

"Cái kẻ điên này, buông tôi ra." Vừa nghĩ tới phải đối mặt với tình cảnh lúng túng này, cô thật sự rất hận mình ban đầu tại sao không có chết!

"Em không muốn ở trước mặt của hấn biểu diễn sao?" Hấn trừng phạt tính cần đầu vù nhỏ cô một chút, tiếp theo càng kịch liệt hơn, dùng đầu lưỡi liếm toàn thân cô.

Tây Mẩu Lôi đau đớn xoay mặt, không muốn xem một màn làm hấn vô cùng đau đớn này.

"Không nhìn sao? Kế tiếp tôi muốn vì em biểu diễn tình thông hơn đây!" Dạ Ma khiêu khích nói.

Hắn thô bạo kéo quần lót của cô xuống, không để ý Tây Mẫu Lôi vẫn còn ở đây, hắn cúi đầu, hôn giải ngọt ngào đất giữa hai chân cô.

"Tư vị cô ấy rất tốt đẹp, không biết được sau lưng ta các người đã làm bao nhiêu lần rồi?" Dạ Ma vừa liếm liếm cánh hoa ướt át của cô, vừa xằng bậy mà nói.

"Cái tên ác ma này, dừng tay." Cách mở chân ra như vậy khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Tây Mẫu Lôi khép mắt, khuyên cô nói: "Hy Y Ti, không cần phản kháng hắn, hắn đoạt lấy thân thể của nàng, nhưng hắn không ngăn cản được trái tim muốn kết hợp của hai ta."

Lời nói này của Tây Mẫu Lôi không khác gì là đổ thêm dầu vào lửa cháy, trong lòng Tây Mẫu Lôi Dạ Ma giống như lửa bùng cháy tới từ địa ngục.

"Em nghĩ, hiện tại hôn thân thể em không phải là của tôi, mà là hắn sao?" Câu trả lời của cô tốt nhất làm hắn hài lòng, nếu không. "Bất kỳ một cái nào người đàn ông đều hơn anh." Ở trên đời này, còn có người dã man hơn so với hắn sao?

"Tôi sẽ khiến em hối hận khi nói ra những lời này." Hắn đem lời nói cô nói ra khỏi miệng nuốt trở về.

"Sau này tôi không ——" cô không cách nào tiếp tục nói chuyện, bởi vì, hắn không chỉ sử dụng môi hắn hôn cánh môi nhỏ của cô, còn đưa ra ma thủ sờ soạng của hắn.

Không biết được hắn đã làm chuyện như vậy với bao nhiêu phụ nữ, động tác của hắn rất lão luyện.

Mục đích của hắn chính là muốn để cho cô khuất phục, cho nên, cô không thể nhận thua.

Cô cắn môi dưới, không cho phép mình phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Miệng của cô mặc dù không thành thực, nhưng ở trong cơ thể cô tràn ra chất mật, thấm ướt tay hắn.

"Người muốn nếm thử một chút không?" Dạ Ma đưa tay về phía Tây Mẫu Lôi hỏi.

"Ghe tòm ——" giọng điệu của hắn mang theo bất đắc dĩ.

"Kể tiếp, ta sẽ ghe tòm hơn."

Động tác động thân mạnh mẽ của hắn, đâm vào trong cơ thể cô, ở hành lang âm áp, ẩm ướt của cô bắt đầu dong ruổi.

"Em chính là chặt như vậy, không quán bị tôi tiến vào bao nhiêu lần vẫn hợp thành một." Loại tư vị này chỉ có ở trên người của cô mới có thể có.

"Anh muốn thì cho anh đi! Cái người thô lỗ, dã man này." Cô hung hăng cắn ngực hắn, ngón tay trên lưng của hắn cào 5 dấu tay.

Dạ Ma trừng phạt định cắn môi của cô, cũng ở bờ môi cô nói nhỏ: "Hắn cũng không thô lỗ, hắn dịu dàng so với ta vậy sao? Em có phải hi vọng hiện tại cười trên người em chính là một người đàn ông khác hay không?"

"Nói chuyện cùng dã thú là không có cái gì tốt." Cô cắn hận thầm nghĩ, trong đầu của hắn căn bản là trét đầy sữa, nói không chừng hắn cùng dã thú lớn lên.

"Vậy tôi thì làm dã thú đi, mỹ nữ và dã thú. Em nói chúng ta là không phải tuyệt phối?"

"Ai muốn cùng anh kết hợp chung một chỗ?" Cô là muốn chết, nhưng làm sao sẽ suy đồi tới mức cùng hắn ở trong đại điện làm chuyện này?

"Tôi quên em thích hắn." Đáng tiếc, giờ phút này hắn chỉ có thể quan sát một bên, không cách nào tự thể nghiệm, Dạ Ma nhìn có chút hả hê.

Giống như là vì đánh cuộc một hồi, cô quật cường mở miệng nói: "Ta là ưa hắn, vậy thì thế nào?"

"Không như thế nào cả. Chỉ là, có thể đi vào thân thể em chỉ có tôi." Hắn liếc Tây Mẫu Lôi một cái, lần nữa nói với cô: "Người yêu của em vì em rơi lệ rồi." Có người. Vì cô khóc!

Trời!

Ở trước mặt ác ma yếu thế, không khác gì hành động tự sát.

Ngày trước bất kể cô gặp phải chuyện gì đều là trốn tránh, lại trốn tránh, là ác ma này dạy cô trốn tránh là vô ích.

Muốn chết, muốn sống, đều muốn dựa vào chính mình tìm cách!

Không có ai có thể cứu mày, cũng không có ai có thể để cho mày chết!

Cô đã quyết định muốn tuyên chiến cùng ác ma không biết xấu hổ này rồi, nhưng có một việc cô muốn cảm tạ hắn, là hắn kích thích nội tâm luôn ần núp

của cô tia phản nghịch.

"Tây Mẫu Lôi, đừng khóc! Ta sẽ tìm cách cùng ngươi cao chạy xa bay." Cô cố ý muốn chọc giận hắn mà nói.

Quả nhiên, lòng của Dạ Ma dâng lên lửa giận, hắn dùng lực bắt được hai chân của cô, tách ra bắp đùi của cô, bắt đầu mãnh liệt ở giữa hai chân của cô ra vào.

Cô kẹp chặt chân muốn ngăn cản hắn, lại chỉ kích thích tình dục hắn hơn.

Hắn dùng lực đẩy bắp đùi của cô ra, khiến chân cô đặt ở bên hông hắn, dễ dàng cho hắn đâm vào.

Ở trên đại điện, không khí tràn ngập bạo lực cùng kích tình, ngoài ra, còn có một người thứ ba đang quan sát.

Mặc dù Tây Mẫu Lôi mắt đẫm lệ, cặp mắt nhắm lại, nhưng mà vẫn có thể cảm giác bọn họ đang làm chuyện đó, hắn khóc không ngừng, rồi lại vô lực ngăn cản.

Tây Mẫu Lôi khóc đến thê thảm, nhưng đây cũng không phải cô đồng ý!

Tất cả đều lỗi của Dạ Ma!

Trong miệng của cô không ngừng nỉng, nhưng hắn ở trong cơ thể cô mãnh liệt đụng chạm, không có chút dấu hiệu buông lỏng nào.

"Còn bao lâu nữa mới kết thúc?"

"Em muốn tôi nhanh một chút, tôi liền nhanh một chút."

Cô cắn môi dưới, nhìn việc hắn đang trong cơ thể cô rút ra lại đâm vào, hơi thở dốc phách nam, hắn đem mầm móng nóng rực phát tiết vào trong mạch huyết của cô. Dạ Ma toàn thân trần trụi đi tới bên cạnh Tây Mẫu Lôi, nâng mặt của hắn nói: "Ngươi cũng muốn thử một chút tư vị cười cô ấy đúng không?" Tâm tình của hắn tốt, có lẽ sẽ suy tính để cho hắn ta cũng làm một lần.

"Ta không giống như ngươi chỉ biết làm nhục nàng." Tây Mẫu Lôi đã chẳng khóc mà nói.

"Cô ấy yêu thích ta như vậy, đối với cô ấy ngươi không có hờn qua, dĩ nhiên sẽ không biết." Cô chính là thích tìm kiếm người đàn ông khác nhau thỏa mãn cô, không phải sao?

"Ta tin tưởng Hy Y Ti sẽ không thích ngươi đối xử với cô ấy như vậy!" Thấy Hy Y Ti trên người của hiện đầy vết thương, hắn cảm thấy đau lòng.

"Ta đi tìm vệ sĩ phía ngoài, có lẽ bọn họ cũng muốn thử một lần." Thấy thân thể cô run rẩy, nội tâm Dạ Ma cảm thấy một hồi khuấy khoả.

"Không! Ngươi không thể làm như vậy." Tây Mẫu Lôi vội vàng hô to.

"Ta dĩ nhiên có thể." Hắn cố làm tâm trạng suy tư, chậm rãi mở miệng nói: "Có lẽ có thể có một phương án thay thế người khác, ngươi có thể học chó sủa, ta không biểu diễn cho ngươi xem nữa; nếu không, trước khi mặt trời lặn, ta còn có thể làm lại nhiều lần, để cho ngươi mở rộng tầm mắt."

"Đừng kêu." Cô thà bị Dạ Ma lăng nhục đến chết, cũng không nguyện nhìn thấy có người vì cô chịu nhục.

Hắn lấy ánh mắt lợi hại nhìn cô, nói với Tây Mẫu Lôi: "A! Em còn mẫn che chở hắn sao! Như thế nào, gọi hay không gọi?" Nghe Tây Mẫu Lôi học chó gọi, có thể khiến cho lòng của hắn khá hơn chút hay không?

"Tốt, ta gọi, nhưng ngươi phải thả qua cô ấy." Hắn không thể trở mặt nhìn Dạ Ma sẽ tiếp tục hành hạ cô.

"Tây Mẫu Lôi, không cần."

Dạ Ma tay vuốt ve vú của cô, hơi thở nặng nề nói đầy bản thi: "Xem ra, người đã như giầy rách như em còn đáng tiền, còn có người muốn cướp." Cô rốt cuộc sau lưng hắn có bao nhiêu tình nhân?

Tây Mẫu Lôi vứt bỏ đau thương, thoáng nhìn cô, tiếp theo hắn liền."Gâu Gâu Gâu!" Vì cô, hắn thật sự ở trên đại điện học chó sủa.

Dạ Ma ngửa mặt lên trời cuồng tiếu mà nói: "Em bây giờ biết hắn có bao nhiêu đề tiện rồi chứ? Mà em lại lựa chọn cùng hắn bên nhau." Vừa so sánh như vậy, cô biết nên lựa chọn cùng ai ở cùng một chỗ chứ!

Thu Lăng cãi lại hắn nói: "Anh không có tư cách so với hắn, anh hạ lưu hơn so với hắn."

"Thù đoạn hạ lưu nhất, tôi còn chưa có dùng ở trên người, đêm dài đằng đẵng, em có thể kiên nhẫn mong đợi."

"Dạ Ma, ngươi đồng ý ta thả qua nàng."

"Ý của ta là không ở trên đại điện biểu diễn cho ngươi xem nữa, còn lại là tùy vui vẻ của ta." Dạ Ma quăng nụ cười thắng lợi với hắn mà nói: "Ngươi bây

giờ biết ai là chủ nhân của nàng chưa?"

Hắn chỉ xem cô như một món đồ chơi, chơi đùa, muốn vứt bỏ hoặc là cất giữ, tất cả đều theo hắn.

"Dạ Ma, ta nhất định sẽ đem những nhục nhã hôm nay trả lại cho ngươi!" Hắn nhất định sẽ mang Hy Y Ti thoát khỏi ma chướng của hắn.

"Ta sẽ chờ." ánh mắt Dạ Ma phát ra ánh sáng lấp lánh, nhìn chăm chú vào hắn, phỏng đoán nói: "Có lẽ. Ngươi có thể mang nàng thoát ta."

Tây Mẩu Lôi cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta nhất định sẽ."

"Thật đáng tiếc, ngày đó sẽ không tới đây!"

"Sẽ, nhất định sẽ tới!"

"Mới vừa ngươi xem ta cùng tình nhân trần truồng." Dạ Ma hướng ra ngoài kêu lên nói: "Vệ sĩ, dắt hắn đi xuống, quát hắn một nghìn roi."

Vệ sĩ vội vàng xông tới, còn Tây Mẩu Lôi lại cũng hỏi đáp: "Dạ!"

"Hy Y Ti, nàng phải chờ ta, chờ ta. Dắt nàng đi." Tây Mẩu Lôi dứt quãng an ủi cô.

Dạ Ma lắc đầu một cái nghĩ thầm, hắn cũng tự thân khó bảo toàn, còn muốn mang cô đi. Thật là cảm động!

Hắn ta cho là hắn còn có thể để cho hắn có cơ hội phản bội lần hai sao?

Sau khi Tây Mẩu Lôi lui ra, tay hắn giờ lên, đại diện lại khôi phục thành một vùng tăm tối.

"Thế nào? Không nỡ để hắn rời đi?" Lôi nói hắn lạnh nhạt giễu cợt cô.

"Làm sao anh có thể làm như vậy?" Ở trên đại diện đã làm loại chuyện đó. Hắn thật là một người dã man, chưa khai hóa người của.

Hắn thật tà ác!

Hắn quả thật hư. Không có bất kỳ từ ngữ nào có thể hình dung.

"Tôi vui vẻ muốn làm gì thì làm như thế đó." Hắn chính là cố ý muốn ở trước mặt "Người kia" biểu thị công khai quyền sở hữu cô.

"Anh rất vô sỉ, không hề có chút xấu hổ." Trời cao làm sao để cho thứ người như hắn sống lâu như vậy? Có lẽ điều này chứng minh một câu: "Người tốt sống không lâu, tai họa do trời".

"Em còn để ý Tây Mẩu Lôi?" Nếu không, cô tại sao sợ bị hắn nhìn thấy?

"Tôi cần bản không biết hắn." Cô cảm thấy mình giống như bánh quy kẹp nhân, không cần thận sẽ bị người cắn một cái, hơn nữa còn không hiểu vì sao lại bị cắn.

"Trước kia em cũng nói như vậy, mà tôi tin em, sau đó chào đón tôi là phản bội cùng lừa gạt gấp nhiều lần." Nếu như không phải là cô đã từng lừa gạt hắn, đến bây giờ hắn còn có thể ngây ngốc tin tưởng cô..., nhưng bị mắc bẫy một lần, hắn đã không còn tin tưởng lời nói dối ngu xuẩn của người phụ nữ này rồi.

"Anh lại không chịu nói tôi ngày trước xảy ra qua chuyện gì, lại luôn đổ mọi tội danh lên đầu tôi?"

Hiện tại cô đã không biết được là ở thế giới bóng tối này, hay là cô vốn đang ở thế giới hiện thực, hay là nơi nào kinh khủng hơn?

"Em làm qua chuyện gì, tự mình rõ ràng nhất."

"Tôi trong sạch!!!" Nếu như cô rõ ràng, còn phải cùng hắn tốn nhiều nước bọt sao?

"Kỹ nữ!"

Cô còn phải chịu được hắn trong lời nói lăng nhục bao lâu? "Tôi muốn đi!"

Hắn không chỉ là dùng thân thể công kích cô, còn dùng ngôn ngữ công kích cô.

"Em nơi nào cũng không đi được, em chỉ có thể đợi bên cạnh tôi." Trừ phi hắn nguyện ý, nếu không, cô vĩnh viễn sẽ không có một ngày tự do.

"Chúng ta không hợp, anh không thấy sao?" Cô cảm nhận được trên người của hắn chỉ có căm hận.

"Tôi muốn em giúp tôi sanh con!" Có thể để cho cô sinh đứa bé của hắn, vậy hắn thì thắng một bước.

"Muốn tôi sinh đứa con biến thái của anh, đừng mơ!" Nếu là cô cũng sinh ra một tên như vậy, như vậy cũng được sao?

"Vậy chúng ta sẽ nhìn một chút, tôi sẽ một đêm trong bụng em gieo mầm mống."

Nghe hấn vô sỉ tuyên bố như vậy, Thu Lăng không nhịn được thờ hốc vì kinh ngạc.

"Bây giờ chúng ta có thể làm tiếp một lần."

"Anh không phải là nói thật chứ?"

Dạ Ma bị vẻ mặt khiếp sợ của cô chọc cười, hấn ngửa mặt lên trời cười ha hả chốc lát, ngoắc tay, một nữ bộc đi vào.

"Dora, hầu hạ chủ tử của ngươi, đáng về cô ấy không chính tề."

"Dạ, vương!"

Thu Lăng từ trên mặt đất nhật lên y phục bị xé, thăm nghĩ, đáng về cô không ngay ngắn, còn không phải do hấn hại?

Hấn nhất định sẽ không cảm thấy hấn có lỗi, ngược lại xem việc xé rách y phục của cô là chuyện đương nhiên.

Rốt cuộc giữa bọn họ đã từng xảy ra qua chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đứa bé, là thiên sứ đáng yêu nhất trên đời.

Có lẽ lúc đồng tiền trẻ con có thể làm tan chảy lạnh giá trong lòng anh.

Em nghĩ, kết tinh tình yêu là bắt đầu cho mối quan hệ của chúng ta.

Thật là làm nhớ lại từ đầu

Yêu anh thật nhiều

Thu Lăng cùng người hầu hạ Dạ Ma phái tới cho cô Dora cùng nhau trở lại gian phòng của cô.

Dora vừa giúp cô mặc quần áo vào, vừa lăm bầm nói: "Vương không nên tìm cô về."

"Cô biết xảy ra qua chuyện gì sao? Hãy nói cho ta biết." Tốt nhất là có thể để cho cô thoát khỏi cảnh mịt mù này chứ.

"Vương nếu như mà biết rõ tôi cho cô biết chuyện ngày trước, nhất định sẽ không tha thứ tôi." Người phụ nữ giống cô ta, Vương vì cái gì còn muốn cô? Vương không để ý tới những lời ra tiếng vào kia sao?

"Tôi sẽ không nói cho hấn biết, cầu xin cô nói cho tôi biết, tôi không muốn chết không minh không trắng." Tôi thiếu biết lý do, trước mắt tháo gỡ nghi ngờ trong nội tâm của cô không phải tốt hơn sao.

Dora một chữ, một chữ, chậm rãi từ trong miệng cô thổ lộ nói: "Cô là người phụ nữ không trong sạch!"

"Tôi chỉ là một cô gái bình thường !" Tại sao ở trên người cô có nhiều tội danh vậy?

"Không! Linh hồn Hy Y Ti bám vào trên người của cô, đáng đáp cô cùng cô ấy giống nhau như đúc, đây có lẽ chính là nguyên nhân Vương dẫn cô về ."

"Hy Y Ti là người của bao lâu trước ?"

"2500 năm."

"Xin nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Vốn Man Nào Hi Ti là một đất nước xinh đẹp , tràn đầy vui vẻ, bốn mùa ngập tràn những đóa hoa xinh đẹp. Hy Y Ti là con gái duy nhất của Thầy tế, thầy tế rất sủng ái cô, cô là hòn ngọc quý trên tay hắn.

"Cô rất đẹp, cả nước có một thanh niên nữa cũng vì cô mà khuynh đảo, nhưng cô chỉ chung tình với một người là Vương, hai người là đôi bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, mà mọi người cũng nhất trí coi trọng chuyện hai người phát triển quan hệ, nhưng lúc cả nước chuẩn bị cho cử hành hôn lễ các người thì người lại phản bội vương, trước hôn lễ một ngày, cùng con trai của thợ rèn Tây Mẩu Lôi bỏ trốn. Nhất thời, vua của chúng ta trở thành trò cười cả nước!

"Từ đó, cái đó nam tử tuấn lãng trở nên lãnh khốc lại không hợp với đạo làm người. Lòng tự ái cực kỳ mãnh liệt của vương không cho phép cô phản bội sau lưng người, hắn cuối cùng dùng lực lượng trên dưới cả nước, sau ba ngày tìm được cô, khi đó, quần áo xốc xếch cô cùng Tây Mẩu Lôi nằm trên một cái giường.

"Tức giận, vương hạ lệnh đem cô xử cực hình, đem tay chân của cô cắt bỏ, để cho cô chảy máu quá nhiều mà từ từ chết đi, cuối cùng, lại đem đầu của cô cắt ra. Thầy tế không cam lòng nhìn ái nữ hắn bị chết vô cùng thảm khốc, vì vậy nguyên rủa độc, đưa tới một cuộc Đại Hồng Thủy, Đại Hồng Thủy hủy diệt thành, cả tòa thành chìm vào đáy biển.

"Vương phản kích thầy tế, hắn dùng ma lực khiến thành kiến đứng ở một nơi không bị nước xâm nhập, chỉ là nơi này ở thật sâu trong lòng đất thành thị, vĩnh viễn không thấy mặt trời, có lẽ đây cũng là thầy tế nguyên rủa!"

Thu Lăng nghe được trợn mắt hốc mồm, đối với mình chết thảm kiếp trước, trong lòng sợ hãi đến tột đỉnh.

Cái nơi kinh khủng này đen tối, tất cả đều là lỗi của cô?

Dạng người đàn ông tự đại giống như hắn, nhất định không cách nào nhìn được cô chạy theo người khác!

Cho nên, hắn mới có hành động quái dị thế kia với cô, chỉ là, hắn cũng quá đáng sợ, phản bội hắn, sẽ bị xử cực hình?

Trời ạ!

"Có phương pháp có thể phá giải lời nguyên hay không?" Mầm tai vạ có thể là bởi vì cô, cô hi vọng trả lại cho cái thế giới này một tương lai tươi sáng.

"Có! Tình yêu đích thực, chờ Vương tìm kiếm ra tình yêu đích thực mới thôi. Nhưng hiện tại vương là rất lãnh khốc, hắn là không thể nào yêu phụ nữ, nguyên rủa không cách nào phá giải, vương tìm không ra tình yêu đích thực, nơi này chỉ biết sẽ bị bóng tối bao phủ, vĩnh viễn không có một tia sáng mặt trời."

Thì ra là đây là một tòa thành chịu nguyên rủa , mà bọn họ vướng mắc, ngược dòng đến 2500 năm trước.

"Thầy tế sao? Cha của tôi sao?" Thu Lăng tin lời nói của Dora , trong lời nói xưng hô cũng không tự giác đổi lời.

"Lúc tòa thành biến thành bóng tối, hắn liền mất tích."

"Hắn đi nơi nào?"

"Không ai biết."

Là hận ý mãnh liệt như thế nào, mới có thể làm cho người ta xuyên qua ngàn năm sao? Nhưng cô đối với chuyện ngày trước cũng không nhớ, như vậy đối với cô công bằng sao?

Ánh mắt của cô không cách nào nhìn thấy hắn, nếu như cô có thể nhìn thấy hắn, có phải có thể sớm nhớ ra chuyện xảy ra ngày trước một chút hay không?

Nhưng coi như cô nhớ lại thì thế nào? Thù hận giữa bọn họ cũng không thể vì vậy mà hóa giải.

Mặc dù cô không có thấy hắn, nhưng từ âm thanh của hắn phán đoán, cô biết hắn là người đàn ông kiêu ngạo và lại tự đại, cho nên, tuyệt đối không cách nào tiếp nhận cô thật sự phản bội hắn.

Khó trách hắn sẽ muốn giết cô!

Nhưng cô tại sao phải phản bội hắn, cùng con trai một thợ rèn bỏ trốn?

"Dora, cô có thể nói cho tôi biết, tại sao tôi muốn rời khỏi hắn, bỏ trốn cùng con trai thợ rèn ."

Dora mở miệng nói: "Căn cứ tình hình lúc vương tìm đến cô, hình như là cô di tình biệt luyện, nhưng tất cả mọi người cảm thấy cô rất ngu dốt, bởi vì, vương tác phong nhanh nhẹn, quần lâm thiên hạ, cao lớn uy vũ, diện mạo bất phàm, võ thuật cao siêu, là người kế nhiệm mà thần Áo Tây Lý Tư tuyền chọn trao cho ma lực. Cho nên, người tại sao không muốn gả cho vương, ngược lại di tình biệt luyện cùng Tây Mẩu Lôi chạy, vẫn là bí mật."

"Chẳng lẽ tôi không nói ra lý do?" Trước khi cô chết, sẽ có một cơ hội xét xử chứ?

"Vương không nói chuyện với cô, không nghe bất kỳ giải thích nào của cô. Khi đó, vương phẫn nộ chỉ muốn hủy diệt cung điện, mọi người đối với

chuyện này cũng không có lên tiếng."

Chính cô cũng không biết tại sao phải chạy!

Cô thật không nhớ rõ chuyện xảy ra ngày trước, chẳng lẽ cô nên phụ trách chuyện mình không nhớ sao?

Cái tên quái thai đó căn bản không lo nhiều như vậy, hẳn chỉ muốn xem cô chịu khổ, cô tuyệt đối sẽ không như hắn mong muốn!

Cho dù muốn cô trả giá thật lớn, cô đời trước chịu cực hình chẳng lẽ còn không đủ sao?

Thì ra là kiếp trước của cô có quá trình phức tạp vậy, cô không thể đem tất cả cảnh ngộ đều trách tội với cha mẹ cô.

Không biết cuộc sống bọn họ bây giờ như thế nào?

Diệp gia

"Thu Lăng tại sao lại sẽ bị người ta phát hiện ở trong tủ lạnh, nó không phải chết mà sống lại sao?" Ba của Thu Lăng Diệp Tham không hiểu hỏi.

"Có lẽ bởi vì nó biết cái chết của nó có thể để chúng tôi được giải thoát đi! Hiện tại tốt rồi, chúng tôi có thể lĩnh tiền bảo hiểm, bọn cho vay nặng lãi cũng sẽ không đuổi giết chúng ta nữa." Giang Vũ cao hứng mở miệng nói.

"Vi không để cho nó tiếp tục trở lại tìm chúng ta, cũng muốn tránh né công ty bảo hiểm điều tra, cho nên, chúng ta phải đem thi thể nó hỏa táng." Không thể để cho công ty bảo hiểm biết Thu Lăng không phải chết ngoài ý muốn.

"Vi dự phòng ngộ nhỡ, chúng ta làm bây giờ đi."

"Tốt!"

Hai người lập tức hành động, lấy thi thể từ bệnh viện ra, đã liên lạc tốt với người hỏa táng, nhìn ngọn lửa rực cháy, bọn họ chỉ nhìn thấy giấy bạc trắng lóa từ trong đó "Thu Lăng, ba, mẹ làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, con ở thế giới khác phải phù hộ ba mẹ kiếm nhiều tiền, kiếp sau đầu thai đến nhà giàu có."

Lúc bọn họ muốn đốt cháy thi thể của cô thì xe cảnh sát đột nhiên chạy tới, hơn nữa ngăn cản bọn họ đốt cháy thi thể.

"Dừng lại! Các người không thể hủy diệt chứng cứ."

"Chúng tôi muốn đốt thi thể con gái chúng tôi, có cái gì không thể?"

"Người trong quan tài cũng không phải con gái của các người."

"Làm sao lại như vậy?!"

Bọn họ vội vàng mở ra quan tài, phát hiện người ở bên trong thật không phải là con gái của bọn họ Diệp Thu Lăng.

Mặt của hai người cũng chuyển thành trắng bệch, không dám nhìn người xa lạ nằm ở trong quan tài kia .

Cảnh sát lấy công ra, công lại tay của bọn họ nói: "Chúng tôi bây giờ nghi ngờ các người lấy giả thi thể, gạt tiền bảo hiểm."

"Không có! Thu Lăng đã chết thật rồi."

"Thi thể đâu?"

Đối với điều cảnh sát hỏi thăm này, vợ chồng Diệp gia không biết giải thích.

"Chúng tôi bây giờ hoài nghi các người mưu sát người này, chúng tôi lấy tội hiện hành bắt các người."

"Oan uổng, oan uổng."

"Con gái của các người ở đâu?"

"Chúng tôi không biết, không biết."

"Các người nhất định biết, hiện tại tôi bắt hai người mang về đồn cảnh sát dò hỏi!"

Hai người hai mặt nhìn nhau. Ý tứ chính là ——

Thu Lăng mất tích, mà bọn họ còn phải tiếp tục trốn tránh công ty đòi nợ lãi suất cao Trong lòng hai người đồng loạt nghĩ đến, đến đồn cảnh sát cũng tốt, so với đội tại trong nhà bị cho vay nặng lãi tới đòi còn an toàn hơn.

Ở trong bóng tối, Thu Lăng sắp chìm vào mộng đẹp, nhưng đột nhiên cô cảm thấy bên cạnh có người, người kia còn vươn tay vuốt ve mái tóc của cô. Cô không nhận được thét tiếng chói tai, đột nhiên, cái trán của cô bị đập nhẹ xuống.

Dạ Ma nói với cô: "Là tôi, ngu ngốc!" Cô đột nhiên bị hấn làm sợ tới mức kêu to, quả thật chính là làm nhục vẻ đẹp của hấn.

"Anh lại không lên tiếng, tôi làm sao biết là anh!" Cho dù có hiểu biết rõ, cô vẫn cảm thấy rất kinh khủng, hấn làm gì mà cô ngu ngốc?

Nếu không, lần sau đôi hấn ngủ say thì cô tới gọi cho hấn nhìn.

"Coi như tôi không lên tiếng, cô cũng nên biết là tôi, nếu không, cô cho rằng là tình nhân cũ của cô sao?" Trong giọng nói của hấn vẫn mang theo mười phần ghen tức.

Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ cảm thấy thích ngôn ngữ của hấn, nhưng sau khi bọn họ đi qua yêu hận tình thù, cô có thể hiểu được.

Cô hình như phát giác điều gì, hỏi: "Anh hận tôi vậy, có phải bởi vì ngày trước anh đã từng có yêu tôi sâu đậm hay không?" Người con trai vĩ đại, ngạo mạn như hấn biến thành hôm nay như vậy, cô. Cũng có chút trách nhiệm.

Hấn mang theo kinh ngạc, ánh mắt giống như dòm ngó hỏi cô, "Cô đã nghĩ ra?"

"Đúng!" Vì không muốn dính líu Dora, cho nên Thu Lăng trả lời như vậy.

"Cô có phải còn phản bội tôi một lần nữa hay không, cùng Tây Mẩu Lôi ở chung một chỗ?"

Ngày trước, cô vì người người đàn ông kia phản bội hấn, hiện tại, cô là không phải cũng muốn làm theo chứ?

Thu Lăng lấy thủ giọng hỏi: "Nếu như mà tôi nói là. anh sẽ làm gì?" Tại sao. Cô muốn thăm dò mức độ dễ dàng tha thứ của hấn, chẳng lẽ cô cũng điên như hấn rồi?

"Tôi sẽ đem hấn thiên, bảo đảm thai trong bụng em là của tôi, có lẽ hiện tại tôi nên phái người đi làm như vậy." Hấn không cho phép giữa bọn họ xuất hiện một lần khác. Ngoài ý muốn!

"Anh đừng làm như vậy, tôi chỉ nói là nói, anh đừng làm thật!" Tiểu khí! Liền chỉ đùa một chút cũng không được?

"Cô nói nếu cũng không được." Tốt nhất, đề tài nói của bọn họ vĩnh viễn không cần nói tới Tây Mẩu Lôi.

"Tôi biết rõ rồi, anh đừng tổn thương hấn." Không nên liên lụy người vô tội, cô tính không đi.

"Phải xem biểu hiện của em." Chỉ cần là nhắc tới Tây Mẩu Lôi, cô sẽ đặc biệt khẩn trương.

"Tôi biểu hiện cái gì?" Hấn mỗi lần đều không nói hết lời, cô làm sao biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì? Có lẽ. Ngày trước cô chính bởi vì cái dạng này mới chạy mất.

"Xem em bao lâu sẽ mang thai?"

Tại sao muốn cô có mang con hấn? Có lẽ là bởi vì đáy lòng hấn đầy thù hận.

"Tôi không muốn sinh con." Cô nói như đinh đóng cột.

"Tại sao?"

"Bởi vì anh rất hận tôi."

"Tôi cũng không có tính toán giữ lại đứa bé, đứa bé sẽ quấy rầy đến tôi hưởng dụng thân thể mềm mại tuyệt vời của em."

Nếu như vóc người của cô cũng thay đổi, vậy đối với hấn là tổn thất đồng thời.

"Anh là ác ma!"

"Tôi thật sự là ác ma, mà tôi cũng sẽ đem tôi đứa trẻ dạy thành ác ma, nếu như vậy, vậy tôi sẽ xem xét giữ lại nó." Hấn sẽ làm đứa bé của hấn thành người nói nghiệp.

"Tôi sẽ không để cho anh tiếp xúc nó!" Cô hận hận nói.

"Em tốt nhất nên mong tôi sẽ tiếp xúc được nó, nếu không, nó có thể sẽ rất nhanh đi trình diện Diêm Vương." Suy tính nguyên nhân duy nhất lưu lại đứa

bé, chính là dạy dỗ nó thành người giống hần.

"Ngay cả con của mình đều không bỏ qua cho?" Cô vừa phát giác được chuyện xảy ra ngày trước có chút áy náy với hần, hiện tại lại cảm thấy chính mình không cần áy náy.

"Tôi là không buông tha con của em, mà không phải con của tôi." Hần sửa lời cô nói.

"Anh ——"

"Muốn như thế nào. Anh mới có thể yêu tôi lần nữa?" Cô không hy vọng thấy cái thành phố này mãi đen tối, không có chút ánh sáng nào.

"Tôi nay tôi muốn lên giường!" Đây cũng là động cơ hần tìm đến cô.

"Như vậy. Anh sẽ yêu tôi?" Hần làm gì nói được giác quan như vậy, nhục dục như vậy .

"Em muốn tôi yêu? Em không phải không thích việc tôi yêu, mới có thể đi cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, đã kích tôi sao?"

"Không! Tôi muốn anh yêu." Như vậy, cái thế giới này mới có thể ánh sáng, có lẽ như vậy mới có thể cứu chuộc linh hồn của cô, không làm cho bọn họ lại tiếp tục dầy dụa yêu hận 2500 năm.

"Tôi suy nghĩ một chút, xem biểu hiện lâm sàng của em!"

"A!" Hần nói thật hay như muốn lên phòng mổ vậy.

Thu Lăng còn không kịp phản ứng, sau một khắc, cô cảm giác mình bị ——"Anh làm gì trói hai tay của tôi cùng hai chân tôi lại?" Cô cảm thấy mình giống thiếu nữ bị trịnh lên tế đàn.

"Bởi vì, tôi muốn làm vút em xuống nước."

"Nơi này không có ——"

Thu Lăng còn tới không kịp phát ra từ "Nước", cô đã không có không gian cùng thời gian dư thừa có thể suy nghĩ nhiều, bởi vì, một giây kế tiếp cô phát hiện mình ở đáy nước.

Cô quên hần là cá người đàn ông có ma lực, có thể hành động tùy ý, hần dùng ma lực đưa cô vào đáy nước!

Hần muốn để cho cô chết chìm phải hay không? Lấy kỷ lục hần đã từng, có khả năng này, chết kiểu này so với lúc trước hần ban cho cô cực hình tốt hơn nhiều.

Thu Lăng ừng ực ừng ực uống vào vài nước miếng, lúc cô cho là mình sắp thiếu dưỡng tới chết, hần hần đưa đường khí vào trong miệng của cô, nhưng hai người cũng không nổi lên nước mặt, mà là tiếp tục chìm dưới đáy nước.

Hần bỏ đi quần áo trên người, lồng ngực trần trụi dán vào cô, mà cánh tay hần cường tráng một tay lấy y phục của cô xé ra, quần áo theo nước chảy đi.

Hần đem không khí rót vào bên trong môi của cô, lại làm cho chân của cô hướng cong lên, bàn tay đưa vào giữa hai chân cô, điên cuồng treu chọc mặt hạch cô.

Thì ra là hần không phải muốn cô chết, mà là lấy phương thức hoàn toàn vượt quá tưởng tượng đoạt lấy cô.

Hần căn bản không có cho cô không gian biểu diễn, hoàn toàn đều là một mình hần đang biểu diễn, biểu hiện lâm sàng. Ghét! Nơi này căn bản ngay cả cái giường cũng không có!

Hần căn bản là lừa gạt cô!

Ngón tay của hần ở nước chảy, ở trong cơ thể cô rút ra, vào sâu ra nông ma sát, khiến cơ thể cô chảy ra nhiệt dịch.

Cảm thấy thân thể của cô chuẩn bị xong, hần từ sau lưng đâm vào trong cơ thể cô.

Có nước làm phụ tá, hần trong cơ thể cô thông hành không trở ngại!

Thu Lăng cảm giác hần nóng bỏng cứng rắn, ở trong cơ thể cô đâm vào, mỗi một lần hần gắng gượng cũng muốn công kích mãnh liệt chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Tại lối vào mềm mại của cô, hần to lớn, cương lên như cá gặp nước.

Cô thấy cá nhỏ bơi qua bên cạnh cô, không chỉ một, có cá nhỏ, cá lớn, màu sắc rực rỡ, đen trắng mập, gầy.

Bọn họ lần này ân ái vẫn có người xem, chỉ là người xem từ người biến thành cá.

Dạ Ma không hài lòng cô phân tâm, đem chân cô đưa lên, đôi tay nâng lên trước mông của cô, nặng nề đâm vào cơ thể cô .

Hô hấp của cô cơ hồ sắp dừng lại, chính là con cá bên cạnh cũng tránh được.

Cô giãy dụa thân thể, mà trên người hần toát ra mồ hôi hòa vào trong nước, mồ hôi hai người hòa trộn vào nhau.

Hông của hần dùng sức đung đưa trước sau, cho đến trong cơ thể cô mãnh liệt co rút, co rúc lại, hần ở trong khe huyết mềm mại của cô, bắn vào mầm móng yêu Tay của hần buông ra cô, cũng tháo dây trói trên tay và chân cô.

Thân thể Thu Lăng nổi lên, có thể hô hấp không khí mới mẻ rồi, cô chưa từng bao giờ nghĩ đến có thể hô hấp tốt đẹp như vậy.

Chỉ cần thêm mấy giây nữa, cô cảm giác mình mất đi không khí mà hít thở không thông.

Hai tay của cô muốn bơi về trên bờ, nhưng hai chân của cô bị kéo "Em muốn làm gì?" Hần phải nói, em nghĩ chạy trốn đi đâu?

"Tôi muốn bơi về trên bờ." Cô nghĩ nhanh tiếp xúc được cảm giác mặt đất một chút.

"Tôi còn không muốn đủ em." Cô cho là như vậy là kết thúc sao?

"Cái gì?"

Hần nhiệt tình đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, lại tính toán bắt đầu một cái đoạn kịch tình khác .

Tay của cô toàn ôm lấy vai hần, rên rỉ mà nói: "Tôi thật sự là không hiểu được ban đầu tại sao muốn thoát khỏi anh?" Cô vẫn muốn từ trên thân hần tìm ấm áp, cảm giác quen thuộc.

"Tại sao?"

"Anh là người đàn ông cuồng dã mà kẻ gọi." Hần còn có chút sắc sắc , chỉ là, có thể là bởi vì hần thể lực quá dư thừa mới có thể như vậy.

Hần đang lúc rảnh, chờ đến cơ hội tiến vào trong cơ thể cô lần nữa ."Về sau chúng ta không cần giường, mỗi đêm cũng tới trong nước làm, như thế nào?"

"Có thể, anh giúp tôi đeo ống dưỡng khí lên trước ." Cô sợ cô sẽ bởi vì thiếu dưỡng mà chết.

"Không cần, tôi có thể làm ống dưỡng khí của em."

Hình như là kể từ khi cô biết hần tới nay, đây là câu có nhân tính nhất trong miệng hần nói ra.

Chỉ là, muốn hần làm ống dưỡng khí, thật sự quá nguy hiểm!

Bởi vì, cô sợ mình sẽ quên. Hô hấp.

Hần dùng tay phải nâng chân trái của cô lên, tay trái bưng lấy cái mông của cô, để cho mặt huyết cô vì hần mở ra, sau đó hần hơi khom chân, lấy hạ thể cứng rắn cắm vào.

Hần từ dưới dùng sức đánh thẳng vào, muốn khiến cô lên đỉnh. Cô khép mắt, muốn khắc chế ham muốn hần, vậy mà, thân thể của cô lại bản năng phản ứng với hần.

Dưới đáy nước làm so với trên giường kích thích hơn, hiện tại không phải so với hần so sánh sắc, gấp hần. Cô tựa hồ cũng biến thành một người phụ nữ háo sắc!

Bạn đang đọc truyện *Tối Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Em hành hạ trái tim tôi

Từng dao từng dao

Đau đớn vô cùng

Tình yêu của em khắc sâu vào trái tim tổn thương của tôi

Yêu càng sâu càng đau ...

Dạ Ma đêm ngày nỗ lực, sáng sớm ngày nào đấy, Thu Lăng liên tục nhiều lần cảm thấy bụng buồn nôn, cô liên tiếp làm động tác nôn ọe.

"Ọe."

"Xem ra cổ gắng của tôi không uổng phí." Dạ Ma ở một bên ngội lạnh nói.

"Có ý gì?"

"Em mang thai!"

"Anh cũng không phải là thầy thuốc, làm sao biết tôi mang thai?" Không thể nào? Chỉ là cũng có khả năng, hần thường thường không có giới hạn đòi hỏi cô.

"Tôi có thể cảm thấy sinh mệnh của nó, nó là người thừa kế của tôi." Dù sao, hần cũng chẳng muốn để người phụ nữ khác mang thai con của hần, để cho đứa nhỏ này thừa kế vương vị của hần thì tốt rồi.

"Thừa kế sự lạnh lùng, vô tình của anh sao?" Đây là điều cô lo lắng nhất.

"Đó là vận mệnh của nó!" Chỉ có thể đóng băng tình cảm chính mình, mới sẽ không cho phụ nữ cơ hội có thể lợi dụng.

Cùng hần nói chuyện sẽ làm cô tức giận hơn, thôi! Cô hỏi hần một vấn đề khác là được rồi.

"Anh yêu tôi sao?" Nếu như hần yêu cô sớm một chút, nơi này cũng sẽ không lạnh lẽo như vậy, có lẽ, hần cũng sẽ không lạnh lùng, tàn khốc như thế,.

"Không có, em chỉ là công cụ để tôi lợi dụng sinh con thôi." Hần đối với cô không chút giấu giếm nào nói.

Đây chính là đáp án của hần, hần căn bản cũng không thể yêu cô, tại sao cô còn phải ảo tưởng dư thừa?

"Tôi không muốn sinh nó." Đứa bé sinh ra đời đã bị cảm ghét sẽ có tương lai tốt đẹp sao?

"Không muốn sinh cũng phải sinh." Nếu như là đứa bé của người đàn ông kia, cô sẽ vui lòng sinh, phải không?

"Anh có thể không cần miễn cưỡng tôi hay không?"

"Không thể!" Dạ Ma trả lời xong vấn đề của cô, ánh mắt đặt ở thức ăn không ăn xong trên bàn của cô hỏi: "Tại sao không dùng bữa?"

"Tôi không đói bụng." Có thể là tiêu sinh mệnh trong bụng khiến cô cảm giác không thoải mái, cho nên không muốn ăn.

"Em muốn tuyệt thực?" Thật ghê tởm!

"Tôi nói rồi tôi không muốn sinh con." Đứa bé này rơi vào trong tay hần, sẽ không biết biến thành dạng gì? Thay vì thế, cô không bằng sớm một chút kết thúc tính mạng của nó.

"Em có thể không ăn, nhưng không thể để đứa bé của tôi đói bụng."

"Tôi ăn không vô!" Cô không ăn, đứa bé sao hấp thu đến chất dinh dưỡng? Cô lại không có ma lực giống hần.

"Vậy thì không cần ăn."

Lấy được đặc xá của hần, Thu Lăng mệt mỏi nằm trong chăn, nhưng âm thanh uy hiếp rét lạnh của Dạ Ma lại vang lên.

"Trước khi em chết vì tuyệt thực, có người sẽ vì hành động ngu dốt của em mà phải trả giá đắt!"

"Anh muốn như thế nào?"

Hần lấy ra một Thủy Tinh Cầu ánh sáng trong suốt, ở trước mặt cô biểu diễn một cảnh tượng ở thế giới khác.

Thu Lăng kinh ngạc nhìn cha mẹ tiêu tụy của cô, kỳ quái? Bọn họ không phải lấy được tiền bảo hiểm của cô, trải qua tháng ngày thật tốt, làm sao đến đồn cảnh sát đây?

Tay của hần đặt trên Thủy Tinh Cầu, ánh mắt khóa trên mặt của cô, đe dọa cô nói: "Cha mẹ của em bây giờ đang ở đồn cảnh sát, không lâu, bọn họ có thể sẽ bởi vì chút nguyên nhân mà chết bất đắc kỳ tử ở bên trong."

Coi tình huống định ra, hần sẽ đem lá bài át trong tay ra.

Hắn uy hiếp, muốn hại chết cha mẹ cô.

Bọn họ đã từng bắt kẻ sống chết của cô, cô cũng có thể không để ý tới sống chết của bọn họ. Nhưng cô không cách nào trơ mắt nhìn đến bọn họ bị ác ma trước mắt này sát hại mà thấy chết không cứu.

Dù sao, bọn họ đã sinh cô, cha mẹ nuôi của cô!

Bọn họ có thể đối với cô vô nghĩa! Nhưng cô lại không cách nào đối với bọn họ vô tình.

"Tôi sẽ nghe lời anh nói, anh phải buông tha cho bọn họ." Chỉ cần song thân của cô có thể bình an vô sự, cô sẽ tạm thời nghe hắn lời nói.

"Ăn!"

Hắn bung thức ăn qua, đặt ở trước mặt cô, muốn cô ăn.

Thu Lăng nhìn thức ăn, chỉ đành phải một ngụm nhỏ, một ngụm nhỏ từ từ ăn.

Tay Dạ Ma nâng lên, một đám lửa từ đầu ngón tay hắn truyền ra, rơi vào cây đuốc trên vách tường, bên trong nhà lại có một chút ánh sáng.

Thu Lăng muốn thừa cơ xem bộ dáng hắn, nhưng trên mặt hắn còn mang theo vải che màu đen.

"Anh tại sao muốn đốt lửa?" Hắn luôn luôn không phải thích làm việc trong bóng tối?

"Như vậy đứa bé có thể phát triển khá hơn chút." Đây là suy nghĩ vì đứa bé trong bụng cô, mà không phải vì cô.

Đây là cái logic gì cô không biết, chỉ là, cô rất muốn hiểu rõ một chuyện: "Tại sao trên mặt của anh luôn mang vải che màu đen, tôi muốn xem diện mạo của anh." Hắn chỉ là lạnh nhạt phun ra một câu: "Em còn chưa đủ tư cách."

"Như thế nào tôi mới đủ tư cách?" Tại sao không cho cô xem? Đờ con quỷ!

"Sẽ không có một ngày như vậy." Hắn là không thể nào để cho cô nhìn thấy khuôn mặt hắn.

"Dáng dấp anh rất xấu sao?" Cô tò mò đặt câu hỏi.

Dạ Ma quăng cho cô một ánh mắt mặc kệ, xoay người rời đi.

Cô đặt tay trên bụng, dùng giọng dằn dò với đứa bé nói: "Con sau khi lớn lên nhất định phải giống như mẹ, ngây thơ, đáng yêu lại hoạt bát, tuyệt đối không được như cha của con, hà khắc, lạnh lùng, không có nhân tính, chỉ có ma tính, còn có. Nhưng tuyệt đối không được giống như cha của con khi để mẹ như vậy, nghe chưa?" Thu Lăng vuốt ve của mình cái bụng, giống như đã thấy hình dáng của đứa bé.

Dạ Ma vẫn đợi tại trong nhà, nghe được đoạn độc thoại của cô, trên mặt không khỏi dâng lên nụ cười mỉm.

Đây là sau 2500 năm, lần đầu tiên hắn không mang theo nụ cười giễu cợt.

Mấy tháng sau ——

"Tôi biết rõ là anh, nửa đêm không ngủ được, muốn làm cái gì?" Cô có thể cảm giác "Hắn" đụng tóc của cô.

Tay hắn vừa vuốt tóc của cô vừa nói: "Tôi nghĩ muốn em!"

"Anh khi nào thì biết trung cầu ý kiến của tôi rồi hả?" Từ sau khi cô mang thai, hắn đã lâu không có đụng cô, cô còn tưởng rằng là vóc người của cô biến hình, không khơi gợi lên hứng thú của hắn.

"Tôi nghĩ muốn em, nhưng tôi sợ làm tổn thương tới thai nhi."

"Anh dịu dàng một chút là được." Mặc dù điểm này đối với hắn mà nói, quả thực là nhiệm vụ bất khả thi.

Lời của cô khiến hắn yên tâm đem quần áo của cô từng món một coi bỏ, sau đó, hắn đứng dậy coi luôn quần áo của mình, trở lại bên cạnh cô.

Ngón tay của hắn từ mặt cô vuốt xuống, đi tới da thịt trắng như tuyết trước ngực cô, cuối cùng, dừng lại trên cái bụng nhô ra.

Cô nhìn mình bụng đội lên nói: "Tôi bây giờ là không phải thân thể biến hình, rất khó coi!"

"Thật sự sưng lên đấy!"

Thu Lăng không khỏi bật cười, hắn thật sự là không hiểu phong tình chút nào, người đàn ông này nói lời chẳng lọt tai.

"Sờ trưng đối có thịt." Dạ Ma vừa nói vừa dùng ngón tay vuốt ve vú của cô.

Hắn dùng tính từ hình dung đầy thú vị!

Thân thể của hắn đặt giữa hai chân cô, cánh tay cường tráng ôm lấy cô, mà cô cũng giơ hai tay lên, vòng quanh cổ của hắn, hai người hôn nhau nóng bỏng, lưỡi hắn linh hoạt thăm dò vào trong miệng cô, mút cô ngọt ngào.

Hoàn toàn thương thức qua môi của cô, đầu lưỡi của hắn dò xuống, đi tới cổ của cô, lưỡi từ dưới lên mà kêu gọi liếm láp.

"Tôi muốn cười." Hắn hôn cổ của cô như vậy sẽ làm cô buồn cười.

"Nếu như em bật cười, tôi tuyệt sẽ không tha thứ cho em." Nói giỡn sao, hắn rất nghiêm túc khi làm chuyện này.

Hắn vẫn bá đạo như vậy!

Thu Lăng lắc đầu một cái, cô cảm giác đầu vú mình khi hắn đụng chạm hạ cứng rắn, nhiệt độ thiêu đốt thân thể, từ nơi hắn hôn qua đốt tới giữa hai chân cô.

Tay của hắn kẹp đầu vú cô lại, kéo nhẹ, sau đó, môi của hắn thay cho động tác tay.

Môi của hắn mút ngực phải cô, sử dụng đầu lưỡi sờ chút đầu vú cô, mà tay của hắn vẫn không ngừng vuốt ve ngực trái cô.

"Bộ ngực của em lớn hơn một phần hai."

"Đó là nguyên nhân về sau phải nuôi tiểu bảo bảo."

"Tôi thích, nhớ đừng có nhỏ lại."

Cô có thể không chế sao?

Ai! Cô nghĩ biện pháp, dùng nhiều phương thức cổ truyền một chút là được.

Hắn dùng đầu ngón tay kéo đầu vú cô bắn ra, không ngừng vỗ về chơi đùa.

Thân thể của cô hướng cong lên, nâng cái mông lên, mà hắn cũng thừa dịp đem hai tay mình chuyển vào bên trong bắp đùi cô, dịu dàng vỗ về chơi đùa.

Hắn để cho bắp đùi cô ở bên hông hắn mở ra, nhìn chăm chú vào mặt hạch cô, ngón tay linh xảo từ từ hướng tiểu huyết của cô tiến công.

Ngón tay của hắn hướng tiểu huyết của cô đè, êm ái mà biên độ thì chấn động.

Mặt hạch cô mở ra, chảy ra chất lỏng ngọt ngào.

Nhận thấy được cô đã chuẩn bị xong cho hắn, hắn lấy quỳ xuống ôm lấy hông của cô kết hợp, hắn đâm vào lối giữa chặt hẹp, bên trong dạt dào làm cho cổ họng của hắn phát ra tiếng thở gấp.

Tay của hắn kéo chặt sau lưng cô, dùng sức đâm vào.

"Nặng quá! Eo sẽ mỏi." Cô còn phải gánh sức nặng của đứa trẻ.

Hắn nhẹ nhàng buông hông của cô xuống, cong chân cô lên, đặt lên trên bả vai của hắn, sau đó thân thể của hắn xiêu vẹo, thật sâu cắm vào.

Ngón tay của hắn tiếp tục vỗ về chơi đùa chỗ tư mật của cô, ở trong cơ thể cô di chuyển cũng tăng hơn, mà ở trên người cô, mồ hôi nhễ nhại cùng đổ ừng ực ngày càng nhiều.

Hắn hôn đầu vú cô, nhiệt tình liếm láp, liếm láp mùi vị kích tình trên người cô.

Hắn thở hổn hển, trong hành lang rút chặt của cô, một lần lại một lần đánh sâu vào, sau đó, hắn nhanh chóng thay một loại tư thế khác.

Thân thể của cô ngồi vào bên hông của hắn, hắn cưỡng đã đẩy lên trên đám, vội vàng sâu khảm vào trong cơ thể cô.

Mặt hạch cô co rúc lại, hắn đem lửa cháy bắn vào trong tiểu huyết của cô. Hắn thở hổn hển, hút ra trong cơ thể cô, vậy mà, hắn không hề nửa giống như mấy lần trước, một triển miên liền thối, lần này hắn ở lại bên cạnh cô.

Hắn khẽ vuốt mái tóc của cô hỏi: "Làm sao em còn chưa ngủ?"

Cô hơi nhú lên Nga Mi nghĩ thầm, hắn cho là mỗi người đều giống như hắn, làm tình xong đi nằm ngủ? Mạng của cô không có tốt như vậy, "Tôi không ngủ được, đứa bé ở trong bụng của tôi đạp."

Giống y như ba nó, đều không phải là đồ ngoan.

"Tôi nghe nghe!"

Đây là ống dưỡng khí sau này, cô nghe được lời hắt hơi có chút nhân tính.

Có lẽ sau khi sinh đứa bé, có thể cải thiện quan hệ hai người bọn họ.

"Thật sự đang đập!" Tay Thu Lăng chạm vào đầu của hấn, trên mặt lộ ra nụ cười yêu thương.

Dạ Ma nhìn tiểu tử trong bụng cô không có dấu hiệu dừng lại, vì vậy đề nghị Thu Lăng: "Có muốn tôi đánh nó ngất hay không, để cho nó không nên lộn xộn, em cũng có thể ngủ."

"Không!" Cô vội vàng đem tay ôm bụng mình lại, phòng ngừa hấn có thể nói rồi làm những việc nguy hiểm.

Cách ngày dự tính Thu Lăng sinh càng lúc càng gần, Dạ Ma nơi nào cũng không cho Thu Lăng đi, cho nên, cô cảm giác mình càng lúc càng giống mẹ heo.

Bắt được Dạ Ma đến xem cơ hội của cô, cô nói yêu cầu với hấn: "Em muốn hái hoa!"

"Nơi này không có hoa." Nơi này không thích hợp để hoa sinh trưởng, chỉ có cỏ, cô có thể hái cỏ.

"Em muốn hái hoa."

"Em không thể đi ra ngoài!" Bên ngoài gió lớn, bị lạnh sẽ không tốt.

"Em muốn nhìn thấy hoa, hơn nữa còn là một mảng hoa lớn." Cô ăn vạ mà nói.

"Em ngoan ngoãn đợi trong nhà cho tôi."

"Anh không phải cho em xem hoa, em không giúp anh sanh con." Cô uy hiếp hấn.

Hấn rống giận một tiếng: "Không cho phép đi ra ngoài!"

Khi hấn hét lên, cô chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt.

Dạ Ma mắng một tiếng.

Một hồi lâu sau——

Bởi vì cô nói câu này, hấn dùng ma lực giúp cô biến ra một biển hoa.

"Thật là xinh đẹp!"

Cô cao hứng đi hái hoa, mà hấn nằm trên sân cỏ hóng mát, thuận tiện ngủ trưa.

Một lát, Thu Lăng trở lại bên cạnh hấn, lôi kéo hấn ngủ nói: "Bụng của em đau, đứa nhỏ giống như không kịp đợi mười tháng để ra ngoài."

Đứa nhỏ xấu xa, quả thật là tinh lực tràn đầy!

Dạ Ma chờ được cơ hội, trách cứ cô: "Tôi nói em không được ra khỏi, em càng muốn ra ngoài."

"Em lại không biết. Muốn sinh!" Bụng thật là đau, cô không nhanh được.

Hấn ngáp một cái nói với cô: "Nói nó chờ một chút, hiện tại không thể sinh, tôi muốn đi ngủ."

Nếu như đứa bé này dám có can đảm quấy rầy giấc ngủ của hấn, hấn liền đánh nát cái mông nhỏ của nó.

"Không thể đợi."

"Được rồi! Tôi đi mời bà đỡ đẻ."

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hấn miễn cưỡng đi làm chuyện hấn không muốn.

Xem ra, hấn rất khiến đứa bé này trở thành ác ma như hấn một dạng.

Thu Lăng ở trên giường động đậy, đau đến hết lên thương xót, nhìn thấy Dạ Ma vẫn còn ở bên trong nhà, cô nói với hắn: "Anh còn không đi ra ngoài!"

"Tôi muốn xem đứa bé ra đời."

Xem ra, cô là không cách nào ngăn cản hắn ở nơi này quan sát.

Trong quá trình Thu Lăng sinh con, Dạ Ma vẫn theo hầu ở bên.

"Từ cung quá nhỏ, có thể gặp nguy hiểm." Bà mụ nói với Dạ Ma.

Cô cũng nhanh muốn chết, tiểu sinh mệnh trong bụng của cô cũng sẽ đi theo cô!

Đứa bé, rất nhanh thôi, con sẽ cùng mẹ giải thoát!

Hắn giống như là hiểu rõ tâm ý của cô, ở bên cạnh tai cô quát: "Em nghĩ như vậy sẽ chết rồi sao?"

Hắn rất quan tâm đứa bé. Cô đã giúp hắn sinh một, cô yếu đuối phân phó hắn nói: "Nếu như mà em chết. Giúp em chăm sóc thật tốt đứa bé này."

Mặc dù biết mình không nên sinh ra tình cảm đối với đứa con trong bụng, nhưng trong khoảng thời gian mang thai này, cô đã bất tri bất giác sinh ra tình cảm với nó.

"Tôi còn chưa có hành hạ em đã nghiền, không cho phép em chết!" Cô chết rồi, vậy hắn đi nơi nào tìm kiếm niềm vui thú trong cuộc sống?

"Tại sao. Cái người hư hỏng này!" Nếu như hắn có thể đối với cô. dịu dàng nhiều một chút, thật là tốt biết bao?

Dạ Ma dưới tình huống này, vẫn khốc khốc giường đầu nói: "Tôi vốn chính là hư hỏng như vậy, em còn không quen sao?" Đây chính là bản tính hắn, hành hạ cô là thiên tính của hắn.

Cô khẽ gờ bàn tay yếu đuối lên, ở trong bóng tối muốn sờ gương mặt của hắn: "Gặp anh, là con ác mộng cả đời này của em, cũng là. mộng đẹp." Hắn đã cho cô một tiểu sinh mệnh tràn đầy hy vọng.

"Em cho rằng nói như vậy, tôi sẽ bỏ qua cho em?" Cô nhất định là hy vọng hắn sẽ đối với cô tốt hơn một chút.

"Em không dám. Nghĩ như vậy!"

"Tôi sẽ không để cho em cứ như vậy chết, em nhanh sinh cho ta lên!"

"Em sinh không được. Rất đau." Loại đau này so với đau răng thì gấp cả 1000 lần, tại sao phải đau thế này?

Đứa bé trời sinh xuống là hành hạ người mẹ sao?

Dạ Ma chỉ vào đất bụng mắng: "Cái đứa trẻ hư này, nếu không lăn mình ra đây, ta liền đánh con ra ngoài!"

Lúc Dạ Ma thô lỗ đe dọa, đột nhiên ——

Tiếng khóc đứa bé vang dội bên trong phòng, cô. Rốt cuộc sinh ra được rồi.

"Anh. Muốn đánh nó, hắn khóc đến. Thật là lợi hại" "Tôi chỉ là đánh nhẹ, cũng không phải là đánh mạnh, nó sao lại phải kêu khóc om sòm thế?" Là con trai của hắn, thế nào một chút khí phách nam tử hắn cũng không có?

Dạ Ma cau mày với vật thể nhỏ xấu xí kia.

Hắn đang một bên nhìn cô cho con bú sữa!

Tên tiểu tử kia đang ăn rất ngon, hắn. Thật sự rất muốn thay thế nó mút vú mẹ nó.

Nhưng cùng một tiểu tử giành uống sữa, thật sự thân phận vua của một nước như hắn, hắn sẽ chờ đến tối lên lên đến bên cạnh của cô hút là được, tội gì bây giờ cùng nó giành uống sữa.

Nhìn dáng dấp nó thật là xấu xí, không biết là giống ai?

Giống mẹ sao?

Không giống!

Ở trên người của cô, hấn giống như thấy một loại thuần khiết, thanh khiết chói lọi, nhưng không đúng. Loại không khí tốt lành, yên tĩnh này khiến hấn càng nhìn càng có cái gì không đúng!

Hấn đối với cô dao động sao?

Đây là chuyện hấn không cho phép!

Hấn nên nhớ cô đã phản bội hấn, mà không phải nụ cười lúm đồng tiền ngọt ngào của cô, hấn sẽ không cho cô cơ hội thứ hai phản bội hấn!

Phụ nữ, sẽ chỉ ở thời điểm mà không có phòng bị, từ phía sau đâm vào một đao!

Hấn đang trong lòng ra một quyết định!

Trò chơi, phải kết thúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ngày đó động đất xảy ra, phút chốc kia thế giới gần như sụp đổ.

Hi vọng em ở đây, bên cạnh tôi

Lần cuối cùng chúng ta hô hấp, em hôn môi tôi

Trong niềm vui kề cận cái chết

Rời bỏ trần gian . . .

Ngày thứ bảy sau khi Thu Lăng sinh

Cây đuốc trên vách tường khiến bên trong nhà sáng lên, cũng tăng thêm một chút hơi thở ấm áp.

Đôi mắt cô nhìn đứa trẻ sơ sinh đang ngủ say trong nôi, ngón tay vuốt sợi tóc mềm mại của con, hát lên: "Tiểu bảo bảo, mau mau ngủ, đêm tối lại tối, mẹ ở bên cạnh con, con là bảo bối trong lòng ba mẹ." Sinh mạng gặp gỡ thật khó dự liệu!

Cô chưa từng nghĩ đến sau khi đến cái thế giới này, hơn nữa mang thai đến chết đi sống lại!

Không biết có một ngày. Hấn sẽ yêu thương cô, cái này sẽ phá giải nguyên rủa chứ?

Gần đây. Cô cảm thấy ánh mắt của hấn có chút càng lúc càng dịu dàng, có thể không. Có lẽ đứa bé này là tiểu thiên sứ mang lại may mắn?

Thu Lăng chuyên chú nhìn đứa bé, không có chú ý Dạ Ma đã đi vào, mặt của hấn che đi vẻ nặng nề, lo lắng.

Cô khẽ vuốt ve gò má mềm mại của tiểu bảo bối nói "Con lớn lên giống ba đó!"

"Tôi không phải thừa nhận nó lớn lên giống tôi." Xấu xấu xí xí, nhăn nhó, trên người không có nửa sợi lông, nơi nào giống hấn chứ?

Cô đối với hấn đột nhiên xuất hiện sớm đã thành thói quen, Thu Lăng bên vuốt ve đứa bé nói với hấn: "Con thật đáng yêu phải không?"

"Tôi không thể lý giải nổi em đem đứa bé xấu như vậy mà nói là đáng yêu!"

"Con là con của anh, làm sao anh lại nói như vậy?" Hấn dùng từ không thể nhân tính hóa một chút sao?

Đứa nhỏ là máu mủ của hấn, hi vọng đứa bé này sẽ không di truyền ma tính của hấn.

"Tôi thích nói thế nào thì nói thế ấy, còn nữa, tôi không cho phép cô đến gần nó." Nói xong, Dạ Ma liền ôm lấy đứa bé ngủ say trong nôi đi.

Đứa bé không có thói quen hấn thô lỗ ôm, bắt đầu oa oa khóc lớn lên, nó khóc thút thít khiến Dạ Ma phiền não, bàn tay của hấn đánh cái mông nhỏ của con, muốn dùng cách này ngăn nó tiếp tục khóc.

"Anh không thể đánh con như vậy." Ngộ nhờ làm con bị thương thì sao?

"Tôi muốn đánh như thế nào thì đánh như thế." Nói xong, Dạ Ma cất bước lớn ra khỏi phòng.

Thu Lăng hô to: "Anh ôm con đi nơi nào?"

"Rời khỏi em!" Hấn chưa bao giờ tính toán để cho cô cùng đứa con của hấn ở chung một chỗ.

"Không được ôm con đi. Tôi muốn con trai của tôi." Hấn sao có thể nào độc ác như vậy. Muốn mẹ con cô tách khỏi nhau.

"Em không xứng làm mẹ của đứa bé." Cô là người phản bội.

Thu Lăng thờ dãi một cái, biết hấn lại muốn cùng cô tính toán nợ cũ.

"Anh ôm con tới chỗ nào?" Bất kể ở nơi nào, cô đều hi vọng đứa bé ở nơi cô có thể thấy được.

"Tự thân mình còn khó bảo toàn, còn muốn trông nom đứa bé?" Hấn cười lạnh, sau lưng xuất hiện hai thị vệ, bọn họ đi ra, hơn nữa giữ tay Thu Lăng lại.

"Mang nàng tới Hắc Ám Chi Huyệt." Hấn ra lệnh, không dung tình chút nào.

Gương mặt Thu Lăng của trắng xanh, hấn không để ý thân thể hậu sản còn yếu của cô, kiên quyết muốn cô đi!

Cô còn tưởng rằng gần đây hấn dịu dàng hơn so với quá khứ một chút, thì ra là chỉ là. Hiểu lầm.

Hấn căn bản là một tên khốn kiếp không có nhân tính!

"Đem đứa bé trả lại cho tôi!" Cô có thể không gặp lại tên khốn kiếp này, nhưng cô muốn con của cô.

"Không thể nào!" Hấn lạnh lùng liếc cô một cái, tiếp tục coi thường cô nói: "Tôi sẽ không giữ em ở nơi tầm mắt tôi có thể thấy được."

Thu Lăng muốn tránh thoát bị bắt ở tay, nhưng cô không gãy thoát được, chỉ có thể găm hét lên với hấn: "Rốt cuộc làm như thế nào mới có thể xóa bỏ thù hận của anh với tôi?"

"Em phải tránh xa ra!"

Đây chính là đáp án của hấn!

"Anh có phải bởi vì sợ yêu tôi, cho nên muốn đưa tôi đi hay không?"

"Nực cười, tôi sẽ yêu một người phản bội?"

"Trả đứa bé cho tôi."

"Đừng mơ tưởng!"

Cô chỉ có thể nghe được tiếng khóc đứa bé càng lúc càng xa, cảm giác tim mình bị xé thành từng mảnh. Cô cảm giác thân thể mình trở nên nhẹ nhàng, giống như bay trong không khí, chân giẫm không tới mặt đất, trong nháy mắt, cô liền ngất xỉu tại chỗ.

Dạ Ma không để ý đến cô, tàn bạo ôm đứa bé rời đi.

Thu Lăng từ mặt đất lạnh như băng tỉnh lại, tay của cô sờ mặt đất ẩm ướt, phát hiện bốn bề đều là vách tường, đây là hang động sao?

So sánh với đầu càng lạnh hơn!

Cô rất hoài nghi tên đàn ông tà ác đó trong lòng đang suy nghĩ gì? Ngày trước hấn có yêu cô thật sao?

Bất kể như thế nào, cũng là chuyện ngày trước!

Con của cô đâu? Cô thật là muốn hôn nó, ôm nó một cái!

Có lẽ, lần này cô thật chết chắc.

Số mạng thật rất kỳ diệu, khi cô không muốn chết thì thần Chết lại cố tình đến tìm.

Con trai, con phải bình an lớn lên, nhớ là sau khi lớn lên không nên giống như cha con, thích ức hiếp phụ nữ.

Đối diện phòng giam cô, đột nhiên truyền đến một âm thanh vị người lớn tuổi: "Cô là Hy Y Ti sao?"

"Ông biết tôi sao?"

"Tôi là cha của Tây Mỗ Lôi."

"Ông có thể nói cho tôi biết, vì sao tôi muốn phản bội Dạ Ma, cùng Tây Mỗ Lôi bỏ trốn không?"

Thanh âm già nua chậm rãi nói: "Cô không có phản bội Vương, tất cả đều là Tây Mỗ Lôi tự mình đa tình, trước hôn lễ một ngày nó bắt cô đi, khiến cho Vương lầm tưởng cô phản bội hắn, ta vẫn khuyên hắn, cô là người phụ nữ xui xẻo, vậy mà, đứa bé kia chính là say đắm cô, đứa bé kia thật rất cố chấp."

"Tôi yêu Tây Mỗ Lôi sao?" Đây mới là điều cô thực sự muốn hỏi.

"Không! Cô yêu Vương."

Rốt cuộc chân tướng của sự thật là gì?

Là cô yêu Tây Mỗ Lôi mới cùng hắn đi, hay là Tây Mỗ Lôi bởi vì yêu cô mà bắt cóc cô?

Cô phải nghe lời Dora nói, còn là lời của cha Tây Mỗ Lôi nói?

Có lẽ cô sẽ luôn không rõ chân tướng sự tình cùng lý do, bởi vì, cô hoàn toàn không nhớ chuyện ngày trước, huống chi, chân tướng đối với cô mà nói cũng không quan trọng, bởi vì, cái này cũng không giúp cô thấy con trai mình.

Cô rất nhớ, rất là nhớ con.

Vừa nghĩ tới Dạ Ma đánh cái mông con cô, cô đã cảm thấy hắn rất đáng xấu hổ, đáng xấu hổ.

Ở trên Ma điện, xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị, Dạ Ma ôm trong ngực một đứa bé, che chở không để cho nó khóc.

Thì ra đánh cũng không thể khiến nó dừng khóc!

Chỉ là, hắn có thể cầm sữa cho con uống..., hoặc là giúp con thay tã, như vậy nó cũng không khóc nữa!

Có lẽ, hắn nên giao đứa bé cho nữ bộc chăm sóc, nhưng con hắn sao có thể tùy tiện giao cho một người phụ nữ thấp hèn nuôi được?

Dạ Ma cầm bình sữa cho con bú, lúc này, Huru Cát tướng quân đi vào thông báo nói: "Đây là ngày thứ ba cô ấy không có ăn uống gì rồi."

"Cô ấy muốn chết đói?" Khi hắn còn chưa có chơi đủ cô trước, cô đừng mơ tưởng chết đói.

"Giúp ta chăm sóc con." Dạ Ma đem đứa trẻ trong ngực nhét vào trên tay Huru Cát tướng quân.

Huru Cát tướng quân tay chân luống cuống nhìn đứa nhỏ trong ngực.

Dạ Ma tự hạ thấp địa vị, đến trong đại lao nhìn cô, nếu như không phải là người phạm vào trọng tội, chắc là sẽ không bị giam ở đây.

Cho nên, có thể thấy được cô từng phạm phải tội rất nghiêm trọng, cô —— mê hoặc hắn!

Hắn sử dụng ma lực, không cần chìa khóa thì có thể xuyên qua song sắt đi vào bên trong nhìn cô.

"Tại sao không ăn?" Nhìn cô đem mình đói bụng đến phải nhiều khó khăn nhìn? Hoàn toàn không béo ụt ịt như con trai bọn họ, có thể chất dinh dưỡng đã chạy đến trên người con của bọn họ: "Tôi ăn không vô." Cô muốn gặp đứa bé.

"Ăn không được cũng phải ăn, cô không phải muốn nhìn đứa bé sao?"

"Tôi. Cũng nhanh. Muốn chết! Xin chăm sóc thật tốt con tôi." Ở nơi không có tự do, cô nên chết sớm một chút thôi.

"Tôi sẽ không để cho cô chết!" Hắn muốn cô cách xa tầm mắt của hắn, nhưng không có nghĩa là cô có thể biến mất.

"Tôi muốn. nhìn con!"

Hắn vẫn tuyệt tình trả lời, "Không được!"

"Không nên. cứu tôi, để cho tôi. Chết đi!"

Thu Lăng ngất đi, lần này Dạ Ma đỡ lấy cô, hắn nhìn mặt mũi cô tái nhợt, không nhận được mắg: "Người phụ nữ ngu xuẩn."

Thu Lăng phát hiện ra cô mở mắt ra lần nữa! Đây không phải là ở trong địa lao, mà là đang ở một trong không gian có ánh sáng lơ mờ.

Cô nghĩ thầm, hắn muốn làm cái gì là có thể làm cái đó, hắn thật sự là người có ma lực cao cường!

"Cô đã tỉnh!" Cô ngủ mê một ngày một đêm, thật sự ngủ!

"Tại sao không để cho tôi chết?" Tại sao hắn lập tức muốn đẩy cô vào chỗ chết, lập tức lại muốn cô sống lại?

Cô rớt cuộc là thiếu hắn cái gì - tại sao phải bị hắn ngược đãi như vậy?

"Có tôi ở đây thì không khả năng đó." Hắn cũng không muốn mỗi ngày nhìn chăm chú vào một thi thể.

"Tôi đã giúp anh sinh một đứa bé, anh còn muốn như thế nào nữa?" Muốn biến hắn thành một người đàn ông có nhân tính, có thể là Thiên Phương dạ đàm [*].

[*] Thiên Phương dạ đàm: lời nói vắng vẻ từ phương trời trong ban đêm

"Không muốn như thế nào cả, cô không thích hợp ở trong đại lao, tôi giúp cô xây tòa lãnh cung, cô về sau đợi ở chỗ này là tốt rồi." Hắn đối với cô đã coi là rất tốt!

"Tôi đối với anh mà nói cũng chỉ là tên nô lệ, tôi không cần phải tốt như vậy." Hắn không phải rất muốn hành hạ cô sao? Cần gì lại thay cô sắp xếp nơi cư trú cao cấp như vậy? "Tôi muốn cô nghỉ ngơi ở đâu, cô phải nghỉ ngơi ở đó." Hắn bá đạo nói.

"Tôi không muốn ở nơi này, tôi muốn con tôi." Không biết được đứa bé hiện tại có tốt hay không?

"Tôi sẽ không để cho cô đến gần nó, cô là người phản bội." Hắn hung dữ nói.

"Anh có còn đánh con hay không?"

"Không mượn cô xen vào."

"Anh không thể đánh mông con." Cô tha thiết nhấn nhủ.

"Lắm lời!" Dạ Ma phát áo bỏ đi, tính đi xem con trai đáng yêu của hắn một chút.

Thu Lăng chịu nhục nhã ngồi ở trên giường, hắn làm như vậy, với việc đưa cô vào đại lao có cái gì khác biệt?

Tóm lại, hắn chính là không muốn gặp cô.

Hắn giúp cô xây một tòa lãnh cung thật tốt, nhưng cô cảm thấy mùa đông giá rét cũng không trôi qua.

Năm năm sau

Thu Lăng đi dạo bên ngoài đường mòn cung điện, nhìn lên trăng sáng trên bầu trời đêm.

Trăng sáng hiện ra là một chuyện làm người khác rất vui mừng, theo biểu hiện của tôi tớ trong cung, đây là bởi vì con trai của Vương ra đời - người thừa kế vương quốc tương lai mang đến.

Năm năm này, cô đều sống qua thời gian nhưng nhớ con trai, hắn ta căn bản không cho cô cơ hội gặp con trai cô.

Hắn thậm chí cũng không đụng cô một cái, giống như coi cô là vi khuẩn phải cách ly!

Cô vĩnh viễn cũng không gặp được con cô —— tiểu thiên sứ mang đến ánh trăng sáng may mắn đó!

Thu Lăng đi trong vô định, đột nhiên, một quả bóng da lăn tới bên cạnh chân cô.

Cô nhặt lên quả bóng, nhìn chung quanh, không lâu sau, ở xa xa nhìn thấy một khuôn mặt trẻ con đáng yêu.

Nếu như con của cô cũng sống đến thời điểm này, có lẽ cũng lớn bằng nó, nhưng ở dưới bóng tối của tên bạo quân Dạ Ma đó, cũng sẽ không giống đáng yêu như đứa trẻ này.

Vừa nghĩ tới Dạ Ma có thể sẽ vẫn đánh mông con cô, Thu Lăng không nhịn được đau buồn, nước mắt thẳng tắp rơi.

Đứa nhóc vốn không dám tới đây, nhưng nhìn thấy cô đang khóc, vì vậy tò mò đi lên trước hỏi: "Dì ơi, tại sao dì khóc?"

"Dì muốn gặp con của dì!" Mỗi lần cô gọi Dạ Ma, hẳn đều có nghe không đến.

"Hắn mấy tuổi rồi?" Đứa trẻ ngây thơ hỏi.

"Hiện tại cũng năm tuổi rồi." Mỗi một ngày cô đều suy nghĩ đến sự thay đổi của con mình.

"Giống con!" Nó cười nói với cô.

Đứa bé này. Có thể là con cô sao? Cô cẩn thận nhìn lông mày, mắt, mũi của nó, rồi sờ sờ ngũ quan của mình nữa, sau đó, cô run rẩy hỏi: "Mẹ của con là ai?"

"Ba nói, mẹ làm việc sai nên bị trừng phạt, cho nên, con từ lúc ra đời đến bây giờ cũng không gặp qua mẹ, con cũng muốn gặp mẹ!"

Thu Lăng rung động, giọng nói run rẩy nói với con: "Cha của con là ai?"

"Dạ Ma!" Đứa trẻ nhìn chung quanh, giống như rất sợ có người nào đó xuất hiện, hồi lâu mới tiếp tục với nói Thu Lăng: "Cha con không cho phép con tới nơi này, nói trong này nhốt một người rất tà ác, nhưng con thấy đi một chút tà ác cũng không có!"

"Con tên là gì?"

"Tiểu Ma!"

Người đàn ông tà ác đó, đặt tên con bọn họ cũng rất tà ác.

Nhưng đáng đáp con trai thật đáng yêu. Là bởi vì khá giống như cô, mà không giống như duyên cớ của nó sao?

Cô muốn nghe con. Nghe con gọi cô một tiếng. Mẹ.

Đang lúc Thu Lăng muốn mở miệng nói rõ thân phận với Tiểu Ma, Dạ Ma đột nhiên xuất hiện.

"Tiểu Ma, con ở nơi này sao?"

"Ba!"

"Ba không phải đã nói không cho phép tới nơi này sao? Sau khi trở về ba sẽ phạt nặng con."

"Dạ!" Ba lại muốn phạt hắn luyện công, hẳn lại phải chảy rất nhiều mồ hôi.

"Mau trở về!"

Đứa con trai như một làn khói biến mất trước mặt bọn họ.

Thu Lăng nhìn chăm chú vào bóng dáng biến mất của con, trong miệng lẩm bẩm nói: "Nó là con trai của tôi, nó là con trai của tôi!"

"Em không thể nói cho con thân phận của nó, không được."

"Nếu không thì như thế nào?" Cô tức giận hỏi.

"Nó cũng chỉ có một con đường chết, tôi sẽ để cho cú đêm ăn tươi nó." Hắn uy hiếp nói.

"Hồ dữ không ăn thịt con, tôi không tin anh sẽ làm như vậy!" Trên người đứa bé kia cũng chảy máu của hắn mà.

"Hừ! Em có thể nhìn xem thử." Dạ Ma bỏ xuống uy hiếp, xoay người rời đi.

Thu Lăng suy sụp ngồi dưới đất.

Cô biết mình không thể nhận con trai, bởi vì cô biết hắn không đùa, hẳn có thể sẽ làm như vậy thật!

Sau khi cô gặp con trai, làm sao có thể quên nó đây? Thay vì như vậy, không bằng đừng để cho mẹ con cô gặp nhau, Thu Lăng nhất thời rơi vào trạng thái ăn năn hối hận.

Đột nhiên, Dạ Ma lại xuất hiện, nói với cô: "Nuôi mập mình một chút đi!"

Cô làm sao có thể sẽ có muốn ăn cái gì đây?

Cô muốn. Cô thật sự muốn gặp lại con của mình, đứa con trai ruột thịt máu mủ của mình!

***** diendanlequydon *****

Đêm khuya, Thu Lăng đang hết sức muốn ngủ say, cô cảm giác đột nhiên không khí quanh mình trở nên không yên bình, cũng ý thức được hần lại xuất hiện.

Cô cảnh giác từ trên giường ngồi dậy, mở miệng hỏi: "Anh tới nơi này, không sợ thấp xuống thân phận của mình sao?" Sau khi bị nhốt ở chỗ này một thời gian, cô còn ảo tưởng hần sẽ thả cô ra ngoài, nhưng dần dần, cô chờ đợi chuyển thành thất vọng, cũng chậm chậm quen cuộc sống trong lồng giam, đây tất cả đều là hần ban tặng.

"Tôi muốn em theo tôi lên giường." Gặp lại được cô, hần mới sáng tỏ khát vọng tình cảm đối với cô trong nội tâm chưa bao giờ biến mất.

"Không!" Cô quả quyết cự tuyệt, không muốn làm cho tim của mình vỡ vụn lần nữa.

"Tôi không thích em không tình nguyện, tôi muốn cam tâm tình nguyện lên giường với tôi."

"Đó là chuyện không thể nào!" Hần tàn nhẫn, sớm đã đem tất cả chờ đợi của cô đối với hần hủy diệt rồi "Giá phải trả là em có thể nhìn Tiểu Ma, nhưng không được nhận nó." Đứa bé có thể là sự liên hệ duy nhất ở cô.

"Anh muốn tôi vì con mà bán rẻ chính mình?" Hần thật là một thằng đàn ông vô cùng hèn hạ.

"Đúng!"

"Đứa bé đối với anh mà nói chỉ là công cụ hành hạ tôi, phải hay không?" Không biết được cuộc sống mấy năm qua của con cô như thế nào?

Hần nói qua muốn trừng phạt nghiêm khắc nó, có phải lại muốn đánh cái mông nhỏ của con hay không? Cô thật lo lắng.

"Đúng!" Dĩ nhiên không phải, đứa bé này mang đến rất nhiều niềm vui cho người dân vương quốc hần, nhưng hần sẽ không nói cho cô biết.

"Anh muốn lợi dụng con tôi hành hạ tôi tới khi nào?"

"Tùy!" Thấy cô bị thương, mới có thể làm cho tim của hần tốt hơn chút.

"Nhìn tôi đau đến không muốn sống, khiến anh rất thỏa mãn sao?" Hần ác nghiệt, máu lạnh, vô tình những năm qua, một chút cũng không thay đổi.

"Đúng vậy!"

"Anh thật biến thái!" Cô oán hận mắng.

"Điều này, em đã nói qua từ trước." Cô có thể nghĩ từ mới hay không?

"Tôi sẽ không đồng ý điều kiện của anh."

"Rất tốt, vậy em cứ tiếp tục đợi ở chỗ này đi!"

Lúc Dạ Ma muốn bỏ đi, Thu Lăng lại lên tiếng gọi lại hần: "Khoan đã!"

"Em thay đổi quyết định sao?" Hần luôn biết rõ cái gì là lợi thế có lợi nhất trong tay hần.

"Tôi muốn thấy con trước!" Con trai tiếp tục ở bên cạnh hần, lớn lên chỉ biết biến thành ác ma thứ hai.

"Được!" Trên mặt hần mang theo nụ cười chiến thắng nhìn cô.

Thu Lăng cắn môi dưới, hạ quyết tâm, không để cho con lớn lên cũng máu lạnh như hần!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Anh dùng cách thức gì yêu em???

Cắm hận! Báo thù! Máu tanh!

Không cách nào chấp nhận được tình yêu của anh

Tình yêu của anh làm em không cách nào hô hấp, cũng hít thở không thông.

Tồn tại hoặc là lựa chọn hủy diệt ...

Dạ Ma rất nhanh liền sắp xếp Thu Lăng gấp mặt Tiểu Ma, hần thi triển ma lực khiến trong phòng có chút ánh sáng, hần vút cho cô ánh nhìn cảnh cáo, sau đó đi ra khỏi gian phòng.

Thu Lăng vừa thấy được đứa bé, kích động rơi lệ.

"Tiểu Ma." Cô không nên sinh hạ nó, để con đến cái thế giới không hoàn mỹ này chịu tội.

Thu Lăng vén quần áo của con lên, muốn tìm vết thương bị đánh trên người con, nhưng cô không tìm được.

Cô nghĩ thầm, Dạ Ma có phải là sau khi đánh đứa bé một trận, lại thi triển ma lực, làm cho vết thương trên thân thể của con biến mất hay không?

Thật hèn kém!

"Dì, dì tại sao nhìn con lại khóc nữa?" Dì này thật thích khóc đó!

"Dì là bởi vì gặp lại con, rất hạnh phúc mới có thể rơi lệ ." Thu Lăng lau nước mắt trên mặt, khẽ vuốt gương mặt đứa bé nói: "Ba con dạy con những thứ gì?" "Ma lực nha! Ma lực có thể làm người ta chết, làm cho người ta sống; có thể để cho gian phòng sáng lên , cũng có thể làm gian phòng tối lại. Chơi rất vui." Hần thích nhất cùng ba chơi, mặc dù ba thường thường làm bộ như khó tính, đều không thích vui cười.

"Còn gì nữa không?" Hần nhất định có dạy con một chút chuyện xấu làm xằng làm bậy.

"Không có, ba cũng không để ý con." Khi nói hai câu này thì Tiểu Ma nhỏ giọng nói, nó rất sợ bị ba nghe được, sẽ trách phạt.

"Con nhớ mẹ không?"

"Nhớ! Nhưng ba nói mẹ là người đàn bà xấu, nói mẹ còn có thể ăn hết trẻ con, cho nên. con có lúc cũng rất sợ." Hần thật sự rất nhớ mẹ, nhưng vừa nghĩ tới mẹ có thể hung hãn như bà cô hồ, hần cũng không còn dám muốn mẹ.

Thu Lăng nhíu mày nghĩ thầm, hần bịa ra lời nói dối buồn cười đối với một đứa bé sao? Ở trong lòng con, không phải sẽ lưu lại bóng ma ám ảnh không xóa nhòa được sao?

Hần chính là hận muốn để lại một ấn tượng xấu trong lòng con cô!

Tay của cô nhẹ xoa tóc con, nói yêu thương đối với nó: "Dì biết mẹ của con ở nơi nào, con muốn gặp không?"

"Không phải rất muốn! Dì tại sao biết mẹ con?" Ba nói mẹ rất xấu, cho nên, hần hơi sợ một chút!

"Mẹ con là người rất dễ mến."

"Dì với ba con nói không giống nhau."

"Thật ra thì dì là ... "

Cô nhớ tới lời nói Dạ Ma, cho nên, chần chờ không có nói tiếp, sau đó, ánh mắt của cô thấy dao gọt trái cây đặt trên bàn.

Thay vì để Tiểu Ma bị làm hại trên đời này, không bằng. Cô cùng con đồng quy vu tận, để con không bị ba của mình làm nhục.

Thu Lăng đột nhiên cầm dao gọt trái cây đặt trên bàn lên.

"Mẹ trước hết giết con trước, sau đó sẽ tự sát." Cô cầm lên dao găm chống đỡ ở trên cổ của Tiểu Ma.

"Sẽ đau đó, Dì. Tiểu Ma sẽ sợ đau."

Cô lấy giọng nói đầy yêu thương dụ dỗ con nói: "Rất nhanh sẽ không đau đớn, đừng sợ!"

Ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, Dạ Ma xuất hiện, cũng ngăn lại hành động của Thu Lăng.

Dao găm "Bộp" một tiếng rơi xuống đất.

"Em hận tôi như vậy sao?"

"Là anh hận tôi, hận đến không để cho mẹ con chúng tôi đoàn viên, bây giờ tôi thành toàn tâm ý của anh, chỉ cần chúng tôi chết, anh sẽ hài lòng."

"Tôi sẽ không để cho em hại chết đứa bé!" Hấn cắn hận nói.

"Rất tốt! Vậy con sống, tôi chết." Cô cầm dao găm lên, hướng lồng ngực của mình mà đâm vào.

Động tác của cô quá nhanh, Dạ Ma căn bản không kịp ngăn cô lại nữa, dao găm đã đâm vào ngực của cô, lượng lớn máu tươi từ ngực của cô phun ra.

Hấn đỡ thân thể xiêu vẹo chỉ chực chờ sụp đổ, tức giận quát: "Em không được chết!"

Thần Chết đừng mơ tưởng cướp cô đi từ trong tay của hấn.

Hấn xé rách quần áo trước ngực cô, sau đó, bàn tay mang theo ma lực mon trón ngực của cô, rất thần kỳ, vết thương khép lại, không để lại vết sẹo, chỗ máu mới vừa chảy ra cũng không thấy bóng dáng.

Thu Lăng từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh lại liền phát hiện mình nằm trong ngực hấn, cô kịch liệt muốn tránh ra xa.

Dạ Ma không cho phép cô tránh thoát, hấn hướng về phía Tiểu Ma đứng ở một bên nói: "Tiểu Ma, con đi ra ngoài trước, Di này không ngoan, hiện tại ba muốn dạy dỗ di."

Cô còn muốn tổn thương con trai của bọn họ, thậm chí tổn thương chính cô! Hấn phải dạy cô, để cho cô biết ai là Lão Đại!

"Di..." Mặc dù mới vừa Thu Lăng kích động muốn giết hấn, nhưng hiển nhiên, thấy sắc mặt tức giận của ba, hấn cũng rất thông cảm với di này.

"Tiểu Ma" Thu Lăng gọi với đứa bé: "Đừng trách... Mẹ, cô chỉ dám nói nhỏ trong lòng, mới vừa cô thật sự quá kích động rồi, dù sao, Tiểu Ma đáng yêu như thế, có lẽ từ dạy nó, nó còn có thể cứu được."

"Di!"

"Đi ra ngoài!" Dạ Ma trách cứ hấn.

Tiểu Ma âm thầm rời đi.

Thu Lăng lưu luyến nhìn bóng lưng đứa bé rời đi, sau đó, cô nhìn miếng vải đen che mặt của hấn hỏi: "Anh cứu tôi, có phải bởi vì anh hành hạ tôi còn không đủ hay không?" Trừ cái này, cô không nghĩ ra cái lý do khác sẽ làm hấn cứu cô.

"Cô nói đúng rồi!" Nội tâm hấn loáng thoáng có chút lý do khác, nhưng hấn tuyệt không đồng ý thừa nhận.

"Tôi biết rõ anh không thể nào bởi vì yêu tôi mà cứu tôi đâu!" Cô rất muốn phá lời nguyên rủa, nhưng dường như cách này sẽ không bao giờ xảy ra một ngày nào đó.

"Chớ cùng tôi nói từ hoang đường nhất cõi đời này." Hấn mới không tin yêu, không tin những câu chữ tràn ngập lời nói dối cùng sự phản bội.

Thu Lăng không nói một lời, bắt đầu cởi quần áo trên người xuống.

"Em đang làm cái gì?"

"Anh cứu sống tôi, không phải là vì cái này sao?" Hấn không phải muốn làm chuyện này sao?

"Em nói không sai." Bàn tay to của hấn lấy quần áo dư thừa trên người cô ra, để lộ ra khuôn ngực trắng nõn của cô.

Hấn cuồng đã ở vú của cô, dùng ngón tay lồi kéo nụ hoa tròn lồi của cô.

"Lần này là em chủ động tới."

"Tôi sẽ không!"

"Làm giống như tôi đối với em vậy!" Hấn ra lệnh nói.

Hấn cũng phải sử dụng bạo lực với cô sao?

Được rồi! Cô thử một chút.

Thu Lăng bắt hấn lại xé quần áo hấn, nhưng hơi sức quá nhỏ, cô căn bản không cách nào như ý.

"Cái này tôi giúp em!" Tay của hấn xé quần áo trên người mình, cúc áo lập tức rơi xuống đất, rất nhanh đã nghe tiếng đến quần áo rơi trên mặt đất.

Quá mất mặt!

Kế tiếp thì sao? Xé quần áo của hấn không thành, chẳng lẽ muốn xé quần của hấn?

Thu Lăng thử một chút chất liệu quần hấn, lập tức buông tha cái ý nghĩ này, cô vẫn là từ từ giúp hấn cởi là được rồi!

Cô từ từ đem dây lưng trên quần hấn cởi ra, sau đó là khóa dây kéo, tiếp theo, đột nhiên một tiếng kéo xuống dưới.

Làm xong những động tác này, cô đã mồ hôi đầy người rồi.

Còn một món! Cô nghĩ thầm, ngay cả cái kia cũng phải cởi sao?

"Anh có cần tự mình cởi cái cuối cùng không?" Muốn cô cởi quần nhỏ của hấn, thật sự có chút không ý tứ lắm.

"Không! Em cách quần lót tôi, sờ nơi đó."

Hấn sao có thể làm như thế với cô, nhưng cấu tạo hai người bọn họ khác nhau, sờ thế nào?

Tay của cô duỗi ra phía trước, chỉ là va chạm rất nhỏ, cũng cảm giác quần nhỏ của hấn hình như to lên vài cm.

Nếu là cô sẽ tiếp tục mò xuống, không biết được quần nhỏ của hấn có thể căng ra đến rách hay không?

Nếu như căng ra, cô cũng không cần giúp hấn cởi quần lót rồi! Nghĩ tới đây, cô lập tức nghiêm túc mà nỗ lực nâng sờ tiểu đệ đệ của hấn.

Lúc cô nỗ lực ma sát, quả thật, nơi đó của hấn càng căng ra một cách mạnh mẽ.

Chuyện như vậy chỉ cần cố gắng thì có hồi báo, không giống cô. Muốn hấn yêu cô, đợi thật lâu, hấn vẫn không yêu cô.

"Dùng môi của em hôn tôi. Nơi đó." Hấn ra lệnh nói.

Nghe được câu này, mặt của cô lập tức đỏ bừng, nhưng nếu như cô không làm theo lời của hấn, không biết được hấn có thể lại giận chó đánh mèo lên đứa bé hay không?

Cô cách quần lót, đưa đầu lưỡi ra liếm nơi đó của hấn.

Dùng đầu lưỡi liếm hiển nhiên so lấy tay chạm vào thì hiệu quả lớn hơn, tiểu đệ đệ của hấn rất nhanh liền phình ra khiến cô không cách nào dùng hai tay nhỏ bé mà cầm nắm trong nháy mắt, thật kì lạ, quần lót của hấn ướt, cô không nhìn được cau mày trầm nghĩ, chẳng lẽ hấn trộm đi tiểu một chút rồi hả?

Hấn rất có phẩm chất, sẽ không làm chuyện như vậy, hay là . . .

Cổ họng Dạ Ma thở hổn hển một tiếng, tiểu đệ đệ của hấn rất nhanh cũng trọng chấn hùng phong, hấn ra lệnh cô giúp hấn cởi quần lót xuống.

Thu Lăng theo lời hấn nói, từ từ đem quần lót hấn kéo xuống dưới, cho đến hoàn toàn cởi ra.

Hấn ôm lấy cô, để cho cô đưa lưng về phía hấn, ngồi ở trong bụng hấn, nóng rực kiên đỉnh của hấn từ phía sau cô chống đỡ cô.

Tay của hấn vuốt ve bắp đùi của cô, cũng đi tới giữa hai chân của cô, trêu chọc mảnh đất tam giác của cô.

Trong đầu cô xẹt qua báo động: "Chúng ta có thể lên giường, nhưng em không muốn mang thai, anh phải ngừa thai!" Sinh thêm một đứa bé nữa, để cho hấn đánh mông con sao?

Một Tiểu Ma cũng đã rất đáng thương, cô không cần tạo ra đứa bé thứ hai đáng thương nữa.

"Em không muốn mang thai?"

"Em không muốn gây ra một bi kịch nữa."

"Em không thích có con tôi?" Hấn tức giận hỏi.

"Không thích!"

"Vậy tôi càng muốn ở trong cơ thể em gieo xuống mầm móng."

Sớm biết cùng loại ngang tàn như hấn nói chuyện là không có hiệu quả, Thu Lăng buông tha việc tiếp tục cùng hấn khai thông suy nghĩ.

Tay của hấn càng thêm nhiệt tình vỗ về, chơi đùa cô, hấn đem ngón giữa thăm dò vào trong cơ thể cô, phía trong sít chặt, hút chặt ngón tay hấn, ngón tay của hấn qua lại ở bên trong hành lang của cô ma sát.

Ái dịch trong cơ thể cô không ngừng tuôn ra, mà cô phát ra tiếng thở gấp càng thêm khích lệ hấn.

"Anh là người đàn ông rất biết cách ân ái." Mỗi lần đều làm cho cô sa đọa trong biển dục, trở nên không cách nào khống chế mình.

"Chỉ có em mới có khả năng thỏa mãn tôi." Hấn cũng không cách nào ở trên thân thân người phụ nữ khác lấy được cảm giác nhanh như vậy.

Hấn rút ngón tay lại, ngược lại đổi thành vũ khí bụng dưới hấn công kích, hấn mãnh liệt từ phía sau đẩy vào cô, mỗi một lần xâm nhập dường như muốn dẫn cô lên mây xanh.

Hấn thay đổi tư thế hai người, đè cô phía dưới hấn, cong đầu gối của cô lên, đặt ở cái hông của hấn, thực hiện nhịp điệu chạy nước rút khác.

Thân thể hấn to con, có lực không ngừng dẫn dắt cô bay vòng vòng lên trên, bọn họ kết hợp thân mật như vậy, giống như hai trái tim kết hợp với nhau, nhưng cô biết trên thực tế không phải như vậy.

Bọn họ là đồng sang dị mộng!

Hấn không phải muốn cô chủ động sao? Cô ở trên người hấn lưu lại dấu vết của cô là được rồi.

Móng tay dài của cô xẹt qua phần lưng to lớn của hấn, kéo lê một đường máu thật dài.

Trên người của hấn mồ hôi rơi vào trên môi của cô, cô không nhìn được vuron đầu lưỡi ra nhẹ nếm.

Dạ Ma cảm giác dục vọng của cô càng thêm khát. Thôi đi, hấn nâng cao chân của cô để vào trên vai của hấn, tăng nhanh tốc độ chạy nước rút.

Mau!

Hung ác!

Chính xác!

Động tác của hấn giống như thợ săn bắt con mồi, hoàn toàn không có chút sai lầm nào, mà ở trong cơ thể cô cảm giác bị áp bức quả nhiên tăng lên.

Dục vọng nguyên thủy dẫn dắt hai người lên đỉnh, ở trong cơ thể cô tràn ra chất lỏng ướt át, khiến va chạm của hấn càng thêm mạnh mẽ.

Con đường ướt át của cô bao quanh gắng gượng của hấn, dẫn dắt thân thể mềm mại của cô sinh ra co rút mãnh liệt, hấn ra sức làm lần cuối cùng, đem chất lỏng ấm áp buông thả trong cơ thể cô. Hấn nhắm mắt, thờ hồng học mà nằm ở trên người của cô, nhưng hấn lo lắng đè nặng cô, cho nên, hấn lật thân thể nằm chết dí bên kia.

Cô nhìn lồng ngực trần trụi của hấn, ngón tay mát lạnh vuốt hầu kết hấn nói: "Anh có nghĩ tới hay không, anh hành hạ em như vậy là bởi vì anh quá yêu em."

Tại sao tim cô còn không chết, chỉ cần có cơ hội liền muốn trộm tình yêu của hấn?

"Không có." Hấn suy nghĩ, nội tâm bởi vì câu hỏi của cô mà trần trở.

Hấn nên vì lời nói của cô mà cảm thấy tức giận cùng hổ thẹn, nhưng tại sao giờ phút này nội tâm hấn hoang mang cùng nhiều xúc cảm khác?

Tại sao hấn vừa nhìn thấy cô sẽ mất khống chế?! Bình thường hấn không phải như thế!

Thu Lăng thờ dài một hơi mà nói: "Em cảm thấy được muốn cho anh yêu em quả thực là lời nói vô căn cứ, cho nên, em đã không mơ nữa rồi."

Hấn suy tư hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng thông báo: "Anh sẽ cho em một cơ hội cuối cùng. Để cho em chứng minh tình yêu của mình."

"Anh muốn xác minh như thế nào?" Rốt cuộc. Cô đã đợi được cơ hội này.

Dạ Ma không trả lời cô, hấn dùng tay nhẹ mon trón lông mày cô, mắt, mũi, dùng ở trên đôi môi đỏ mọng của cô, nhẹ nhàng qua lại vuốt ve. Cái thử thách này coi như là thử thách cô, cũng coi là thử thách hấn. Bản thân mình!

Thu Lăng nghĩ thầm, cô thật rất muốn thông qua khảo nghiệm của hấn, bởi vì, cô muốn mở nội tâm hấn ra.

Cô đã thay hấn sinh con, không muốn quan hệ của hai người tiếp tục dừng lại ở điểm đóng băng.

Nếu như từ trước cô có yêu hắn một lần, vậy bây giờ cô chỉ hy vọng mong hắn biến hận thành yêu!

Dạ Ma sau khi suy tư một hồi, tìm đến Tiểu Ma hỏi: "Tiểu Ma, con thích Dì sao?"

"Thích, Dì cho con một loại cảm giác rất thân thiết." Chính là nó không biết tại sao ngày đó cô sẽ cầm dao nhắm vào nó? Có thể là gây gổ với ba chứ gì? Sau này hai người bọn họ tranh cãi lại, vậy nó trốn xa một chút là được rồi.

"Dì ấy là mẹ của con, con phải thử tiếp nhận đi ấy." Tại sao nói với con lời này thì trong lòng hắn có một loại cảm giác rất khó hiểu.

"Dì là mẹ sao?" Sao khi nó tỉnh dậy, rất nhiều việc trở nên không như trước nữa?

"Đúng!" Hắn muốn diệt sạch ý nghĩ tự sát của cô, lần này vừa lúc hắn đang bên cạnh cô, cho nên cô tự sát, hắn còn kịp cứu, nhưng lần sau thì sao?

"Ba, tại sao ba muốn con với mẹ tách ra? Mẹ đã làm sai chuyện gì? Tiểu Ma có thể thay mẹ tiếp nhận trừng phạt hay không?"

"Người lớn phạm sai lầm nhất định chịu trách nhiệm với bản thân." Hắn cau mày nói.

"Tiểu Ma biết, ba, con muốn đi tìm mẹ chơi có thể không?"

"Có thể!" Để cho con ở bên cô, cô cũng sẽ không động một chút là muốn chết.

Tiểu Ma cao hứng nhảy đi ra ngoài.

Dạ Ma nhìn vẻ mặt vui vẻ của con trai, nội tâm lại dâng lên cảm giác chua xót.

Tiểu Ma sau khi tìm được Thu Lăng thì vui mừng lôi kéo tay của cô thân thiết nói: "Dì, thì ra là dì chính là mẹ con."

Mẹ thật là xinh đẹp đó! Có lẽ ba là cố ý trừng phạt mẹ, độc chiếm mẹ!

"Người nào nói cho con biết?" Không thể nào là cái tên Dạ Ma vô lại đó chứ?

"Ba!"

Làm sao có thể? Có lẽ là hắn không cẩn thận lỡ mồm nói ra.

Hắn làm sao sẽ đồng ý nói cho con chứ? Hắn không phải ước gì cô nhớ con đến chết sao?

"Mẹ, chúng ta chơi bóng đi."

Nghe con gọi mẹ, Thu Lăng không nhịn được cảm động đến nước mắt tràn mi.

Cô chờ đợi những lời này đã năm năm, à! Dạ Ma thật là một thằng đàn ông đáng hận.

"Phụ nữ chính là rất thích khóc." Chẳng biết lúc nào, Dạ Ma lại xuất hiện bên cạnh bọn họ.

"Ba, ba cũng cùng chơi đi." Tiểu Ma một tay lôi kéo tay ba, một tay kia lôi kéo tay mẹ, sau đó để cho bọn họ nắm tay nhau.

"Hai người về sau phải tương thân tương ái, không nên đi tranh cãi nhau!" Vậy hắn chính là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới rồi.

Dạ Ma rất nhanh rút bàn tay trở lại, mặc dù ngăn ngừa, nhưng trong nháy mắt giao nhau, một khắc kia, nhiệt độ ấm áp lưu lại trong lòng hai người.

Tiểu Ma chạy về phía trước, cách ba một đoạn, đem cầu ném cho ba.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Thu Lăng, Dạ Ma tiếp được bóng da, ném bóng lại cho con.

Nếu như không phải là cô tận mắt thấy, cô thật không thể tin được, hắn lại là người đàn ông chơi cùng trẻ con sao?

Hắn cũng chỉ có đối với con như vậy thôi sao?

Tại sao hắn không chịu đem một chút dịu dàng đối với con phân cho cô, nếu như hắn chịu làm như vậy, thật là tốt bao nhiêu?

Hắn đối với con tốt thế, có một ngày nào, hắn cũng có thể đối với cô như đối với con hay không?

Ai! Thật sự rất không công bằng, hấn cũng không nghĩ là ai sinh Tiểu Ma, tại sao chỉ có hấn có thể cùng chơi với con?

Thu Lăng chạy đến bên cạnh con trai, nhỏ giọng bên tai con hỏi: "Tiểu Ma, thấy mặt ba chưa?" Cô vẫn rất để ý điều này, gần đây ở trong mơ cô thường xuất hiện mặt của hấn, mỗi một lần cũng rất kinh khủng lại dọa người, giống như cô xem phim kinh dị vậy.

"Dạ rồi! Lúc ba tắm sẽ cởi vải che mặt đi, Tiểu Ma đã nhìn thấy nha!" Nó cảm giác mẹ giống như sắp chảy nước miếng. Hấn có thể cho con nhìn thấy mặt của hấn, tại sao không cho cô xem? Cô cũng muốn biết bộ dáng thật của hấn!

"Các người đang nói cái gì?" Dạ Ma đi tới ân cần.

Thu Lăng vội vàng khoát tay nói: "Không có."

Dạ Ma nhún nhún vai tránh ra, không để ý tới cô, thật ra thì hấn có thể nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, cho nên, mới vờ rằng hấn giả bộ hỏi.

Thu Lăng nhìn bóng lưng của hấn, cắn môi dưới nghĩ thầm, con của cô có thể nhìn, tại sao cô không thể nhìn.

Dù sao cô so con lớn hơn nhiều, nhất định sẽ không hù được!

Đúng! Nhất định sẽ không, cô xây dựng tâm lý cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Tối Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tôi yêu em, tôi muốn em trở lại bên cạnh tôi.

Ở cái thế giới này

Không thể thiếu ánh mặt trời, nước cùng không khí

Mà em chính là mầm tình yêu ba trong một của tôi.

Tôi cần em ...

Trong bồn tắm rộng lớn tràn ngập hơi nước, bọt xà phòng trôi từ trên cổ hấn đi xuống trên thân thể cường tráng, trượt đến trước ngực của hấn, hòa tan vào trong nước.

Cô muốn thay thế những giọt nước kia, trượt qua thân thể hấn!

Hấn thật sự rất cường tráng đó!

Ở trong bóng tối, một đôi mắt rình mò không chớp nhìn đắm đắm vào hấn, cô giải thích với chính mình việc nhìn lên người khác tắm là ... cô muốn hiểu rõ vấn đề tình cảm hai người bọn họ, giải tỏa khúc mắc trong lòng.

Cô thấy cánh tay hấn to lớn không có mặc quần áo, cơ ngực săn chắc, eo ếch dưới mặt nước, cô chỉ có thể loáng thoáng nhìn, nhưng cũng suy ra là rất tráng kiện, nhưng ... cô không thấy mặt của hấn!

Tại sao góc độ vừa vặn, chính là không nhìn thấy mặt của hấn?

Cô nhón chân lên, đầu liên tiếp nhìn quanh, đột nhiên, cô thấy ... không có mắt!

Không có lông mày!

Không có lỗ mũi!

Không có miệng!

Không có lỗ tai!

Trên mặt của hấn không có gì cả?!

"Rầm!" Một tiếng cô ... té xỉu!

Hắn nhảy lên bờ, ôm cô vào trong ngực, trên mặt xuất hiện nụ cười mỉm.

Ánh sáng hoàng hôn lờ lờ bất định, chiếu vào tơ lụa trên giường như máu đỏ tươi, ở trên giường có một “đứa nhỏ” đang rơi vào cơn ác mộng bị truy đuổi.

Có yêu quái!

Có yêu quái đuổi theo cô!

Còn là một yêu quái không có ngũ quan đuổi theo cô!

Thu Lăng từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, nhớ tới khuôn mặt Dạ Ma không có ngũ quan, vẫn chưa tỉnh hồn.

Thật là đáng sợ! Thật là khủng khiếp!

Thì ra hắn bởi vì đáng sợ không ra người, cho nên mới dùng miếng vải đen bao lại mặt của mình.

"Em đã tỉnh?"

Cô tròn to cặp mắt hỏi: "Anh là ai?"

Mái tóc cuồng dã màu vàng kim khoác lên trên vai người đàn ông trước mắt này, một đôi mắt màu xanh dương như màu biển, bên dưới sống mũi cao là cánh môi đầy khuê gọi.

Giờ phút này, lông mày hắn tà mị hơi nhướng lên, khóe môi cười như không cười chế nhạo cô.

"Em không nhận ra tôi là ai?" Tròng mắt hắn giống như sẽ phát ra ánh sáng xanh.

Thanh âm nóng quá, hình như thường nghe được. dường như cùng một người!

"Em ở đây sì nhục sắc đẹp của tôi, cố ý làm bộ không biết tôi sao?" Trên người hắn khí thế tôn quý, giống như toàn thân hắn toát ra ánh sáng màu đen.

Giọng điệu này không phải."Anh gạt tôi!"

Cô thật sự không cách nào đem người con trai tuần tú, coi trời bằng vung trước mắt này đánh đồng với cái tên Dạ Ma ghê tởm đó.

Khóe môi hắn nhếch lên, nháy mắt với cô một cái nói: "Dạ Ma, chính là tại hạ, tề nhân, tôi."

Thật sự là hắn!

"Không thể nào! Mới vừa rồi, trước khi em té xỉu sao lại không trông thấy? Mới vừa rồi rõ ràng là mặt không có ngũ quan mà!" Cô làm sao có thể bị một người đẹp trai như vậy làm sợ tới mức té xỉu?

Lúc này, ngũ quan trên mặt hắn một cái cũng không có, sao bây giờ lại biến thành một siêu cấp đại soái ca?

"Tôi cố ý dùng ma lực muốn hù dọa em!"

"Anh nhìn xem——" cô len lén nhìn hắn, làm sao sẽ bị hắn phát hiện?

Hắn gọn gàng, dứt khoát đặt câu hỏi: "Tại sao nhìn lên tôi tắm?" Cô xem phải hắn máu nóng sục sôi mà mình rồi lại ngất đi, mụ phù thủy nhỏ này. . . .
."Em muốn nhìn dung mạo của anh một chút." Con khi! Cho cô nhìn lên một chút thì có sao chứ?

Chỉ là, hắn thật. Rất đẹp trai đó!

Nhưng cô xem lâu như vậy, trong óc của cô trống rỗng, còn là cái gì cũng không nhớ ra được.

Tại sao trước ngực của hắn lại có một vết sẹo lớn vậy?

"Đây là năm đó tôi cứu Hy Y Ti cùng một bọn đã thủ đọ sức lưu lại!"

Thật là thần dũng đó! Vì người mình yêu dũng cảm thế này, cô rất kính nể, nhưng hắn tội gì lại thích ức hiếp cô gái yếu đuối như cô!

"Đáng sợ anh đẹp trai như vậy, tại sao muốn dùng một băng vải đen che kín khuôn mặt của mình?" Nếu như hắn chọn lựa đi tranh tài người đàn ông tuần tú ở hiện đại, nhất định có thể đạt giải Nhất.

"Rất lâu trước kia, Hy Y Ti thích ăn dấm, cô ấy không hy vọng người phụ nữ khác nhìn thấy bộ mặt thật của tôi."

Thu Lăng chống cùi chỏ lên, nghĩ thầm, nói như vậy. 2500 năm qua hắn vẫn giữ vững thói quen này, chứng tỏ hắn là người rất thâm tình, cũng không phải Bạo Quân.

"Em nhìn lên tôi, hiện tại tôi muốn quang minh chính đại nhìn em."

"Tự tôi còi, anh đừng lại làm hư quần áo của em." Mỗi một lần "yêu", hắn xé rách quần áo của cô, mà quần áo của cô vốn không nhiều, hắn như vậy sẽ hại cô về sau không có đồ mặc.

"Mau! Mau! Mau!" Hắn không có kiên nhẫn nói.

Cô chưa từng nhìn thấy khuôn mặt hắn khi cùng hắn ân ái!

Nhưng cô không hiểu, gương mặt khô ngô như vậy, vì sao trái tim lại băng giá đến thế.

Thu Lăng cởi quần áo ra, hắn không kịp chờ đợi liền đè cô lên giường, bàn tay ấm áp vuốt ve da thịt mềm mại, trần truồng của cô.

Cô tò mò nói: "Chuyện lên giường này đối với anh mà nói là chuyện thường như cơm bữa hả?"

"Tôi chỉ cùng một người phụ nữ lên giường."

"Anh nhất định có thể khiến cho rất nhiều phụ nữ đều muốn lên giường của anh."

"Phiền phức!"

Thì ra là hắn là bởi vì thấy phiền phức, mới không có cùng nhiều phụ nữ lên giường.

Cô còn tưởng rằng hắn say đắm cô! Thật quá ngu!!!

Hắn kéo bắp đùi cô ra, đặt mình sát vào giữa hai chân cô, tay trái khống chế, nhào nặn vú cô, cũng gặm cắn da thịt mềm mại trước ngực cô.

Tay phải của hắn xoa xoa mặt đạo nóng bỏng của cô, lấy ngón giữa tiến vào, khuấy động cái mềm mại của cô, khiến thân thể cô ướt át.

Hắn cuồng nịnh, vuốt ve, xoa nắn vú của cô, mà tay ở dưới bụng cô lại không chính đáng ở trong tiểu huyết chặt khít, co rúm của cô.

Thân thể của cô căng thẳng, cả người rung động không dứt, hắn nắm thời cơ, nhắm ngay hướng tiến vào, tiến quân thần tốc, xuyên qua cô.

"Em thích tôi đối với em như vậy sao?" Môi của hắn cuồng liệt mà hôn môi cô, sau đó hỏi.

"Em nói không thích, anh sẽ dừng lại sao?"

"Sẽ không!"

Hắn từ từ ma sát lõi vào ngọt ngào của cô, không ngừng làm cánh hoa màu hồng mở thông, thỏa mãn mà cứng rắn tiến vào.

Cô cảm giác tiểu huyết mình co rúc lại, không ngừng đem gắng gượng hắn hấp thụ bên trong, mà chân của cô muốn gãy dựa, cũng chỉ là đem hắn dẫn vào sâu hơn.

Hắn nâng hai chân của cô quăn lên hông của hắn, để cho cái kia của hắn có thể tiến vào trot lọt hơn.

Lưỡi của hắn gặm cắn đầu vú cô, ở trong cơ thể cô nhanh nhẹn dùng móng cướp đoạt.

Thân thể của cô nóng lên, hô hấp dồn dập, không cách nào cảm giác được suy nghĩ trong đầu mình, linh hồn dường như muốn tách ra khỏi thân thể, khoái cảm không ngừng bào mòn cô.

Tay của cô bầu vịu lưng của hắn thật chặt: "Dạ Ma, em muốn làm của người phụ nữ của anh, được anh yêu thương." Cô không chỉ muốn từ trên người hắn lấy được kích thích, mà còn muốn lấy được tình yêu.

Hắn lấy ra khỏi cơ thể cô, thay đổi tư thế hai người, để cho cô nằm sấp xuống giường, sau đó ôm lấy hông của cô, từ phía sau đâm vào cô.

Hắn dã man không kềm chế được, tuyên bố: "Em chỉ là con đàn bà bị tôi làm nhục!"

Hắn vẫn mãi là một con người dã man không hơn không kém!

Bất kể hắn nói như thế nào, cô tin tưởng một ngày nào đó mình sẽ thay đổi cái nhìn của hắn.

Thất lưng khỏe mạnh của hắn đang đưa nhịp nhàng, bàn tay nhiệt tình chống đỡ trên mông trắng của cô, càng thêm mãnh liệt đi sâu vào cô, mặt huyết

của cô mãnh liệt thu hẹp lại, ám hiệu cao triều lại tới.

Hắn nâng chân trái của cô lên đặt trên vai trái hắn, ở trong cơ thể cô làm một lần sâu nhất cuối cùng, muốn dẫn cô đến chốn thiên đường Trận hoan ái này, kích tình quá mức mãnh liệt, Thu Lăng rất nhanh đang ở trong lồng ngực ấm áp hắn nặng nề ngủ.

Tay của hắn mơn trớn trên cعن cổ cô bị hắn để lại dấu vết, ở trên da thịt tinh tế vẽ ra một vết máu dài, nhỏ.

Thử thách bắt đầu!

Hắn muốn dùng mọi thủ đoạn tính kế cô!

Hắn sao lại thích ức hiếp cô như vậy?

Cô nên rất ghét hắn, tại sao bây giờ còn không tự chủ được nhớ hắn?

Thu Lăng đắm chìm tại trong suy nghĩ chính mình, đột nhiên, từ cửa sổ bò vào một người.

"Tây Mẫu Lôi, làm sao ngươi lại ở chỗ này?" Hắn không phải cũng như cô, đều bị Dạ Ma nhốt lại sao?

"Anh tìm được cơ hội bỏ chạy ra ngoài, em mau đi cùng anh." Đây là cơ hội ngàn năm có một, hắn nhất định phải mang cô rời đi thôi.

"Tôi" Thu Lăng ngập ngừng rồi chần chờ đứng dậy.

"Ngày trước chúng ta yêu nhau như vậy, em đều quên sao?" Hắn cầm chắc tay cô, muốn truyền sự kiên định, lòng tin của hắn vào người cô.

Cô rút tay về, lo lắng nói: "Tôi thật sự là không nhớ!" Chuyện ngày trước, bất luận cô suy nghĩ nhiều thế nào, nhưng một chút cũng không nghĩ ra.

"Không sao, anh sẽ cố gắng để cho em yêu anh thêm lần nữa, cùng anh đi." Hắn nhất định sẽ thắng Dạ Ma, hắn không cam lòng bọn họ đều là trời – đất khác biệt.

Cô lắc đầu xin lỗi với hắn nói: "Không! Tôi không thể đi, tôi không biết anh ấy sẽ đem con trai tôi dạy thành dạng gì?" Chỉ có nguyên nhân này lưu cô lại, vẫn còn những nguyên nhân khác?

"Em chỉ vì con trai mình, buông tha việc chạy trốn với anh?" Hắn không cách nào tiếp nhận!

"Đúng vậy! Đối với tôi, anh là một người xa lạ, nhưng Con trai là máu mủ tôi tôi mang thai chín tháng mười ngày, tôi muốn ôm con, hôn nó nữa." Mặc dù cùng hắn rời đi có thể lấy được tự do, nhưng vì con trai, cô không thể ích kỷ như vậy.

"Chúng ta không phải người xa lạ!"

"Tây Mẫu Lôi, rất xin lỗi."

"Đi theo anh!"

Lúc hai người lờ lờ kéo kéo, ở bên trong phòng xuất hiện một người khác.

"Ngươi cho rằng như ngươi có thể rời đi vậy sao?" Sắc mặt của hắn tỉnh táo, không nhìn ra tâm tình đang phập phồng

"Dạ Ma!"

"Ta là có ý thả ngươi ra ngoài, khảo nghiệm trung thành của cô ấy." Hắn dừng một chút, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Thu Lăng: "Kết quả chứng minh, quả nhiên em không làm tôi thất vọng."

"Ta muốn cô ấy!" Tây Mẫu Lôi cả gan hướng Dạ Ma tuyên chiến.

"Điều này phải hỏi ta có đồng ý hay không!" Dạ Ma lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, nói với Thu Lăng: "Rất đáng tiếc, em lựa chọn không rời đi, nhưng không phải là vì tôi, mà là đứa bé!"

Thu Lăng trịnh trọng nói: "Không chỉ là vì đứa bé, cũng là vì anh." Ai dạy hắn đẹp trai vậy, cô đã trách hắn! Như vậy không được. Quá háo sắc, nhưng này cũng chỉ có thể trách đàn ông lạnh lùng ở hiện đại thực sự quá ít.

"Hy Y Ti, em thay lòng!" Tây Mẫu Lôi lên án nói.

"Bây giờ tôi là Diệp Thu Lăng, không phải Tây y sư, nếu như mà ngày trước tôi có yêu anh, mà anh cũng yêu tôi, vậy tôi cảm ơn anh, nhưng bây giờ tôi đã có chủ trương khác."

"Em thay lòng, em thay lòng."

"Không có ... nhưng đó là chuyện đã qua, nếu như mà bây giờ tôi còn nhớ kỹ chuyện đã qua, tôi sẽ không vui vẻ, người bên cạnh tôi cũng sẽ không vui vẻ."

"Không! Em phản bội tôi, muốn cùng hấn ở chung một chỗ, tôi sẽ không tha thứ cho em!"

Bọn họ sao lại thích dùng phản bội để hình dung tình cảm giữa nam nữ, rốt cuộc cô kiếp trước yêu ai, cô còn chưa biết rõ, chỉ là, quan trọng hơn là hiện tại cô yêu ai?

"Không chiếm được cô, vậy ta sẽ hủy diệt cô ấy." Tây Mầu Lôi tung ra một chương, lực đạo mạnh đánh tới người cô, mà hấn cũng thừa dịp mà chạy.

Dạ Ma tiếp nhận cô, cô trong ngực hấn hôn mê bất tỉnh, buồn bực tại sao cô dễ dàng bị thương như vậy, mà hấn phải cứu cô.

Hấn đưa một nguồn nhiệt ấm vào bên trong ngực của cô, cô chậm rãi lại tỉnh lại.

Hấn khẽ nhẹ sọc tóc trên trán cô nói: "Vừa rồi em nói những lời đó, mục đích chỉ là muốn anh đối với em tốt hơn, phải hay không?"

Trừ cái này, hấn nghĩ không ra những nguyên nhân khác, hấn không thể nào tin nổi lời cô!

"Em không giống anh, anh làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích, bao gồm để cho em cùng con trai gặp nhau cũng thế. Anh để cho con đến gần em, chỉ là vì chờ thời điểm anh lấy con khỏi em, để cho em tan nát cõi lòng hơn, để cho em đau đến không muốn sống."

"Em nói đúng rồi!" Hấn mới không phải là bởi vì. Có chút kỳ quái "Nguyên nhân" cứu cô!

"Anh muốn thấy em thống khổ!"

"Đến tột cùng anh muốn hành hạ em tới khi nào?"

"Tùy thuộc vào sự vui vẻ của anh."

"Em còn phải chịu đựng bao lâu, anh mới nguyện ý thả em tự do? Chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa, anh không điên, vậy em sẽ phát điên!" Cô không muốn như vậy nữa.

"Anh không quan tâm!"

"Anh luôn chỉ để ý cảm giác của mình, không màng đến người khác!"

"Anh đã từng để ý qua cảm giác của em "

"Chuyện đã qua rồi, tại sao anh không chọn cách lãng quên chuyện này?" Cô thật sự rất khó tin, cô và hấn từng yêu nhau.

"Bởi vì, đó là lý do anh tồn tại."

"Anh là tiểu quỷ nhất gan, ngày trước anh bị em làm tổn thương qua một lần, cũng không dám yêu em lần nữa." Cô rất hận.

Dạ Ma lập tức phủ nhận: "Anh không phải tiểu quỷ nhất gan."

"Anh phải, cho nên hôm nay anh còn muốn chinh em "

"Bóp!"

Hấn tát một cái trên mặt cô, ở trên mặt cô lưu lại năm dấu tay đỏ ửng.

Dạ Ma lo lắng mình còn có thể tiếp tục mất khống chế, liền phần nộ rời đi.

Thu Lăng nhìn bóng lưng hấn rời đi, che mặt khóc thút thít.

Trời tối, bình minh sẽ lại tới, nhưng bình minh của cô lúc nào mới có thể lại tới?

Vài ngày sau,

Một ngày kia, Thu Lăng đang đọc chuyện xưa cho Tiểu Ma nghe, trong lúc bất chợt có con địa chấn, cả trần nhà chấn động không dứt.

"Dora, xảy ra chuyện gì?"

"Tề Ti nổi giận, phụ thân của Hy Y Ti muốn hạ xuống tai họa."

"Như thế nào mới có thể ngăn cản tai họa xảy ra?"

"Đến Thần Điện!"

"Dora, người mau dẫn ta đi."

"Không có chủ nhân cho phép."

"Không còn kịp rồi, nhanh một chút."

Thu Lăng dẫn theo Tiểu Ma cùng Dora đi đến Thần điện, hướng thần Oce Lý Tư van xin.

Cô nhìn thấy thần Oce Lý Tư khổng lồ, hai chân tự nhiên quỳ xuống cúng bái, sau đó, ánh mắt của cô nhìn thấy chữ nhỏ khắc vào chân cô.

Cô xem không hiểu những chữ này. Mặc dù cô chưa từng có học qua, nhưng cô nhìn có thể hiểu, mà cô cũng không biết vì sao.

"Tề ti vĩ đại, đến tề đàn dùng máu thiếu nữ van xin, khôi phục ánh sáng, mặt trời tái hiện." Đang lúc Thu Lăng muốn tiếp tục đọc thì Dạ Ma xuất hiện, hấn chặn lại, nói: "Em không thể tiếp tục đọc."

Lúc này, trên đại điện đột nhiên xuất hiện một thanh âm già nua khác: "Hy Y Ti, tiếp tục đọc, chỉ có như thế, linh hồn và thân thể của con mới có thể đi vào bên trong thân thể cô gái này, thay thế được sự tồn tại của cô ta."

Nghe thanh âm như thế, Thu Lăng lập tức ngắt đi, Dạ Ma vội vàng vịn cô.

Một lát sau, "Cô" mới lại từ từ tỉnh lại, cô hướng về phía đại điện kêu: "Ba, người luôn là vì con quyết định rất nhiều việc."

Dạ Ma sắc mặt khiếp sợ nghe, vì trong thân thể Thu Lăng truyền tới chính là giọng nói của Hy Y Ti.

"Ba, là người muốn lên làm Quốc vương thay cho Dạ Ma, cho nên, muốn con ở đêm tân hôn ám sát Dạ Ma, nhưng mà con lại không chịu, vì vậy ba sẽ để cho Tây Mẫu Lôi bắt con đi, không cho phép hai người chúng con kết nghĩa vợ chồng."

"Không nghĩ tới Tây Mẫu Lôi lại có ý nghĩ bất chính với con, hấn nói hấn yêu mến con rất lâu rồi, muốn dẫn con cao chạy xa bay, con. Không bỏ được Dạ Ma, cho nên. Chưa cùng hấn đi, Tây Mẫu Lôi mất hứng, muốn. Cưỡng hiếp con, lúc này Dạ Ma chạy tới, mà hấn hiểu lầm! Ba, con chết rất thảm!"

"Con gái, tất cả đều phải trách Dạ Ma, con phải báo thù hấn." Ân thân ở chỗ tôi, Tề ti nói với Hy Y Ti.

"Không! Nếu như không phải là người có lòng riêng, Dạ Ma cũng sẽ không hiểu lầm con."

"Hy Y Ti, con đang trách ba?"

"Đúng vậy! Con hận ba suốt 2500 năm qua."

"Ba có dã tâm, muốn vương vị thì có lỗi gì?" Hấn mới không sai!

"Người không có sai, sai là con thân là con gái của người."

"Làm sao con có thể nói chuyện với ba như vậy?"

"Hy Y Ti, là lỗi của anh, anh nên tin tưởng em." Lúc này trên mặt Dạ Ma dâng lên vẻ hối hận.

"Còn kịp, nếu như mà em cùng Thu Lăng chỉ có một người có thể sống, anh chọn người nào?" Đôi mắt cô phút chốc không chớp mắt nhìn hấn, như muốn xem tâm lòng của hấn: "Sự lựa chọn của anh có thể quyết định chúng ta một người sống, một người chết."

Hấn nên không nghi ngờ chút nào, lựa chọn Hy Y Ti mới đúng, tại sao nội tâm của hấn lại do dự không chừng, không cách nào lựa chọn?

Là bởi vì Tiểu Ma sao?

Người phụ nữ đó là mẹ của con hấn sao?

Hay là. Hấn đã sớm trong lúc vô tình sinh ra cảm tình với cô rồi?

Dạ Ma không có thời gian nhiều suy tính hơn nữa, tình hình địa chấn càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí còn rơi xuống đá.

Tề Ti phát ra tiếng cuồng tiếu nói: "Con gái của ta không đứng ở bên ta cũng không còn quan trọng!" Thanh âm điên cuồng của hấn vang vọng trong không gian: "Nơi này sẽ nhanh chóng bị hủy diệt, tất cả sẽ thuộc về ta! Hahaha...! Hahaha...! Hahaha ...!"

Hy Y Ti tràn đầy thất vọng nhìn Dạ Ma nói: "Ánh mắt của anh đã nói cho em biết đáp án. A! Em tình nguyện chưa từng tỉnh lại, vĩnh viễn không biết chân tướng sự tình."

Cô yêu cuồng nhiệt, dung nhan từ từ biến thành cát.

"Hy Y Ti!"

"Em muốn vĩnh viễn rời khỏi anh!"

"Không ... "

"Vĩnh biệt, Dạ Ma."

"Hy Y Ti"

Trong tiếng kêu ảm ỉ của Dạ Ma, Hy Y Ti ngất đi, trong nháy mắt, Thần điện đã sập sụp đổ.

Dạ Ma vội vàng ôm lấy Thu Lăng, cũng dắt tay Tiểu Ma chạy ra ngoài.

Ở trong thần điện, Dạ Ma không thể sử dụng ma lực, hần chỉ có thể chạy thật nhanh, muốn nhanh chóng rời đi.

Có mấy lần cự thạch cơ hồ rơi xuống bọn họ, nhưng đều bị bản lĩnh Dạ Ma nhanh nhẹn tránh thoát.

Bọn họ chạy tới bên ngoài thần điện thì Thần điện đã hoàn toàn sập đổ, cả vùng đất chấn động không ngừng.

Hần vội vã nhìn đứng ảo ảnh Hy Y Ti trong thần điện.

Thật xin lỗi!

"Em phải đi, hẹn gặp lại." Cô thà làm ngọc vỡ, cũng không làm ngôi lạnh, cô không cần tình yêu không trọn vẹn của hần.

"Hy Y Ti, đừng rời khỏi anh." Tại sao một khắc kia hần không quyết cho cô đáp án?

Dạ Ma thét gọi đã quá muộn.

Linh thể Hy Y Ti trong giây lát huyền hóa thành ngôi sao vũ trụ.

Thu Lăng tỉnh lại, đối phương mới xảy ra chuyện gì cũng không hề có cảm giác.

Lúc này, đường hầm thời gian bởi vì cả vùng đất tan vỡ mà xuất hiện, Dạ Ma ngưng tụ ma lực toàn thân, đưa cô tiến vào bên trong đường hầm thời gian.

"Em tự do rồi, Thu Lăng." Tại sao vào giờ khắc này, hần lại lựa chọn để cô tự do?

Trên mặt cô chảy nước mắt, biết mình thật sự phải rời đi, nhưng cô lại không nỡ đi . . .

Bạn đang đọc truyện *Tối Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lời nguyện ngàn năm đánh không lại tình yêu thật lòng của em, thời điểm ánh sang chiếu khắp mặt đất, trái tim anh ngập tràn nụ cười em, thế giới của anh bởi vì em mà đầy đủ, bởi vì em mà rực rỡ ...

Khi tỉnh lại Thu Lăng, phát hiện mình nằm ở trên bờ cát.

Cô vươn tay, nắm một vốc cát, để mặc cho nó từ giữa ngón tay mình chảy xuống.

Chói mắt quá! Ánh mặt trời!

Cô rời đi thế giới hắc ám, trở lại thế giới hiện thực rồi.

Hần tại sao để cô trở lại?!

Hần và Tiểu Ma ở nơi đó có vấn đề gì không? Ngày sau cô còn có cơ hội nhìn thấy bọn họ không?

Cô làm sao lại nhớ tới Dạ Ma, chẳng lẽ chỉ vì hấn lớn lên đẹp trai?

Cô đoán hấn không phải là người đàn ông tuấn tú nhất, đây chỉ là nguyên nhân phụ, quan trọng hơn là, bọn họ có sự liên hệ với nhau trong chỗ u minh kia.

Mặc dù hấn rất lãnh khốc vô tình, nhưng cô vẫn tin hấn còn có thể cứu chữa!

Cô cũng rất nhớ Tiểu Ma, không biết được hiện tại bọn họ có ổn hay không?

Khi đó thiên điều địa chấn, tại sao hấn không cùng cô cùng một chỗ mà rời khỏi?

Hai thế giới này sao xa xôi, cũng không phải là máy bay, xe lửa, tàu điện ngầm có thể tới, về sau, bọn họ có phải không có ngày gặp lại hay không?

Cô muốn về nhà, muốn xem nơi bản thân từ nhỏ lớn lên, có lẽ sau khi cô về nhà, nằm ở trên giường ngủ thì hấn lại xuất hiện trong mộng của cô.

Thu Lăng từng bước từng bước đi về phía đường về nhà.

Ban đêm, Thu Lăng thật vất vả mới đi đến cửa nhà cô, cũng gặp thím Vương.

"Thu Lăng?! Quý ——" Thím Vương nhìn thấy cô, hốt hoảng thét chói tai.

"Con không phải quý, con là người, thím Vương, nếu không thím có thể sờ da của con, con có nhiệt độ."

Thím Vương quay ngược lại vài thước, nghe cô nói như vậy, chỉ dám đi về phía trước một chút xíu.

Thu Lăng lại một lần nữa hướng bà nói: "Con thật sự chính là Thu Lăng, quý sẽ xuất hiện ở ban ngày sao?"

Nghe được cô nói như vậy, thím Vương mới lại dừng cảm đi về phía trước.

Thím Vương dừng khí hăm hờ sờ soạng trên người cô, xác định thật sự có nhiệt độ thì bà mới thở dài một hơi.

"Thu Lăng, xin lỗi con, ba mẹ con nói con chết rồi, cho nên thím mới nghĩ con là quý."

"Ba mẹ con đang ở đâu ạ?"

"... Trại tạm giam."

Mặc kệ bọn họ đã từng làm chuyện gì đối với cô, bọn họ dù sao cũng là người thân duy nhất của cô, cô muốn đi thăm bọn họ, có lẽ bọn họ cũng sẽ vui mừng khi gặp cô.

Trại tạm giam

Thu Lăng xin gặp mặt, giờ phút này cô chờ đợi thấy cha mẹ mình.

Diệp Tham cùng Giang Vũ vừa chạy đi ra, nhìn thấy Thu Lăng, không nhận được sợ hết hồn.

"Con không chết?!"

Thu Lăng chỉ ổng nói, muốn họ cầm lên.

Diệp Tham vội cầm ổng nói lên, nhắm đầu vào liền hỏi cô: "Làm sao con không có chết?"

"Chuyện này nói rất dài dòng, ba, mẹ, con bảo lãnh hai người ra ngoài có được hay không?"

"Không được! Bên ngoài bọn cho vay đuổi theo chúng ta rất hung, chúng ta đợi tại bên trong là tốt rồi, Thu Lăng, nếu như con muốn cứu ba mẹ ra ngoài, trước hết giúp ba mẹ trả hết nợ cho bọn cho vay, như vậy ba mẹ đi ra ngoài mới sẽ không bị người ta chém!"

"Ba mẹ thiếu bao nhiêu tiền?"

"Mấy chục triệu mà thôi."

"Con phải đi nơi nào tìm ra số tiền này?"

"Con tự tìm cách đi! Bất luận khi rượu nữ, vũ nữ, hoặc là kỹ nữ cũng không sao, chỉ cần có thể kiếm tiền giúp chúng ta trả nợ là tốt rồi." Nuôi con gái chính là thời điểm cần có thể dùng, mẹ của cô Giang Vũ cũng cướp lấy ổng nói với cô: "Thu Lăng, hi vọng của chúng ta đang ở trên người con, con

nhất định phải kiếm tiền nhanh một chút, trả nợ cho chúng ta, con phải hiểu được báo ân, ba mẹ nuôi con lớn như vậy rất vất vả mà."

Cha mẹ cô đã bắt trĩ, bọn họ hoàn toàn không quan tâm mấy ngày này cô đã có chuyện gì, trong lòng chỉ có một chữ TIỀN.

Cô đau lòng rời đi, không để ý tới cha mẹ kêu gào sau lưng.

Cô cảm thấy thế giới hắc ám cũng không phải thực sự hắc ám, thực sự hắc ám chính là trái tim con người ...

Một tháng sau,

Bất kể cô ngủ thế nào, hắc cũng không có lại hiện ra trong mộng của cô, truy đuổi cô.

Hắc, đã xảy ra chuyện sao?

Thu Lăng bị tin tức trên báo hấp dẫn, "Ở Ai Cập, phía Bắc sông Nile, đáy vùng tam giác Địa Trung Hải phát hiện một quan tài đá, chủ nhân của hòm đá này có thể là một quốc vương trẻ tuổi đã qua đời, bởi vì ở quá sâu, trước mắt còn ở đáy biển sâu!"

Nội tâm của cô khát vọng trông thấy cổ thạch quan kia!

Cô cảm giác mặt mình của ẩm ướt, cô đưa tay vuốt mặt, mới phát giác lệ rơi không ngừng.

Cô đang vì cái động vật máu lạnh đó rơi lệ à.

Làm sao có thể. Hắc chỉ sẽ khi dễ cô!

Nhưng cô muốn thấy tòa thạch quan, rất muốn, rất muốn. Tới đất Trung Hải đi một chuyến đi.

Nội tâm có cái ý nghĩ này, cô bắt đầu liều mạng tìm công việc kiếm tiền, trong lòng của cô chỉ có một ý tưởng, cô phải đi Địa Trung Hải.

Cô phải tới nơi nào đây, bởi vì, tựa hồ có một thanh âm đang gọi cô.

Ba tháng sau

Thu Lăng đi tới trại tạm giam thăm cha mẹ lần nữa.

"Thu Lăng, con có đem đủ tiền đi trả nợ hay chưa?" Diệp Tham nóng ruột hỏi.

"Không có, cha, mẹ, con tới là tạm biệt hai người."

"Con đi đâu?"

"Con muốn đi Địa Trung Hải!" Mấy ngày nay cô ngày đêm cực khổ làm việc, chính là vì một chuyến đi Địa Trung Hải.

"Con có tiền đi du lịch, không bằng đem tiền kia trả cho món nợ ba mẹ!"

Thu Lăng hít một hơi, không còn nhẫn nại mà nói: "Món nợ các người là động không đáy, bất kể con giúp thế nào đều vô dụng, con phải đi tìm bầu trời của chính mình."

"Đưa con gái bất hiếu!" Diệp Tham tức giận nói.

"Cái nhìn của các người đối với con đã không quan trọng, con đã trưởng thành."

"Thu Lăng, con không thể không quan tâm ba mẹ!" Giang Vũ đối dùng chính sách buồn bã.

"Thật xin lỗi. Con có chuyện quan trọng hơn phải hoàn thành."

"Thu Lăng, Thu Lăng."

Lãnh thổ Địa Trung Hải,

"Tiểu thư, khu vực này không thể lặn được!"

"Tôi chịu trả gấp năm lần tiền, cầu xin anh dẫn tôi xuống." Lúc này đây biển tựa hồ đang chờ đợi cô.

Bởi vì giá cao, huấn luyện viên lặn xuống nước mang cô xuống.

Thu Lăng dưới đáy biển, vẫn muốn tìm thạch quan được viết qua báo chí kia, nhưng mãi không có tìm được.

Đột nhiên, đáy biển sinh ra nước xoáy, huấn luyện viên lặn xuống nước muốn mang Thu Lăng đi lên, nhưng Thu Lăng lại lắc đầu một cái.

Huấn luyện viên lặn không thể làm gì khác hơn là bơi lên phía trên.

Thu Lăng không để ý nước xoáy, vẫn muốn đi đến chỗ càng sâu dưới đáy biển, nhưng bất hạnh, cô bị nước xoáy cuốn vào.

Cô không phải là sẽ chết chứ. Cô còn có tâm nguyện chưa hoàn thành!

Ý thức của cô càng lúc càng yếu, nhắm mắt trước khi cô lặn vào hôn mê hoàn toàn, bên tai cô lại vang lên thanh âm quen thuộc.

"Anh từ 2500 năm trước, xuyên qua thời không, đuổi theo em đến bây giờ."

"Anh vì. cái gì. Không. bỏ đi?" Là hấn?! Cô là nên cười, hay nên khóc?

Thu Lăng cảm giác mình tỉnh lại trong dòng nước lớn.

"Tôi ở nơi nào?" Giống như trên địa cầu, nhưng lại như không phải, đầu cô choáng váng, có một loại cảm giác hư ảo.

"Cô đã trở lại."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô ta ân cần, không nhận được nói: "Dora, là cô? Nơi này sao có ánh mặt trời rồi hả? Hơn nữa, ngoài cửa sổ rất nhiều hoa hoa thảo thảo dài." Không khí thật sảng sảng, các đóa hoa rực rỡ trang điểm phải nơi này giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

Dora vừa nhìn cô, chậm rãi nói: "Ngài dùng toàn bộ ma lực của mình giữ lại tánh mạng của cô, đưa cô trở lại nơi này."

"Tôi không tin!" Hấn không thể nào làm như thế, cảm giác hấn với cô chỉ có dùng một chữ để hình dung, đó chính là hận!

"Cô nhất định phải tin, bởi vì nguyên rủa đã phá giải, là bởi vì cô mà phá giải."

"Có thật không? Tôi còn tưởng rằng anh ấy chỉ thương tổn tôi!" Hình như là thật, bởi vì ánh mặt trời đã xuất hiện, lo lắng đã biến mất.

"Ngài mỗi một lần tổn thương cô, chính là lại một lần nữa chứng minh tình yêu ngài với cô càng sâu đậm!" Dora giải thích.

"Nếu như đó chính là phương pháp biểu đạt tình yêu của anh ấy, vậy tôi không biết rằng mình chịu đựng nổi? Tại sao anh ấy phải làm như vậy? Anh ấy căn bản cũng không yêu tôi."

"Ngài ấy yêu cô! Mà chính sức mạnh của tình yêu đích thực mới có thể chiến thắng tất cả."

"Tôi không tin."

Dora còn muốn nói tiếp, gian phòng xuất hiện một gã khách không mời mà đến.

"Dora, người trước đi ra ngoài."

"Dạ, Vương."

Dora thối lui khỏi gian phòng hai người.

"Chúc mừng vương quốc anh hóa giải lời nguyền, vương quốc anh lại có ánh mặt trời, nói vậy bây giờ anh cùng Tây y sư ở chung một chỗ trải qua cuộc sống vui vẻ!" Cô thực sự muốn chúc mừng bọn họ sao? Vậy tại sao nội tâm của cô vừa chua xót lại vừa khó chịu.

Dạ Ma phủ nhận: "Không! Anh không có ở bên cô ấy."

"Tại sao?"

"Người anh yêu không phải cô ấy." Ánh mắt anh lấp lánh có hồn, nhìn chăm chăm cô, khóe môi gợn lên mà nói: "Anh yêu em!"

Hấn nghĩ rất lâu cuối cùng cũng đưa ra đáp án. Cô đối với hấn mà nói, có một loại sức hút không thể kháng cự.

Thu Lăng cảm giác đầu mình trong nháy mắt trống không hoàn toàn.

Cô không thể nào tin nổi mình nghe cái gì, đợi đến xác nhận thì cô mới buồn bã mà nói: "Em chờ thật lâu, muốn nghe anh nói những lời này, nhưng thực sự nghe được thì em lại hoài nghi mình ban đầu làm sao sẽ khờ dại như vậy?"

Cô làm đũa ngọc đã lâu rồi, lúc này có phải nên thông minh chút hay không?

"Em không phải ngọc, thật ra thì. Anh một mực dùng vẻ nguy trang kiên cường nhất che giấu chân tâm của mình." Có lẽ khi sâu trong nội tâm hần, vẫn không dám thừa nhận mình đã yêu cô.

"Anh đã nói với em rất nhiều lời, câu này nghe cảm động nhất, nhưng em hiểu rõ em không nên nghe."

"Anh không muốn cưỡng bách em, em muốn hiểu được tâm tình. của em"

"Anh học được đối đãi dịu dàng với phụ nữ sao?" Trong khoảng thời gian này, anh học tập nhiều đến vậy sao?

"Anh chỉ học được cách dịu dàng với em!" Cô là người phụ nữ duy nhất hần muốn đối xử dịu dàng.

"Về sau anh có phải sẽ không nghe giải thích hay không, liền bá đạo định đoạt tội danh của em như vậy."

Cô. Sẽ sợ!

Hần gờ tay lên bảo đảm mà nói: "Sẽ không!"

"Nhưng em không thể nào tin nổi là anh yêu em, anh chỉ biết một lần lại một lần không ngừng tổn thương em, khiến em mệt mỏi, kiệt sức." Hần có thể hay không lại bức cô đến đường cùng không thể lui.

"Cho anh một cơ hội, để cho anh chứng minh tình yêu của mình." Lần này hần sẽ làm tốt, sẽ không gây ra lỗi.

"Kiếp trước em đã chết, kiếp này em là Diệp Thu Lăng, vậy anh yêu ai?" Cô không hiểu, không hiểu được sự thay đổi của hần.

"Các em là cùng một người, còn phải phân biệt lẫn nhau sao?"

"Anh biết là khác nhau, nếu như anh không cách nào quên quá khứ, chúng ta phải bắt đầu như thế nào?"

"Người anh yêu là em!" Điểm này hần cũng là tốn thời gian rất lâu mới sáng tỏ, sẽ giải thích cho cô, có phải cần đoạn thời gian rất dài mới giải thích xong.

"Có thật không?"

"Anh sẽ dùng cả đời để chứng minh."

Hai người triền miên ôm hôn, kiếp trước kiếp này đều không quan trọng, chỉ có giờ phút này đối với bọn họ có ý nghĩa nhất.

Tiểu Ma len lén mở cửa, nhìn thấy cha mẹ hôn nhau, nó nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi chơi cầu thôi.

Ba mẹ hòa hảo rồi, không gây gổ nữa, mà nó cũng trở thành đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời!

Ánh mặt trời ấm áp, bướm bướm nhẹ nhàng bay múa, cả vườn xanh ngắt, côn trùng kêu vang vùng quê, ở trên mặt đất vang vọng, vang vọng.

Lời cuối sách Lam Mân

Mỗi lần hoàn thành một quyển sách cũng sẽ có nhiều suy nghĩ viết ra, là ghi chép linh cảm một nháy mắt, bởi vì, vẫn còn ở lo lắng kết quả cuộc thi ở Sở Nghiên Cứu ngày mai, cho nên, hôm nay đem linh cảm đưa vào lời cuối sách, cảm giác linh mãnh, cho nên, các bạn có thể xem không hiểu!

Coi như làm là cảm xúc về quyển sách này là được.

Viết đến trái tim co rút đau đớn, viết đến muốn ngừng mà không được, viết đến cảm giác ở một thời không khác.

"Đây là Hắc Âm Vương Quốc, ta là Dạ Ma vương. Người xông vào thế giới của ta."

Tôi giống như càng lúc càng cảm thấy đồng tình với nữ chính. Giữa hai người chỉ có màu đen, không có những thứ màu sắc cùng sắc thái khác, chỉ có lạnh như băng cùng đen mịt!

Khi thế giới của hần, chạy không thoát sự kiểm chế của hần.

Lãnh khốc, không yêu người khác nữa, máu tanh!

Cô đến Hy Lạp du lịch!

Phát hiện cô chỉ đang nằm mơ, nhưng thế giới hiện tại lại xuất hiện một người đáng đáp giống vai nam chính y đức.

Hắn phát hiện nữ sinh kia đang nằm mơ!

Cô đang nằm mơ!

Cô đang nằm mơ!

Bệnh thần kinh!

Thế giới hủy diệt, còn lại thế giới trong mộng!

Đáy Địa Trung Hải.

Đáy biển Địa Trung Hải phát hiện một thành thị thất lạc!

Phát hiện một Cổ Thành, cái Cổ Thành này thật không ngờ trước kia mình từng xem qua!

Phát hiện Cổ Thành!

Hắc ám cùng trong giấc mộng lần lượt thay đổi.

Ở nơi này thời không biến đổi phức tạp, chân ái khó có thể tìm kiếm!

Tôi vẫn nỗ lực viết!

Thâm trầm, thậm chí cảm thụ hắn không hô hấp được.

Ma lực!

Ở hiện thực hư cấu.

Bermuda —— một địa phương thần bí.

Là một chuyện xưa buồn vui, kết cục là máu chót. Xã hội loài người trầm luân, bởi vì một lần động đất mạnh hủy diệt; thế giới bỏ đi, tối sầm, cùng Vương Quốc Hắc Ám dung hợp làm một.

Xà Ma, côn trùng, quái thú cũng rất nhiều.

Rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi sẽ xảy ra!

Rất nhiều Xà Ma yêu quái!

Đó là một lời nguyện, chỉ có khi Ma Thần bọn họ tìm được chân ái, thế giới của bọn họ mới có thể mới có chân ái.

Người yêu kiếp trước phản bội hắn.

Nữ chính phản bội là vương phi của hắn.

Hắn đối với cô vừa hận vừa yêu.

Cực kỳ lâu trước kia, một câu chuyện cũ, thiếu nữ tóc vàng sao? Hay là tóc đen?

Thứ nhất về bảo tàng vương quốc lòng đất bị khai quật đến bây giờ như thế nào?

Trở lại cái thế giới bóng tối đó đi.

Thiếu nữ dừng cảm này tìm cách để cho bọn họ hiểu rõ sức mạnh tình yêu chân chính.

Ở tại không ánh sáng trong huyết động!

Không có hi vọng!

Không thích ánh mặt trời.

Có một phụ nữ hư.

Cho nên khi thiếu nữ rời đi, Ma vương Dạ Ma bị người hãm hại, không cẩn thận soi sáng quang, chết rất nhanh!

Tình yêu của cô, chiếu vào ánh mặt trời trong lòng hắc, phá trừ ma chủ vương quốc bóng đêm!

Đây cũng là một nơi tràn đầy vui vẻ.

Bạo lực cùng mỹ học.

Giống ăn thịt động vật.

Tân nương chết đi, thịt bị bán cho phòng ăn.

Một thiếu nữ dùng cảm, loài người.

Dạ Ma vương, tàn khốc, đứng đầu bóng tối, nắm trong tay sợ hãi loài người, có thể khiến người ta chết.

Làm cho người ta sợ hãi hắc, chỉ có nữ chính không sợ hắc!

Đây là một thế giới phải kiên cường để sinh tồn.

Thực tế hư ảo luân phiên, phản bội, lừa gạt.

Hắc đồng ý cho cô trở lại thực tế, nhưng không có chạy về.

Dạ Ma chết rồi.

Hai người ở kiếp này, gặp gỡ một lần khác ở Hy Lạp.

Rung động đến tâm can.

Cảm động như một quyển tiểu thuyết!

Từ trong mộng bắt được linh cảm!

Quý mị.

Ở thực tế cùng hư ảo rời khỏi.

Đối với anh, hận là sức mạnh em tiếp tục sống.

Hắc không muốn buông tha việc tìm cô, trong đầu có trí nhớ của cô, gánh nặng quá lớn, toàn thân như bị vạn cây kim đâm đến đau đớn kịch liệt.

Đối với anh, hận là sức mạnh em tiếp tục sống.

Rất có cảm giác khiêu chiến! Nhân tính rồi rắm, sống chết của sinh mạng.

Cha mẹ Thu Lăng không tin lẫn nhau, thế giới bóng tối có đôi lúc mang lại ấm áp!

Tuyệt vời cùng tử vong!

Đắm chìm!

Dựa vào cảm giác chính mình viết!

----- HOÀN CHÍNH VĂN -----

Bạn đang đọc truyện *Tối Nay Muốn Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.